

Dokument nr. 15:10 (2006-2007)

Dokument nr. 15:10

(2006–2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1331 - 1417

3. - 27. september 2007

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

241 491

Trykk: A/S O. Fredr. Arnesen - 2007

www.stortinget.no

Dokument nr. 15:10

(2006-2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1331 - 1417

3. - 27. september 2007

Innhold

Spørsmål	Side
1331. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. fastlegeordningen, besvart av helse- og omsorgsministeren	9
1332. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. fengsel i stedet for forenklet forelegg, besvart av justisministeren	10
1333. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. premisser for norsk bistand til Bolivia, besvart av utviklingsministeren.....	11
1334. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. Namdalsprosjektet, besvart av samferdselsministeren	12
1335. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. NO _x -utslipp, besvart av finansministeren	13
1336. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. arbeidet med høydeutbedring av Haukelitunnelene på E134, besvart av samferdselsministeren.....	14
1337. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. anbud for ferjestrekningene Hatvik - Venjanaset og Halhjem - Våge, besvart av samferdselsministeren.....	14
1338. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. den nye strukturingspolitikken, besvart av fiskeri- og kystministeren.....	15
1339. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. takseringsreglene for formuesverdier på skog, besvart av finansministeren.....	16
1340. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. arbeidskraftpotensialet ved å redusere skatt, besvart av finansministeren.....	17
1341. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. reinbeiteareal på i Riast-Hyllingen reinbeitedistrikt, besvart av landbruks- og matministeren.	18
1342. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim, vedr. flere landinger av fisk til Egersund havn, besvart av fiskeri- og kystministeren	20
1343. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim, vedr. Vedafjellet radarstasjon, besvart av forsvarsministeren	21
1344. Fra stortingsrepresentant Lars Sponheim, vedr. at norske rederier har en anslått opparbeidet skattegjeld på 20 milliarder kroner, besvart av finansministeren	22
1345. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. at flere skal reise kollektivt, besvart av samferdselsministeren	22
1346. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. helhetlig oppfølging av rusmiddelmissbrukere, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	23
1347. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. eksport av laks, besvart av landbruks- og matministeren	24
1348. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. Ånestadkrysset i Løten, besvart av samferdselsministeren	25
1349. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. bostøtte, besvart av kommunal- og regionalministeren	26

	Side
1350. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. skyldig barnebidrag ved skatteoppgjør, besvart av finansministeren	27
1351. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. vedtak om å innføre et industrikraftregime for kraftforedlende industri, besvart av olje- og energiministeren	28
1352. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. Hodne Gartneri på Bryne, besvart av landbruks- og matministeren	28
1353. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. fordeling av prosjektmidler i Helse sør-øst, besvart av helse- og omsorgsministeren	29
1354. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. Capio Anoreksi Senter i Fredrikstad, besvart av helse- og omsorgsministeren	30
1355. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. innsynsretten etter offentlighetsloven, besvart av justisministeren	31
1356. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. privatiseringsprosesser, besvart av nærings- og handelsministeren....	33
1357. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. tilskuddsordningen til studentboliger, besvart av kunnskapsministeren	33
1358. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. melkekvoter, besvart av landbruks- og matministeren	34
1359. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. sykdommen ME, besvart av helse- og omsorgsministeren	35
1360. Fra stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal, vedr. legemiddelassistert rehabilitering inn under sykehusene, besvart av helse- og omsorgsministeren	37
1361. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. merverdiavgiftsloven, besvart av finansministeren	38
1362. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. differensiering av bunnfradraget i eiendomsskatten, besvart av finansministeren.....	40
1363. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. bunnfradrag i eiendomsskatten, besvart av finansministeren	41
1364. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. akupunkturbehandling, besvart av helse- og omsorgsministeren	42
1365. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. ME-pasienter, besvart av helse- og omsorgsministeren	44
1366. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. aksjonærregistret, besvart av finansministeren	45
1367. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. informasjonssikkerhet, besvart av justisministeren	46
1368. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. praksispoeng ved studieopptak, besvart av kunnskapsministeren	46
1369. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. konsesjon til sitt gasskraftverk med CO ₂ -rensing for Hammerfest Energi, besvart av olje- og energiministeren	47
1370. Fra stortingsrepresentant Rolf Terje Klungland, vedr. dokumentasjon på bruktimporterte motorsykler, besvart av samferdselsministeren ...	48
1371. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. brudd på kulturminnelovens kapittel IV, besvart av miljøvernministeren	48
1372. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. syn på forholdet mellom NAV kontroll og politiet, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	49

	Side
1373. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. endring av skattenivået for rederiene, besvart av finansministeren	50
1374. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. dokumentavgift, besvart av finansministeren	51
1375. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. handelshindringer på matvarer mellom de nordiske land, besvart av landbruks- og matministeren.....	51
1376. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. Barnas Hus i Bergen, besvart av justisministeren	52
1377. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. politibemannning, besvart av justisministeren	53
1378. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. høyhastighetsbane strekningen Oslo-Bergen, besvart av samferdselsministeren	54
1379. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. renseanlegg på Mongstad, besvart av olje- og energiministeren	55
1380. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. studentboliger, besvart av kunnskapsministeren	56
1381. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. offentlighetsloven, besvart av samferdselsministeren	57
1382. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. vold i nære relasjoner, besvart av barne- og likestillingsministeren.....	57
1383. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. rett til å raste og bade fra en brygge eller molo, besvart av miljøvernministeren	59
1384. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. skånsom utbygging av E6, besvart av miljøvernministeren.....	59
1385. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. formue og inntekt for barn under 16 år, besvart av justisministeren.....	60
1386. Fra stortingsrepresentant Inge Lønning, vedr. spesialdesignet isolatavdeling ved Ullevål sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	60
1387. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. melbaserte kakemikser, besvart av finansministeren	61
1388. Fra stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal, vedr. Hinna fotball, besvart av finansministeren.....	62
1389. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. kiropraktor på lik linje med legespesialister, besvart av helse- og omsorgsministeren	63
1390. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. stønad til enslig mor bosatt i Sverige, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	64
1391. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. KPI og rente, besvart av finansministeren.....	66
1392. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. stopp av veksten i norsk økonomi, besvart av finansministeren	66
1393. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. alarmsystem ved Oslo fengsel, besvart av justisministeren.....	67
1394. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. Statsbygg og forvaltningen av kriminalomsorgens bygningsmasse, besvart av justisministeren	67
1395. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. tap på aksjehandel som skal gi fremtidig fradrag i skatten, besvart av finansministeren .	68

	Side
1396. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. informasjon på fremmedspråk til de som skal stemme, besvart av kommunal- og regionalministeren.....	69
1397. Fra stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund, vedr. Lånekassens regelverk for forsørgerplikt, besvart av kunnskapsministeren.....	70
1398. Fra stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn, vedr. barnebidrag og ektefellebidrag i forhold til skatteplikt, besvart av finansministeren..	70
1399. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. dagrehabiliteringsplassene ved Kragerø Sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	71
1400. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. bruk av leiebil isteden for drosje for en funksjonshemmet mann, besvart av samferdselsministeren.....	72
1401. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. om erstatningsordninger for barn i barnehjem og spesialskoler for barn med adferdsvansker, besvart av barne- og likestillingsministeren.....	73
1402. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. det tyske skipsvraket "Norvard", besvart av fiskeri- og kystministeren.....	75
1403. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. Hardangerbroen, besvart av samferdselsministeren	76
1404. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. støttesystemet for vindkraft, besvart av olje- og energiministeren	76
1405. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. thoriumutvalg, besvart av olje- og energiministeren	77
1406. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. behandlingstrengende grupper med muskel/skjelettlidelser, besvart av helse- og omsorgsministeren	77
1407. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. overtredelse av personopplysningsloven, besvart av justisministeren	78
1408. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. oljepris, besvart av finansministeren	79
1409. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. valgfusk i Drammen, besvart av kommunal- og regionalministeren.....	79
1410. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. tapet av potensielle donorer, besvart av helse- og omsorgsministeren	81
1411. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. brannbåt, "Wanny Woldstad", besvart av nærings- og handelsministeren.....	82
1412. Fra stortingsrepresentant Inge Lønning, vedr. prediktive genetiske undersøkelser av barn for diabetes, besvart av helse- og omsorgsministeren	82
1413. Fra stortingsrepresentant Finn Martin Vallersnes, vedr. pengestøtte til skoler i utlandet, besvart av utviklingsministeren.....	83
1414. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. taxinæringen i Oslo, besvart av samferdselsministeren	84
1415. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. konfliktråd i Midtre Hålogaland, besvart av justisministeren.....	85
1416. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. ferie- og fritidsbebyggelse på Nes fort i Lødingen, besvart av landbruks- og matministeren.....	86

	Side
1417. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. endringer i kostnader ved bygging av Bybanen i Bergen, besvart av samferdselsministeren	87

Dokument nr. 15:10

(2006-2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 1331

Innlevert 3. september 2007 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 14. september 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Jeg ser stadig eksempler på at fastlegeordningen ikke fungerer slik hensikten var. En bruker som har flyttet hjem fra utlandet, skrev til NAV for å få opplysninger om fastlegeordningen. Hun mottok en liste over tre fastleger som hadde kapasitet i hennes kommune. Det viste seg at ingen av dem hadde kapasitet. På nettet finner hun opplysninger om alle fastleger i hennes kommune. Ingen har ledig plass. Det er ikke mulig å sette seg på venteliste.

Hvordan forventer statsråden at brukerens rettigheter skal kunne oppfylles?»

BEGRUNNELSE:

Denne brukeren hadde bodd 6 år i utlandet og vendte hjem sammen med sin familie. Siden de reiste ut er fastlegeordningen innført. Brukeren ønsker, naturlig nok, den samme legen hun og familien brukte før de reiste ut. Denne legen har alle opplysninger om familien fra tidligere. Fra NAV får familien tilsendt en liste med navn på tre fastleger som skal ha ledig kapasitet. Ved å følge den søkepraksis som ligger inne på Internett på NAV og fastlegekontoret får vedkommende opplysninger om at det ikke finnes ledig kapasitet i denne kommunen. Ingen fastlege har ledig listeplass. Ved henvendelse til fastlegekontoret får brukeren opplyst at hun må søke fastlege i en annen kommune. I tillegg til at familiens medlemmer vil få lang reisevei og en ny lege som ikke kjenner familien, er dette ikke i tråd med intensjonen og regelverket i fastlegereformen.

Svar:

Jeg vil først understreke at formålet med fastlegeordningen er å bedre kvaliteten i og tilgjengeligheten til allmennlegetjenesten ved å sikre at personer som er bosatt i Norge skal kunne få en fast allmennlege å forholde seg til. For å oppfylle denne intensjonen og for å ivareta innbyggernes rett til å være tilnyttet en fastlege, er kommunene ved lov og forskrift pålagt å sørge for å inngå avtaler med tilstrekkelig antall leger. Kommunen skal også sørge for tilstrekkelig kapasitet på fastlegenes lister, slik at innbyggerne også har reell mulighet til å kunne bytte fastlege.

Pasienten har rett til å stå på liste hos fastlege i den kommunen der vedkommende er bosatt. Den enkelte fastleges kapasitet vil imidlertid kunne begrense valgfriheten. Hvis to eller flere kommuner samarbeider om organiseringen av fastlegeordningen, vil dette også kunne påvirke pasientens valg av fastlege. Pasienten er i disse tilfellene ikke garantert å få stå på liste hos fastlege i bostedskommunen. Dersom pasienten ikke tilbys plass på liste hos fastlege, kan avgjørelsen påklages til Helsetilsynet i fylket.

Jeg forventer at kommunene ivaretar pasientenes rettigheter ved å sørge for å inngå avtaler med et tilstrekkelig antall leger om deltakelse i fastlegeordningen, enten alene eller i samarbeid med andre kommuner. Dette blir påpekt i det årlige rundskrivet fra Sosial- og helsedirektoratet til landets kommuner. Regionale statlige myndigheter skal også overvåke at kommunene ivaretar sine plikter etter kommunehelsetjenesteloven. Hvis innbyggere opplever at ingen leger har ledig kapasitet på sine lister, forventer jeg at den enkelte innbygger også tar dette opp med kom-

munen, med fylkesmannen i fylket eller med Helse-tilsynet i fylket.

Jeg har stor forståelse for at innbyggere som har flyttet hjem fra utlandet ønsker å ha sin tidligere faste lege som sin fastlege. Med hjemmel i forskrift om pasientjournal kan pasienten kreve at pasientjournal overføres til den nye fastlegen. Den nye fastlegen vil dermed få alle nødvendige opplysninger fra pasientens tidligere faste lege.

Jeg viser for øvrig til omtalen av evalueringen av fastlegereformen i St.prp. nr. 1 (2006-2007), hvor departementet varsler en gjennomgang av evalueringsresultatene i sluttrapporten fra Norges Forskningsråd. I forbindelse med oppfølgingen av denne evalueringen, vil departementet vurdere ulike sider ved fastlegeordningen.

SPØRSMÅL NR. 1332

Innlevert 3. september 2007 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 10. september 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Når man blir tatt i fartskontroll og får forenklet forelegg ved f.eks. å kjøre i 94 km/t i 80-sone, står det på seddelen bot kr 2600 kr, subsidiært 3 dager i fengsel.

Har man anledning til å velge fengsel dersom man ikke ønsker å betale beløpet til statskassen?»

BEGRUNNELSE:

Bøtene for fartskontroll og trafikkovertrедelser generelt er ekstremt høye. Kombinert med at politiet ofte står på rette veistrekninger med lasermåler, og ikke der hvor det virkelig kan være farlig kjøring, gir dette inntrykk av at man kun er ute etter å håve inn penger, ikke primært å sikre trygg trafikk. Selv små trafikkforseelser håndheves strengt.

Mange finner dette urimelig, og man kan tenke seg at noen, istedenfor å fylle opp en allerede smekkefull statskasse, ønsker å gå i fengsel, således spare beløpet, og heller la staten betale en fengselsplass. I et slikt tilfelle vil staten få en kostnad tilknyttet fengselsplassen, isteden for en bøteinntekt.

Det ønskes besvart om dette er et reelt valg bilfører har.

Svar:

En person som blir bøtelagt har ikke anledning til å velge å sone den subsidiære fengselsstraffen fremfor å betale det ilagte pengebeløpet.

Det følger av påtaleinstruksens § 30-1 at bøter og andre pengekrav til fordel for statskassen skal søkes innkrevet ved Statens innkrevingsentral. Det følger videre av påtaleinstruksens § 30-9 at det først er bøter som ikke lar seg inndrive ved utleggstrekk eller annen tvangsfullbyrdelse som skal fullbyrdes ved soning av den subsidiære fengselsstraff. I disse tilfelle oversendes boten fra Statens innkrevingsentral til politiet som treffer avgjørelse om fullbyrding av den subsidiære fengselsstraffen i medhold av påtaleinstruksen § 29-3, første ledd annet punktum.

Det er således ikke mulig for en bøtelagt person å velge fengsel fremfor å betale boten, slik at han derved påfører staten de økte utgifter en fengselsplass medfører.

SPØRSMÅL NR. 1333**Innlevert 3. september 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 6. september 2007 av utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Stoltenberg-regjeringen har innledet bistands-samarbeid med Bolivia. Landet er et ungt demokrati, og viktige demokratiske verdier synes å være under økende press under dagens president Evo Morales.

Kan statsråden redegjøre for hvilke premisser norsk bistand til Bolivia hviler på, og hvilke initiativ vil Regjeringen ta for å forsikre seg om at norsk bistand til Bolivia ikke misbrukes til å undergrave demokratiske verdier og respekten for menneskerettigheter?»

BEGRUNNELSE:

En studiereise til Bolivia i juli avdekket dessverre at utviklingen i landet på ulike områder går i negativ retning. Fortsatt er det uklart hva det pågående arbeidet med ny konstitusjon vil munne ut i, og hvilke nye skritt presidenten vil ta for å få gjennomført de bebudede endringer i favør av urbefolkningen. Det samme gjelder ideen om president på livstid. Lite tyder på at forslagene vil samle det nødvendige 2/3 flertall i nasjonalforsamlingen. Mange frykter da at presidenten vil kunne benytte seg av udemokratiske metoder for å få gjort de endringer han ønsker i konstitusjonen.

Et annet bekymringsfullt utviklingstrekk er de såkalte "social movements" som får lov til å ta seg til rette uten at myndighetene og politiet griper inn. Både fra pressefolk og menneskerettighetshold kom klare vitnemål om trakassering og vold mot journalister og sivile, sågar drap, uten at dette etterforskes.

Bolivia har samtidig i løpet av kort tid utviklet seg til å bli en ledende kokainprodusent.

Et beskjedent areal på 3000 hektar har økt dramatisk til 20 000 hektar tilrettelagt for dyrking av kokaråstoff til kokainproduksjon. Observatører beskriver et voksende narkotikaproblem blant boliviansk ungdom, men det alt vesentlige av kokainen går til utlandet med store penger involvert og omgitt av et kriminelt regime.

Svar:

Det er store og grunnleggende spørsmål om ressurser, makt og symboler som er oppe til debatt i Bo-

livia. Det får frem de hardeste interessemotsetningene i samfunnet. I et land som Bolivia, rikt på ressurser, men med stor fattigdom og enorme forskjeller mellom urfolk og hvit, fattig og rik, er det mye som står på spill for mange. Evo Morales og hans regjering har gjennomført omfattende reformer i forvaltningen av naturressursene som skal gi Bolivia mer av inntektene. Arbeidet med en ny grunnlov pågår nå på overtid. Jordreformer er i gang.

Det internasjonale samfunn kan i denne situasjonen legge frem ulike forslag til langsiktige, konsensuskapende og bærekraftige løsninger som bolivianerne kan vurdere. Under mitt besøk i Bolivia i august i fjor uttrykte både president Morales, flere av hans ministre og ledere for de største opposisjonspartiene at de ønsket å se hvordan Norge forvalter sin oljerikdom. Dette vil vi følge opp. Gjennom Olje for Utvikling programmet overfører vi kompetanse i forvaltning innen denne sektoren. Samarbeidet går sakte men sikkert fremover. Kostnadene ved dette samarbeidet er små.

Under samtalene i Bolivia i fjor fikk vi også støtte for tanken om å bidra til utviklingen av demokrati, dialog og miljøvern. På disse områdene samarbeider vi med internasjonale organisasjoner som Internasjonalt institutt for demokrati og valgassistanse (IDEA) og FNs utviklingsprogram (UNDP) om å bygge opp regionale programmer som også vil dekke Bolivia.

Regjeringens samarbeid med Bolivia supplerer flere tiårs samarbeid mellom norske og bolivianske frivillige organisasjoner med støtte fra Norad.

I april i år opprettet Norge en ambassadeseksjon i La Paz, hvor to erfarne representanter for norsk utenriktjeneste kan bidra med nyansert informasjon og en direkte og god dialog med Bolivias myndigheter for å ivareta nettopp slike hensyn som representanten Elisabeth Aspaker tar opp. Hovedmålet med den norsk regjeringens samarbeid med Bolivia er å styrke demokratiske verdier, menneskerettigheter og bidra til en faglig, sosial og miljømessig bærekraftig forvaltning av landets naturressurser.

SPØRSMÅL NR. 1334**Innlevert 3. september 2007 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 12. september 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Etter anbudsinnhenting på siste hovedparsell har Namdalsprosjektet en underdekning på 17 mill. kroner. Med de vurderinger som ble gjort i 2005/2006 har Namsos-samfunnet bidratt med finansiering opp til det maksimale i tråd med Stortingets vedtak ved behandlingen av St.prp.nr 81 (2000-2001).

Når vil staten komme inn og dekke overskridelsene utover 10 pst., og vil statsråden sørge for at man kan igangsette arbeidet med å slutføre Namdalsprosjektet, og da uten ytterligere kutt i prosjektet?»

BEGRUNNELSE:

Namdalsprosjektet er besluttet og beskrevet i St.prp. nr. 81 (2000-2001), samt at det er videre fulgt opp i forbindelse med Stortingets behandlinger av St.prp. nr. 1 (2001-2002), (2002-2003), (2003-2004), (2005-2006) og St.prp. nr. 62 (2003-2004). Prosjektet var i 2001 kostnadsberegnet til 305 mill. kroner med en bompengefinansiert andel på 145 mill. kr. I St. prp. nr. 81 (2000-2001) ble innfartstrasé sør til Namsos og vest for Nøsthaugen beskrevet som aktuell dersom dette var lokalt ønsket. Det er fattet kommunale vedtak om dette, som ble finansiert med å øke bompengesatsene med kr. 1,-. Den ekstra kronen er senere gått inn i prosjektet uten at vedtatt trasé, vest for Nøsthaugen, er blitt fulgt opp.

Høsten 2003 ble det klart at prosjektet hadde en svikt i bompenginntektene og et økt kostnadsoverslag på samlet ca. 150 mill. kroner. Etter mange runder har dette blitt fulgt opp med:

- økt bompengebdrag gjennom maks satser (til kr. 15,-)
- maks innkrevningstid (inntil 19 år).

Økt bompengebdrag gjennom maks satser og maks innkrevningstid er beregnet å gi ca. 170 mill. kroner i bompengandel. Videre er statlig finansiering økt med 30 mill. kroner. Med utgangspunkt i vedtatte endringer ble siste hovedparsell vedrørende tilknytning RV 17 og ny bru Namsen, den såkalte Mettedalslinja, sendt ut på tilbud vinteren 2007 med anbudsfrist 25. april 2007. Etter anbudsrunder ble det dokumentert en underdekning i prosjektet med ca. 17 millioner kr., jf. møte i Referansegruppa 25. juni 2007. Tilbakemeldingen til Namsos kommune i formannskapetets møte 26.06.2007 er tydelige fra prosjektleder og Statens vegvesen på at lokalsamfunnet må akseptere nye kutt i prosjektet.

Det er som kjent Statens vegvesen som bygger riksveier og ergo må ta ansvar for å fullføre det igangsatte prosjektet. Det er også viktig å understreke at Namsos kommune har fattet sine beslutninger i prosjektet ut fra anbefalinger og kalkyler gitt av Statens vegvesen, og da med både positive og sterke innspill fra den politiske ledelsen i Samferdselsdepartementet, når det gjaldt vurderingene knyttet til Mettedalstraseen (2005).

Med de vurderinger som ble gjort 2005/2006 har Namsos-samfunnet bidratt med finansiering opp til det maksimale i tråd med St.prp. nr. 81 (2000-2001). Det er allerede vedtatt kutt i prosjektet som smerter lokalsamfunnet.

Med bakgrunn i at målene med Namdalsprosjektet var bl.a. å bedre trafikksikkerheten, antar jeg det vil være uaktuelt å foreta ytterligere kutt i prosjektet som medfører redusert trafikksikkerhetstiltak.

I St.prp. nr. 81 (2000-2001) - kap. 3 står det:

"Ved kostnadsoverskridelser på enkeltprosjekter kan det være aktuelt å endre eller redusere innholdet i Namdalsprosjektet. Ut over dette vil kostnadsoverskridelser inntil 10 pst. dekkes av bompengeselskapet og staten i samme forhold som i den opprinnelige finansieringsplanen. Staten dekker kostnadsoverskridelser utover 10 pst".

Svar:

I St.prp. nr. 1 (2005-2006) la Samferdselsdepartementet fram et forslag til opplegg for fullfinansiering av prosjektet, basert på at den nye brua over Namsen tilknyttes rv 17 via Mettedalen. Både Nord-Trøndelag fylkeskommune og Namsos og Overhalla kommuner sluttet seg til det skisserte opplegget for slutføring av Namdalsprosjektet. Statens vegvesen innhentet etter dette tilbud på arbeidene med tilknytning av brua til rv 17 via Mettedalen. Innkomne tilbud tilsier imidlertid at arbeidene vil bli om lag 17 mill. kr dyrere enn forutsatt i den finansieringsplanen som det var oppnådd lokal enighet om.

Nye beregninger viser at kostnadsøkningen på 17 mill. kr på tilknytningen til rv 17 i all hovedsak vil kunne dekkes med bompenger innenfor den vedtatte innkrevingsperioden. I tillegg har Statens vegvesen foreslått noen mindre reduksjoner innenfor Namdalsprosjektet. Både Nord-Trøndelag fylkeskommune og Namsos og Overhalla kommuner har sluttet seg til det reviderte opplegget.

I tillegg til ovennevnte er jeg nettopp blitt gjort kjent med at Statens vegvesen dessverre har foretatt

en regnefeil, og at det derfor fortsatt mangler 10-15 mill. kr før prosjektet kan slutføres som forutsatt. Det er flere alternative løsninger for finansiering av restbehovet; økte statlige bevilgninger, økt bompenggebidrag eller redusert innhold i prosjektet, evt. en kombinasjon av disse alternativene. Spørsmålet om

evt. økte statlige bevilgninger til prosjektet må avklares med Nord-Trøndelag fylkeskommune som skal ha avgjørende innflytelse på prioriteringene innenfor investeringsrammen til øvrig riksvegnett i fylket.

Jeg vil komme tilbake til Stortinget så snart det foreligger nærmere avklaringer.

SPØRSMÅL NR. 1335

Innlevert 3. september 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 11. september 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Vil finansministeren nå vise handlekraft, skjære igjennom og sørge for at vi i Norge ikke skal ha særnorske og konkurransehemmende tiltak for å redusere NO_x-utslipp men sørge for at norske tiltak blir samordnet med de land vi konkurrerer med?»

BEGRUNNELSE:

Norge er i henhold til Gøteborgprotokollen av 1999 forpliktet til å redusere utslippet av nitrogenoksider (NO_x).

Som tiltak for å gjennomføre dette har Regjeringen innført en avgift på slike utslipp. Det har nå vist seg at denne avgiften har dramatiske konsekvenser for vår fiskeri- og kystflåte, og aktiviteten langs kysten.

Vår verkstedindustri mister nå oppdrag, fiskeforedlingsindustrien får problemer da man nå heller lander fisken i utlandet, og mange som driver innen både fiskeri- og kystflåten vurderer å gi opp, da avgiften undergraver lønnsomheten i næringen.

Den særnorske avgiften skaper store konkurranseulempes for de som opererer fra Norge i motsetning til de som opererer fra land vi konkurrerer med.

Det er åpenbart at denne avgiften ikke bidrar til reduserte utslipp totalt sett, men sørger for at en større del av utslippene overføres til andre lands utslippsregnskap.

Det alvorligste er imidlertid at også store deler av verdiskapingen flyttes ut av landet.

Som et eksempel på de dramatiske konsekvenser dette nå får, vises til oppslag i Haugesunds Avis 14. august om fiskere som nå tvinges på land.

Viser for øvrig til mitt spørsmål nr. 101 datert 25. oktober 2006 om samme sak.

Svar:

Norge er ett av de landene som har stått i første rekke i arbeidet med å utvikle forpliktende internasjonale avtaler om reduksjon av langtransportert luftforurensning. Som mottaker av slike forurensninger vil Norge ha vesentlig nytte av at andre land overholder sine forpliktelser på dette området. Det er derfor viktig at Norge selv overholder forpliktelsene i Gøteborgprotokollen av 30. november 1999. Norge er i henhold til Gøteborgprotokollen forpliktet til å begrense utslippene av nitrogenoksider (NO_x) til maksimalt 156 000 tonn pr. år fra og med 2010.

I St.prp. nr. 87 (1999-2000) ble det foreslått at Stortinget skulle samtykke i at Norge ratifiserte Gøteborgprotokollen. I Innst. S. nr. 88 (2000-2001) foreslo en samlet energi- og miljøkomité at Stortinget skulle samtykke i at Norge ratifiserte Gøteborgprotokollen. Den 18. desember 2000 fulgte et enstemmig storting opp innstillingen fra miljø- og energikomitéen og vedtok å samtykke i at Norge ratifiserte Gøteborgprotokollen. Norge ratifiserte Gøteborgprotokollen 30. januar 2002, og protokollen trådte i kraft 17. mai 2005. Norges utslippsforpliktelse etter Gøteborgprotokollen er derfor akseptert av et samlet Storting.

I 2006 var utslippene av NO_x på 194 500 tonn. For å overholde utslippsforpliktelsen må de årlige utslippene dermed reduseres med 38 500 tonn innen 2010. Dette tilsvarer en utslippsreduksjon på 19,8 pst. i forhold til utslippene i 2006. Så store utslippsreduksjoner vil bli meget krevende, og vil, uavhengig av valg av virkemidler, måtte bety betydelige omstillinger for både næringslivet og andre sektorer med store utslipp av NO_x. NO_x-avgiften er i utgangspunktet et kostnadseffektivt virkemiddel for å nå utslippsforpliktelsen, jf. St.prp. nr. 1 (2006-2007) Skatte-, avgifts- og tollvedtak. Forslag om utforming av av-

giften og avgiftsnivå i 2008 vil bli lagt fram i statsbudsjettet for 2008.

I likhet med Norge har en rekke andre land utslippsforpliktelser i henhold til Gøteborgprotokollen, og enkelte av disse vil bli nødt til å iverksette ytterli-

gere virkemidler for å nå sine utslippsforpliktelser. I Danmark har bl.a. en arbeidsgruppe presentert en skisse til en mulig NO_x-avgift. Andre land må også forventes å tilpasse sine virkemidler til sine utslippsforpliktelser og utslippskilder.

SPØRSMÅL NR. 1336

Innlevert 3. september 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 12. september 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Etter en underlig og langvarig saksbehandling er arbeidet med høydeutbedring av Haukelitunnelene på E134 kommet i gang. Arbeidet påfører bilistene som kjører over Haukeli betydelig ulempe, og trafikanter som skal fra kjøre over fjellet mellom Østland og Vestland betydelig usikkerhet mht. vegvalg.

Hva gjør statsråden for å redusere ulemper og usikkerhet mens arbeidet pågår, samt å sikre raskest mulig fremdrift i arbeidet?»

Svar:

Hoveddelen av arbeidene gjennomføres i Haukelitunnelen som er stengt for all trafikk. Her blir trafikken organisert som kolonnekjøring på gamlevegen (over Dyrskard). Røldalstunnelen er åpen for all trafikk mellom kl. 1200 og kl. 2000 og i helgene. Når tunnelen er stengt, er det omkjøringsmuligheter for små biler på gamlevegen over Røldalsfjellet. Samtidig er ferjetilbudet i sambandet Ropeid - Sand utvidet

med nattferjer slik at rv 13 gjennom Brattlandsdalen er omkjøringsrute for større kjøretøyer.

Samferdselsdepartementet har tidligere mottatt henvendelser om uklar og misvisende skilting på E134 over Haukelifjell i forbindelse med tunnelarbeidene. Dette har departementet fulgt opp ved å be Vegdirektoratet endre skiltingen, slik at den blir enklere å forstå og ikke bidrar til trafikkavvisning. Skiltingen er forbedret i flere omganger, og det er satt opp informasjonstavler på 8 steder. Informasjon finnes også på Vegvesenets internettsider.

Kontrakten med entreprenøren ble inngått 20. april 2007 med planlagt oppstart like etterpå. På grunn av værforholdene med mye snø på fjellet, ble oppstarten om lag 5 uker forsinket. Det er avtalt å forsere arbeidene slik at disse kan ferdigstilles i desember 2007 som forutsatt i St.prp. nr. 68 (2006-2007). Statens vegvesen har påpekt at det må tas forbehold om værforholdene på høyfjellet utover høsten.

SPØRSMÅL NR. 1337

Innlevert 3. september 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 12. september 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Anbud for ferjestrekningene Hatvik - Venjaneset og Halhjem - Våge er utlyst uten at Hordaland fylkeskommune samt berørte kommuner har fått uttale seg om anbudsgrunnlaget. Innlagt kapasitet vil gi reduksjon i forhold til tidligere og tar ikke hensyn til betydelig trafikkvekst.

Vil statsråden sørge for at anbudsutlysningen blir

stoppet, og at nye anbud basert på realistiske forutsetninger når det gjelder kapasitet og trafikkvekst blir utarbeidet?»

Svar:

Tidlig i anbudsprosessen ble det holdt et orienteringsmøte med Fusa og Tysnes kommuner og en representant fra Hordaland fylkeskommune/Vestlands-

rådet. I møtet ble det også orientert om de langsiktige målsetningene for statens kjøp av ferjetjenester som er beskrevet i St.meld. nr. 24 (2003-2004) Nasjonal transportplan 2006-2015. Os kommune, som også var invitert til møte, møtte ikke. I dette møtet ble det lovet at kommunene skulle få uttale seg til ruteplaner for sambandene. Det er ikke gjeldende prosedyre at kommunene skal uttale seg om andre forutsetninger i konkurransegrunnlaget, slik som ferjestørrelse, fart, reserveferje m.m. Det er heller ikke vanlig prosedyre at kommunene får hele konkurransegrunnlaget presentert, og at kommunene er med i detaljutformingen av dette.

I forbindelse med utlysning av konkurransen ble rutetabeller sendt ut til uttalelse til de berørte kommuner og fylkeskommunen. Svarfrist for tilbakemelding er 15. september 2007.

Ferjestørrelsen ble beregnet med utgangspunkt i kjent trafikk for de siste 5 år, og generelle forventninger om trafikkvekst, jf. Nasjonal transportplan 2006-2015. Dette ble vurdert opp mot endringer på tilstøtende vegnett, som kan påvirke trafikkgrunnlaget i fremtiden. Statens vegvesen har lagt til grunn en årlig trafikkvekst i sambandet Hatvik-Venjanaset på 2,3 pst. og i sambandet Halhjem-Våge på 3,8 pst. Dette er over de langsiktige prognosene som ligger til grunn for Nasjonal transportplan 2006-2010, der prognosene for årlig trafikkvekst er 1,4 pst.

Sambandet Hatvik-Venjanaset er i dag trafikkert av en ferje på 76 personbilenheter (pbe). Det er 28 avganger i døgnet, og 17 timers åpningstid. Gjensittingen var 0,2 pst. i 2006. I konkurransegrunnlaget er det krevd en ferje på minst 90 personbilenheter, 30 avganger og 18 timers åpningstid.

Sambandet Halhjem-Våge var i 2006 trafikkert med en ferje på 73 personbilenheter. Fra 1. mai 2006 ble det satt inn en ekstra ferje på 35 personbilenheter, blant annet for å bedre trafikkavviklingen i forbindelse med ombyggingen av ferjekaiene til de nye gassferjene på Halhjem. To ferjer av ulik størrelse gav en haltende trafikkavvikling. Etter ombyggingen av ferjekaiene var det nødvendig å sette inn annet ferjemateriell i sambandet Halhjem-Våge, som passet inn i de nye ferjekaiene. Dette skyldes tekniske løsninger som er knyttet til de nye gassferjenes kobling mot ferjekaien. I 2007 ble det derfor fremforhandlet bruk av en av de fristilte ferjene fra Halhjem-Sandvikvåg (106 personbilenheter) i påvente av at sambandet skulle lyses ut på anbud.

Bruk av en ferje med kapasitet på 106 personbilenheter var ment som en midlertidig løsning. Pr. juli 2007 er kapasitetsutnyttelsen på denne ferjen ca. 21 pst. Dette er lite sammenliknet med en rekke andre ferjesamband i riksvegnettet. I samme periode er det ikke registrert gjensitting av vesentlig grad.

Sambandet Halhjem-Våge har i dag 14 avganger i døgnet og drøyt 16 timers åpningstid. I konkurransegrunnlaget er ferjestørrelsen satt til minimum 85 personbilenheter, og det er på vanlig måte spesifisert hvilke krav som følger av fergekaiene. Det er krevd 15 avganger i døgnet, og åpningstiden er satt til 18,5 timer. Jeg vil imidlertid gå gjennom konkurransegrunnlaget på nytt og sørge for at sambandet får minst like stor kapasitet som i dag, når man ser på den totale kapasiteten per dogn.

SPØRSMÅL NR. 1338

Innlevert 3. september 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 10. september 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Viser til oppslag i Fiskeribladet 24 juli 2007, der det fremkommer at fiskere som tidligere har strukturert fartøykvoter, nå med den nye strukturpolitikken til Regjeringen vil bli økonomisk skadelidende og må avvikle driften sin.

Hva vil statsråder gjøre slik at fiskere som tidligere har strukturert i god tro, og under andre politiske rammebetingelser, ikke blir skadelidende med den nye strukturingspolitikken til Regjeringen?»

Svar:

Representanten Korsberg viser til et oppslag i Fiskeribladet 24. juli 2007, og spør hva statsråden vil gjøre for at "fiskere som tidligere har strukturert i god tro, og under andre politiske rammebetingelser, ikke blir skadelidende med den nye strukturingspolitikken til Regjeringen".

Det fremgår ikke av spørsmålet hvilken artikkel i Fiskeribladet representanten Korsberg sikter til. Fiskeribladet hadde imidlertid den omtalte dato en artikkel

kel under overskriften "Raserer arbeidsplasser", og hvor ingressen lyder:

"Stortinget har slått bena under oss. Nå må de rydde opp, og det litt fort. Det sier Carsten og Raymond Olsen fra Nykvåg i Bø, som har havnet mellom alle stoler etter strukturvedtaket i Stortinget. Planene som for bare halvannet år siden syntes både svært fornuftige og svært nødvendige, er i ferd med å bli økonomisk ruin for de to familiene."

Dersom det er denne artikkelen representanten Korsberg sikter til, så handler denne ikke om "fiskere som tidligere har strukturert i god tro". Artikkelen handler derimot om personer som tidligere anskaffet seg to fiskefartøy med hjemmelslengde mellom 10 og 11 meter, og dermed ikke blir omfattet av den strukturkvoteordningen som nå er gjennomført for fartøy med hjemmelslengde for kvotetildeling mellom 11 og 15 meter. Det var imidlertid heller ikke noen strukturkvoteordning tilgjengelig for de aktuelle fartøyene på det tidspunkt disse foretok sine kjøp, i følge artikkelen for halvannet år siden. I den grad det er "den nye strukturingspolitikken til Regjeringen" som har medført konsekvenser for disse to, må det således være ved at de har foretatt en posisjonering som viste seg ikke å være treffende i forhold til de regler som senere har blitt innført.

Jeg har forståelse for at enkeltpersoner blir skuffet, når det viser seg at de har valgt en tilpasning som senere viser seg å ikke være treffende. Jeg vil imidlertid understreke at det var et stort flertall i strukturutvalget som anbefalte at grensen for strukturkvoteordningen skulle gå ved en hjemmelslengde på 11 meter, og ikke på 10 meter. Begrunnelsen for at regjeringen valgte å følge flertallsforslaget, var blant annet å sikre en mer varsom strukturering i kystflåten enn det som kunne blitt resultatet dersom grensen ble satt til 10 meter.

For øvrig finner jeg grunn til å minne om at Fremskrittspartiet under behandlingen av St. meld. nr. 21 (2006-2007) gikk mot å innføre en strukturkvoteordning for fartøy med hjemmelslengde under 15 meter, med en begrunnelse som handler om bekymring for konsekvensene av strukturering i kystflåten (Innst. S. nr 238 (2006-2007) punkt 4.2). Fremskrittspartiets standpunkt ville imidlertid samtidig medført at langt flere enn de to fiskerne som omtales i artikkelen, ville blitt sittende i samme situasjon.

Jeg har således ingen planer om å foreslå endringer i det regelverket som nå er fastsatt, etter Stortingets behandling av saken.

SPØRSMÅL NR. 1339

Innlevert 3. september 2007 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 11. september 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«De nye takseringsreglene for formuesverdier på skog skulle etter forutsetningene begrenses av en total økning på 10 mill og av en maks. økning på 30 pst. i snitt for skattyterne. Det er stor usikkerhet om dette blir resultatet blant landets skogeiere, og det synes som om mange får betydelig større skatteøkninger.

Hvorfor vil ikke finansministeren offentliggjøre tallene fra takstendringene som nå foreligger hos departementet?»

BEGRUNNELSE:

I Stortingets spørretime 18. april 2007 sier finansministeren følgende om de nye takseringsreglene for ligningsverdier av skogeiendommer: "Jeg er opptatt av at virkningene av de nye takseringsregler ikke blir en helt annen enn forutsatt. Jeg har derfor

bedt Skattedirektoratet om å undersøke nærmere endringene i formuesverdier så snart selvangivelsene med de nye innrapporterte formuesverdier foreligger".

Ifølge fremdriften i takseringen foreligger verdiene nå. Departementet og statsråden har kunnskap om de samlede nivåene og om utslagene i forhold til forutsetningene i budsjettet for 2007. Tallene må derfor kunne offentliggjøres straks.

Svar:

Som påpekt i spørsmålet er jeg opptatt av at virkningen av de nye takseringsreglene ikke blir en helt annen enn forutsatt. Departementet har derfor i samarbeid med Skattedirektoratet foretatt en nærmere gjennomgang av virkningen av de vedtatte reglene for formuesverdsettelse av skog med utgangspunkt i

de nye innrapporterte ligningsverdiene og de tidligere ligningsverdiene. Konklusjonen av denne gjennomgangen vil i tråd med vanlige prosedyrer bli pre-

sentert i forbindelse med framleggelsen av budsjettet for 2008 den 5. oktober.

SPØRSMÅL NR. 1340

Innlevert 3. september 2007 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 11. september 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Det meldes om mangel på arbeidskraft i nær sagt alle bransjer for tiden, uten at vi ser virkningsfulle tiltak fra Regjeringen. En Sentio-undersøkelse utført for IKT-Norge viser at nær 40 pst. vil jobbe mer om skattetrykket ble lavere. Det gjelder både i lavere og høyere inntektsgrupper.

Vil finansministeren utnytte dette arbeidskraftpotensialet ved å redusere skatt på arbeidsinntekter og slik bidra noe til næringslivets arbeidskraftbehov?»

Svar:

Den sterke veksten i økonomien har gitt en klar bedring i arbeidsmarkedet. I fjor økte sysselsettingen med hele 77 000 personer i Norge. Dette er den største sysselsetningsveksten som noensinne er registrert. Veksten i arbeidsstyrken har vært sterk for personer over 55 år, blant unge arbeidstakere og blant innvandrere. Denne utviklingen er svært gledelig. Fortsatt høy sysselsetning er et viktig mål for Regjeringen.

Samtidig ser vi at store grupper fortsatt er utenfor arbeidsstyrken og vi vet at en god del av disse ønsker å jobbe. Den gode situasjonen i arbeidsmarkedet gir oss en unik mulighet til å inkludere dem i arbeidslivet. Flere i arbeid er en forutsetning for at samfunnet skal klare å løse de oppgavene som Regjeringen har satt seg som mål. For å oppnå dette ser Regjeringen på et bredt spekter av virkemidler, herunder også på skattepolitikken.

Sentios undersøkelse er en spørreundersøkelse. Det er uforpliktende å svare på slike spørsmål og det er derfor grunn til å anta at undersøkelsen overvurderer effekten av lavere skatt på arbeidstilbudet. Mer troverdig empiri knyttet til forholdet mellom skatt og arbeid som er basert på valgene folk faktisk har tatt, indikerer imidlertid at man kan få en positiv effekt på arbeidstilbudet ved å redusere skattesatsene på ar-

beid, om enn i mindre grad en Sentios studie gir inntrykk av. Det er imidlertid viktig å være klar over at de empiriske resultatene spriker en god del, og at det derfor er betydelig usikkerhet knyttet til hvor mye arbeidstilbudet påvirkes. Flere studier indikerer også at lavinntektsgrupper har en noe høyere respons enn høyinntektsgrupper.

Selv om redusert skatt på arbeidsinntekter i enkelte tilfeller kan øke arbeidstilbudet, vil ikke økningen i arbeidstilbudet være så stor at man unngår at samlede skatteinntekter faller. Dette må motsvares enten i at andre skatter heves eller en reduksjon i offentlige utgifter. I dagens situasjon med høy sysselsetning, er et generelt skattekutt et lite målrettet tiltak for å øke arbeidstilbudet.

Regjeringen har bidratt til å bedre arbeidsinsentivene for lavtlønnsyrker gjennom skattesystemet ved å redusere skatten på arbeid særlig gjennom økt minstepdrag (Samlet 2,1 mrd. kroner i 2006 og 2007). Som følge av innføringen av skattereformen i 2006 ble også satsene i toppskatten redusert, slik at "overtidsskatten" (dvs. skattetrekket for ekstra inntekt) for de som er i toppskatteposisjon er redusert (samlet 2,1 mrd. kroner i 2006 og 2007).

Regjeringen har igangsatt en større reform av velferdssystemet, hvor målet er å få flere personer i utkanten av arbeidsmarkedet inn i arbeid. Det vises bl.a. til St.meld. nr. 9 (2006-2007) Arbeid, velferd og inkludering. Mer arbeidsrettede tiltak og tjenester, og en mer fleksibel og bedre samordnet bruk av virkemidler, vil bidra til å lette overgangen fra trygd til arbeid. Sammen med endringer i organiseringen av arbeids- og velferdsforvaltningen, innebærer dette en omfattende reform av politikken på arbeids- og velferdsområdet. Den sterke etterspørselen etter arbeidskraft i dag gir også en historisk sjanse til å få integrert en større andel av befolkningen i yrkesaktiv alder i arbeidsmarkedet.

SPØRSMÅL NR. 1341**Innlevert 4. september 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 12. september 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Kan Landbruksdepartementet avkrefte at det i inneværende stortingsperiode er aktuelt å ekspropriere grunn fra grunneierne ved Aursunden og/eller Korssjøfjellet for å øke tilgjengelig reinbeiteareal på i Riast-Hyllingen reinbeitedistrikt?»

BEGRUNNELSE:

Etter langvarige rettsprosesser fastslo i 1997 landets høyeste rettsinstans, Høyesterett, at reindriftsnæringen ikke hadde beiterett på innmark og utmark i et område nord for Aursunden i Røros kommune. Som en konsekvens av denne dommen ble det inngått en avtale mellom LMD, grunneierne i området og reinbeitenæringen om utleie av en del av utmarka til reinbeiteformål samt reising av gjerde for å beskytte resterende utmark og innmark. Til tross for dette ble gjerdet ikke reist, delvis på grunn av at et flertall i Røros kommune ikke ønsket det. Dommen er allikevel fortsatt rettskraftig ettersom den ikke la til grunn inngåelse av en slik avtale. Når det nå forhandles om ny avtale mellom grunneiere, LMD og reindriftsnæringen, frykter de lokale grunneierne at konsekvensen av å ikke bli enige kan være at deres eiendom blir ekspropriert. En lignende situasjon finnes også i samme reinbeitedistrikt ved Korssjøfjellet, også det i Røros kommune. At grunneiere som forsøker å forhandle med LMD og reindriftsnæringen om arealdisponering av sin egen eiendom frykter at staten skal trå inn og ta fra dem eiendommen deres, må medføre et utilbørlig press mot disse grunneierne. Det bør derfor kunne avklares at det fra sittende landbruksministers side ikke er aktuelt å ekspropriere grunn fra grunneiere som har høyesterettsdommer på at deres grunn ikke er å regne som reinbeiteareal.

Svar:

Jeg viser til henvendelsen fra Stortingsrepresentant Tord Lien med spørsmål om det er aktuelt for Landbruks- og matdepartementet å ekspropriere grunn fra grunneierne ved Aursunden og/eller Korssjøfjellet for å øke tilgjengelig beiteareal for Riast/Hylling reinbeitedistrikt.

Jeg kan bekrefte at det ikke vil bli aktuelt å ekspropriere grunn verken fra grunneierne nord for Aursunden, eller fra grunneierne i og omkring Korssjøfjellet til fordel for reindriften. Imidlertid er det nødvendig å sikre beiterett for rein i deler av de nevnte

te områder. Jeg vil videre redegjøre for bakgrunnen for at dette kan bli aktuelt.

Reindriftsrettens geografiske utstrekning er et tema som har stått sentralt i de senere år. Oppmerksomheten har i vesentlig grad sin bakgrunn i Høyesteretts avgjørelse i Korssjøfjellsaken i 1988. Høyesterett kom til at det på et nærmere angitt område innenfor forvaltningsgrensene for reindriftsområdene ikke var etablert reindriftsrett gjennom alders tids bruk. Fram til denne dommen hadde det både fra næringens og forvaltningens side vært lagt til grunn at det forelå en rett til å utøve reindrift innenfor reinbeiteområdene. I St meld nr 28 (1991-92) En bærekraftig reindrift ble dette forholdet viet betydelig oppmerksomhet, og det ble foreslått endringer i reindriftsloven. For å løse spørsmålet om reindriftsrettens geografiske utstrekning ble reindriftsloven endret i 1996 slik at det i loven gis direkte uttrykk for at reindriftssamenes rettigheter og plikter gjelder innenfor de nåværende grenser for de samiske reinbeiteområder med mindre annet følger av særlige rettsforhold. I tillegg ble reindriftslovens ekspropriasjonshjemmel endret slik at staten er gitt adgang til å ekspropriere rett til reindrift for eventuelle arealer innenfor samiske reinbeiteområder, og hvor domstolene har kommet til at reindriftsretten ikke gjelder.

Høyesterett avsa i 1997 dom i Aursundensaken. Høyesterett kom til at det på et område innenfor forvaltningsgrensene for det samiske reinbeiteområde ikke var etablert reindriftsrett. I forbindelse med reindriftsforhandlingene for avtalen 1998/99 framsatte Norske Reindriftsamers Landsforbund (NRL) krav om at myndighetene måtte avklare nærmere hvordan de vil følge opp situasjonen som har oppstått i de sørsamiske områdene etter Høyesteretts dom i Aursundensaken. Det ble uttrykt en klar vilje fra daværende Regjering til å sikre næringsgrunnlaget for den sørsamiske reindriften, og det ble forutsatt at en slik sikring primært skulle skje gjennom leieavtaler. Det vises til St prp 49 (1997-98) og St meld nr 18 (1997-98). I 1998 krevde Riast Hylling reinbeitedistrikt med hjemmel i reindriftsloven § 31 ekspropriasjon av beiterett for rein i de områder som er omfattet av Høyesteretts avgjørelser fra 1897 og 1997, et areal på om lag 121 kvadratkilometer. Videre oversendte Femunden reinbeitedistrikt i 1999 krav om ekspropriasjon for beiterett for rein på et areal på om lag 260 kvadratkilometer i og omkring Korssjøfjellet.

Til orientering har Riast Hylling reinbeitedistrikt også fremmet en klage for FN's Menneskerettighets-

komité med bakgrunn i Høyesteretts avgjørelse i Aursundensaken og de forpliktelser Norge har i forhold til urbefolkninger etter folkeretten. Saken er foreløpig ikke tatt opp til realitetsbehandling, men Komiteen har påpekt Statens ansvar for en rask avklaring i området.

På bakgrunn av ekspropriasjonssøknaden, oppnevnte Landbruks- og matdepartementet et forhandlingsutvalg som fikk som mandat å utarbeide et utkast til en langsiktig beiteavtale. Statens forhandlingsutvalg førte forhandlinger og inngikk en reinbeiteavtale med et oppnevnt grunneierutvalg som representerte de fleste av grunneierne. Reinbeiteavtalen innebar bl.a. bygging av et tilnærmet sammenhengende sperregjerde på om lag 40 km. I ettertid viste det seg at kun 38% av grunneierne ønsket å slutte seg til den fremforhandlede avtalen. Videre ga Ristast Hylling reinbeitedistrikt tilbakemelding om at de ikke kunne akseptere avtalen, og opprettholdt sin ekspropriasjonssøknad.

Etter flere kontaktmøter ble det høsten 2003 sendt ut en revidert avtale til de berørte grunneierne nord for Aursunden til underskriving. De fleste av grunneierne sluttet seg til denne avtalen. Imidlertid støttet ikke Sametinget, reindriften og dens styringsorganer, samt naturverninteressene opp om avtalens innhold. Tross dette sendte LMD en søknad til Røros kommune om tillatelse til å oppføre gjerde etter plan- og bygningslovens bestemmelser. Kommunestyret i Røros kommune avslo søknaden. Avslaget ble påklaget, og oversendt Fylkesmannen i Sør-Trøndelag for endelig avgjørelse. I februar 2006 behandlet Fylkesmannen departementets klage med det resultat at Røros kommune sitt avslag ble opprettholdt.

Det har lenge vært konflikt mellom landbruk og reindrift i Rørosområdet. Konfliktenes omfang har variert. Selv om det har vært ulike løsningsmetoder på de konfliktene som har eksistert, har de fleste konfliktene blitt løst ved at man har kommet fram til minnelige avtaler. Høyesteretts avgjørelse i henholdsvis Aursundensaken og i Korssjøfjellet har ikke medført at konfliktene i disse områder har blitt redusert. Årsaken til dette er at reinen fortsatt trekker inn i områ-

dene og at den også kommer inn på innmarka. Grunneierne viser til manglende gjeting og oppfølging fra reieneierne når det gjelder Høyesterettsdommen. Reieneierne på sin side viser til at dommen har etablert en grense for lovlig reindrift som det er umulig å overholde, samt at grunneierne må sikre sin innmark ved inngjerding.

Jeg er innstilt på å finne en løsning på denne langvarige konflikten, en løsning som både sikrer den sørsamiske reindriften på en god måte og de aktive jordbrukerne i området. Jeg vil i den sammenheng vise til de internasjonale forpliktelsene vi har i forhold til den samiske befolkningen og samtidig fremheve FNs Menneskerettighetskomités påpekning i forhold til Statens ansvar for å finne en snarlig løsning i Aursundensaken. Jeg understreker at det er min intensjon å komme fram til minnelige løsninger med grunneierne. I den forbindelse har jeg lagt til rette for nye forhandlinger om reinbeiteavtaler. Mandatet for disse forhandlingene er fra Statens side at man skal forhandle om langsiktige reinbeiteavtaler som både sikrer næringsgrunnlaget for reindriften og de aktive jordbrukerne i området. I enkelte områder forutsetter dette at det settes opp gjerder. Hensikten med gjerdene vil være å hindre at reinen gjør skade på jordbruksarealer, sikre tilstrekkelig utmarksbeite for de aktive husdyrbrukerne, samt bedre driftsforholdene for både jordbrukeren og reindriften. For øvrig skal gjerdene oppføres slik at de ikke er til vesentlig ulempe for vilt og friluftaktivitetene i området. Forhandlingene er nå i en slutfase.

Dersom en ikke kommer fram til en løsning som vurderes å være i samsvar med forhandlingsmandatet, kan det bli aktuelt å ekspropriere en reinbeiterett i deler av de områdene som det nå forhandles om i Korssjøfjellet og nord for Aursunden. Jeg vil, ut fra slik spørsmålsstilleren har formulert seg, presisere at det overholdet ikke dreier seg om å ekspropriere en eiendomsrett, men om å etablere en rett til reinbeite i utmark som ikke er til hinder for utnytting til jordbruk, skogbruk eller annen landbruksrelatert næringsutvikling i utmark.

SPØRSMÅL NR. 1342**Innlevert 4. september 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim****Besvart 11. september 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Det arbeides for å få flere landinger av fisk til Egersund havn, og det vurderes i den forbindelse etablering av en samlesentral. Dalane Næringshage har bedt departementet medvirke til at man kan få mer tilsvarende rammevilkår som det anlegg man konkurrerer med i Danmark har. Konkret er det bedt om at det åpnes for at fartøy ikke må ligge til kai ved anlegget inntil lasten er ferdig veid opp og sluttseddel signert.

Hvordan vurderer departementet denne problemstillingen, og når vil nevnte forespørsel bli besvart?»

BEGRUNNELSE:

Egersund havn har over flere år hatt posisjon som en av Norges største fiskerihavner målt i mottatt kvantum fisk. Denne posisjonen utfordres stadig, blant annet fordi store volum med fisk, som kunne vært levert i Norge landes i Danmark. En av årsakene til dette er ulike rammevilkår.

Potensialet for verdiskaping innen både hvitfisk og pelagisk fisk er betydelig større enn det som utnyttes i dag. Dette potensialet er man i Sør-Rogaland opptatt av å utnytte. Det er i den forbindelse planene om en samlesentral er lansert, og departementet er kontaktet vedrørende ordningen med landligge mens man venter på ferdig lossing og signering av sluttseddel.

I Danmark er ordningen slik at straks fangsten er levert, kan fartøyet legge kursen mot fiskefeltet igjen. Både fiskere og de som driver mottaksanlegg er overbevist om at forskjellen i regelverk på dette punktet er årsaken til, eller medvirkende årsak til, at fangster som kunne vært levert i Norge, går til Danmark.

Svar:

Representanten Kvassheim viser til at det er ulike rammevilkår ved landing av fisk i Norge og Danmark. Fartøy som lander fangst i Norge får ikke gå fra anlegg før fangsten er veid og sluttseddel er signert, mens regelen i Danmark er at fartøyet kan gå fra anlegget straks fangsten er losset. Det hevdes at næringsaktørene mener dette fører til at fangster som kunne vært levert i Norge, leveres i Danmark.

Jeg vil innledningsvis peke på at en god kontroll med uttaket av fisk er en av de grunnleggende forutsetningene for en ansvarlig forvaltning av ressursene. I Norge utføres ressurskontrollen av Fiskeridirektoratet, Kystvakten og salgslagene. Formålet med res-

surskontrollarbeidet er å sikre at det kvantum som blir landet samsvarer med de opplysningene som blir gitt til myndighetene.

Jeg har i hele min periode som fiskeri- og kystminister satt fokus på kampen mot ulovlig fiske og en best mulig ressurskontroll. Dette gjelder ikke bare ulovlig fiske i Barentshavet, men at ressurskontrollen også i Norge skal være så god som mulig. En best mulig ressurskontroll kommer ikke minst næringsaktørene selv til gode.

I Norge landes det hver eneste dag fisk på svært mange anlegg langs hele kysten. Det sier seg selv at det verken er mulig eller ønskelig for myndighetene å være til stede å føre kontroll med alle landinger. Derfor er det viktig at de systemene man har for å gi opplysninger om fangsten er så gode som mulig.

Ved landing av fangst i Norge skal den som leverer og den som mottar fangst fylle ut og signere en landings- eller sluttseddel, der art og kvantum mv skal være utfyllt. Denne seddelen skal signeres av begge parter før det leverende fartøyet forlater anlegget. Dette følger av forskrift om opplysningsplikt ved landing og omsetning av fisk § 6. Kravet til at både fisker og anlegg skal signere på seddelen før fartøyet forlater anlegget, samtidighetskravet, er ett av de grunnleggende elementene i seddelsystemet og ressurskontrollen. Dette skal sikre at det blir oppgitt korrekt kvantum på seddelen, og at kvoteavregningen gjennom det blir korrekt. Videre skal dette kravet sikre at fisker får korrekt oppgjør for levert fangst.

For norske fiskere gjelder disse pliktene også ved landinger i utlandet, men pliktene gjelder ikke for utenlandske landanlegg. Således gjelder kravet om at fisker ikke kan forlate anlegget også for norske fartøyer som leverer i utlandet.

Jeg har forståelse for at man i Dalane har fokus på å få landet mest mulig norskfanget fisk i regionen. Likevel vil jeg understreke at det ikke kan være slik at vi skal endre våre kontrollregler når de synes strengere enn regler for kontroll i andre land. Det avgjørende må være hvilke krav som er nødvendige for å sikre en god norsk ressurskontroll. Som et eksempel har norske kontrollmyndigheter i noen år samarbeidet med EU og Færøyene for å styrke kontrollen med pelagiske landinger. Ofte har norske kontrollregler vært modell for utvikling av felles og styrkede kontrollregler. Når det er sagt har Fiskeridirektoratet et kontinuerlig fokus på at kontrollregelverket skal sikre en tilstrekkelig kontroll og samtidig ikke legge unødvendige hindringer på næringsutøverne.

Kravet til at fartøy ikke får forlate anlegget før seddel er utfylt, er et av de mest sentrale i norsk ressurskontroll, og dersom man skal lempe på det kravet, kan man ikke gjøre det utelukkende for fangst som landes i Dalane. Det vil ha konsekvenser for alle landinger av fangst i Norge. Som nevnt gjelder landings- og sluttседdelforskriften for norske fartøy også når de leverer i utlandet, slik at det også ved landinger i utlandet skal fylles ut en landings-seddel før fartøyet forlater anlegget. Jeg har derfor nylig bedt Fiskeridirektoratet om å se på praktiseringen av regelverket for så langt det er mulig sikre at norske fartøy må forholde seg til samme plikter enten de leverer i Norge eller utlandet. Dalane Næringshage har fått melding om dette, slik at de kan komme med innspill til Fiskeridirektoratet i denne prosessen.

Jeg vil også peke på at det ligger en fleksibilitet i landings- og sluttседdelforskriften ved at fangsten landes og veies sortert på art, slik at selve størrelses-sorteringen kan skje på landanlegget i ettertid, og at seddel i henhold til størrelsessortering kan korrigeres senere. Dersom fartøyene har sortert fangsten på art før landing, vil dette kunne legge til rette for kortere liggetid ved landing. Jeg vil be Fiskeridirektoratet om å informere Dalane Næringshage nærmere om hvordan landings- og sluttседdelforskriften er å forstå på dette området, for å bidra til mest mulig smidig gjennomføring av landing av fangster innenfor gjeldende regelverk.

SPØRSMÅL NR. 1343

Innlevert 4. september 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim

Besvart 11. september 2007 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Vedafjellet radarstasjon på Nordre Eigerøy i Eigersund er fraflyttet. Stasjonen består i tillegg til en større bygning av et uteareal og en dome på toppen av Vedafjellet.

Hvordan stiller statsråden seg til at det inngås en avtale med Eigersund kommune som åpner for at allmennheten kan benytte dette arealet og domene brukes til kulturformål?»

BEGRUNNELSE:

Vedafjellet radarstasjon på Nordre Eigerøy er fraflyttet. Anlegget står i dag til forfall, og deler av området er usikret, slik at det representerer en fare for folk som ferdes der. Eigersund Byutvikling har søkt om å få en avtale som åpner for leie av domene på toppen av Vedafjellet, slik at den kan brukes til kulturformål. Utearealet på den nedlagte stasjonen egner seg meget godt til friluftsføremål og ulike typer arrangement.

Formannskapet i Eigersund kommune har sluttet seg til Eigersund Byutvikling sine planer og ønske om at det inngås en avtale som åpner for bruk av utearealet og domene.

Forrige regjering la opp til at fraflyttede forsvarseiendommer kunne frigjøres og avhendes til de kommunene hvor anleggene er lokalisert. Dagens regjering har gjort det klart at den vil videreføre denne politikken. For anlegget på Nordre Eigerøy er situasjonen uavklart, og anlegget bærer preg av at det er ute av bruk og ikke vedlikeholdes.

Svar:

Fremtidige behov for eiendommen er under vurdering i Forsvaret, uten at det foreligger noen konklusjon i øyeblikket. Avklaringsprosessen vil bli fulgt opp og avgjørelse forventes før årsskiftet.

Dersom konklusjonen blir at Forsvaret ikke lenger har behov for eiendommen, sier leieavtalen at den går vederlagsfritt tilbake til grunneier. Forsvarsbygg vil da gjennomføre opprydding og sikring av området før det tilbakeleveres. Fremtidig disponering må bli en sak mellom grunneier og kommunen som reguleringsmyndighet Forsvarsdepartementet er gjort kjent med at luken som sikrer anlegget mot uønsket adgang er skåret opp med vinkelsliper. Forsvarsbygg har sendt ut folk for å sikre åpningen, slik at barn og andre ikke skal komme til skade.

SPØRSMÅL NR. 1344**Innlevert 4. september 2007 av stortingsrepresentant Lars Sponheim****Besvart 13. september 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hva vil det nøyaktige provenytapet være dersom regjeringen velger å følge tilrådingen fra mindretallet i rederiskatteutvalget og la rederienes skattekreditter avskrives over en periode på ti år, og er det noen annen måte å utgiftsføre et slik eventuell skattelette på, enn som en "vanlig" skattelette over statsbudsjettet?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til oppslag i bl.a. Dagens Næringsliv i dag hvor det framgår at norske rederier har en anslått opparbeidet skattegjeld på 20 milliarder kroner. I innstillingen fra det offentlige rederiskatteutvalget, som la fram sin innstilling i 7. mars i fjor, foreslår et mindretall ytterligere lettelse i rederibeskatningen, samt å avskrive selskapenes skattekreditter.

Lederen av Stortingets næringskomité Lars Peder Brekk (Sp), bekrefter i samme avis at dette også er en retning Regjeringen vil gå, men med en modell som innebærer at rederiene må betale om lag 10 pst. - 2 av 20 milliarder av den samlede skattegjelden. Dette støttes langt på vei av Arbeiderpartiets næringspolitiske talsmann Steinar Gullvåg, som vil finne et kompromiss mellom hensynet til rederiene og ønsket om å få inn penger i statskassen. Et slikt kompromiss vil uansett måtte medføre milliarder i skattelette, som må betales gjennom skatteskjerpelser for andre grupper all den tid Regjeringen fortsatt skal ha et netto skatteopplegg på 2004/2007-nivå.

Norske rederier har allerede i dag gunstige skatteordninger. Venstre er på linje med regjeringspartiet

SV som uttrykker prisverdig støtte til flertallet i rederiskatteutvalget, men SV synes dessverre å ha gitt opp før Regjeringen skal fatte sitt endelige vedtak.

Svar:

Skattegjelden i rederiselskapene knytter seg til den ubeskattede kapitalen i selskapene, som dels består av tilbakeholdt overskudd opptjent innenfor rederiskatteordningen og dels ubeskattet kapital som ble videreført i de rederibeskattede selskapene da ordningen ble innført i 1996. Utdelinger av ubeskattet kapital eller uttreden av ordningen medfører at den tilhørende skatteforpliktelsen må betales. Ubeskattet kapital tilsvarer forskjellen mellom markedsverdi og skattemessig verdi av eiendelene i selskapene.

Finansdepartementet har på svært usikkert grunnlag anslått verdien av skatteforpliktelsen i rederiselskapene til å være om lag 21 mrd. kroner. Anslagsets usikkerhet skyldes i hovedsak at verdiene av skipene ikke er kjent, og at siste tilgjengelige statistikkår for skattemessige verdier er 2005.

Skatteforpliktelsen må anses å ha påløpt dels før og dels under rederiskatteordningens levetid. Tidspunktet for innbetaling påvirker dermed ikke de påløpte skatteinntektene. Følgelig vil ikke et pålegg om innbetaling medregnes i Regjeringens skatteløfte, som måles i påløpte størrelser. Innbetaling av skatteforpliktelsen vil derimot ha en bokført provenyvirkning i budsjettet det året innbetalingen skjer. En avskrivning av skattekreditten innebærer at denne bokførte provenyvirkningen bortfaller.

SPØRSMÅL NR. 1345**Innlevert 4. september 2007 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 12. september 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Det er en felles ambisjon at flere skal reise kollektivt. Særlig i og rundt de store byene er det viktig å motivere flere til å reise med buss og tog fremfor privatbil. Regjeringen har foreslått at det bør innføres en rushtidsavgift for å tvinge flere til å reise kollek-

tivt. Akershus Høyre har foreslått at det bør innføres en takstzone i Akershus. Det vil gjøre det vesentlig billigere å pendle til Oslo fra akershuskommunene på Romerike og i Follo.

Vil statsråden åpne for et spleiselag med Akershus for å få dette til?»

Svar:

Innledningsvis vil jeg påpeke at regjeringen ikke har foreslått at det bør innføres en rushtidsavgift for å tvinge flere til å reise kollektivt. Regjeringen har ved flere anledninger presisert at det er opp til lokale myndigheter hvorvidt de ønsker å innføre rushtidsavgift. Samferdselsdepartementet har imidlertid på faglig grunnlag uttalt at rushtidsavgift er et fornuftig tiltak for å redusere miljø og fremkommelighetsproblemer i større byer.

Når det gjelder spørsmålet om jeg vil åpne for et spleiselag med Akershus fylkeskommune for å innføre en takstzone i Akershus, er det viktig å poengtere at det er Akershus fylkeskommune som har ansvaret for den lokale kollektivtransporten i fylket. I dette ansvaret ligger valg av tilskudd, takster og rutetilbud. I den sammenheng vil jeg også minne om at fylkeskommunene under denne regjeringen har fått kraftig styrket økonomi, noe som gjør dem bedre i stand til å prioritere kollektivtransporten innenfor de ordinære budsjetttrammene.

Et viktig statlig virkemiddel for å oppnå økt andel reisende med kollektivtransport er Belønningsordningen for bedre kollektivtransport og mindre bilbruk. Bakgrunnen for at belønningsordningen ble innført i 2004 var en målsetning om lavere vekst i personbiltrafikken i storbyområdene. Gjennom be-

lønningsordningen premieres byområder hvor det føres en transportpolitikk som gir, eller forventes å gi, en slik utvikling. Belønningsordningen har nylig blitt evaluert av eksterne konsulenter. Evalueringen viser at belønningsordningen har gitt et positivt bidrag til kollektivtransporten i byene som har tatt del i ordningen, men har hatt mindre effekt enn man kunne håpe på. Ordningen har i liten grad bidratt til å redusere bilbruken.

Når byene inviteres til å søke om midler, forutsetter Samferdselsdepartementet at søknaden fra Oslo kommune utformes i samarbeid med Akershus fylkeskommune. Oslo kommune og Akershus fylkeskommune har i perioden 2003-2006 mottatt 125 millioner kroner fra belønningsordningen for å styrke kollektivtransporten i Oslo og Akershus. Dersom Oslo kommune og Akershus fylkeskommune i fellesskap ønsker å prioritere innføring av en takstzone i Akershus, er det ingenting som står i veien for at midlene fra belønningsordningen brukes til dette.

Jeg vil for øvrig invitere til en samling med Oslo kommune og Akershus fylkeskommune etter at man har konstituert seg etter valget for å diskutere hvilke planer og mål man lokalt har for å bedre fremkommeligheten og miljøet. Dette er en del av departementets arbeid opp mot ny NTP.

SPØRSMÅL NR. 1346

Innlevert 4. september 2007 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 11. september 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«I 2005 fikk Blå Kors midler til et fattigdomsprosjekt fra Regjeringen. Gjennom prosjektet har mange rusmiddelmissbrukere blitt sysselsatt, og det er etablert meningsfulle fritidsaktiviteter og nettverksbygging, samt matutdeling til fattige. Finansieringen fra Sosial- og helsedirektoratet opphører fra nyttår, og i Oslo kommune er det ingen tilgjengelige midler til videreføring.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at prosjektet videreføres og dermed prioritere helhetlig oppfølging av rusmiddelmissbrukere?»

BEGRUNNELSE:

Tilbakemeldinger fra rusfeltet tyder på at den helhetlige oppfølgingen av rusmiddelavhengige er

for dårlig. Oppfølging med fokus på å bygge nettverk slik at rusmiddelavhengige etter behandling kan få et nettverk og en meningsfull fritid, er viktig. Mange av deltakerne i prosjektet har gått fra å være misbrukere til å bli arbeidende fritidsledere i løpet av to år. Prosjektets midler brukes også til å dele ut mat til Oslos fattige. Arbeidet med dette utføres i stor grad av frivillige med rusmisbrukerbakgrunn. Her er veien kort fra å få hjelp til å gi hjelp og få ny mening med livet. Hvis ikke prosjektet kan videreføres fra nyttår, bortfaller et fattigdomsbekjempende nettverksprogram for et stort antall rusmisbrukere i Oslo. Når vi vet at rusmiddelavhengige er sykere og har høyere dødelighet enn andre, at det finnes inntil 15 000 mennesker som er sprøytemisbrukere, og at 30 000 mennesker kan ha et alkoholproblem som trenger behandling, så

er bortfall av et slikt fattigdomsprosjekt svært uheldig. Rusmiddelavhengige har som alle andre behov for å høre til, ha et trygt sted å bo, ha venner og familie og en studieplass eller jobb, føle seg verdsatt og få lov til å bidra.

Svar:

Det ble i statsbudsjettet for 2005 bevilget 10 mill. kroner for å styrke og prøve ut modeller for aktivisering og arbeidstrening av personer med marginal eller liten tilknytning til arbeidsmarkedet i regi av frivillige organisasjoner. Målgruppen er personer som står svært langt fra arbeidsmarkedet, og som i mange henseender er sosialt ekskludert. Siktemålet for enkelte vil kunne være rehabilitering, inkludering og økt livskvalitet, mens andre vil kunne nyttiggjøre seg mer arbeidsrettede tiltak.

Det er Sosial- og helsedirektoratet som har ansvaret for forvaltningen av tilskuddsmidlene, og det ble i 2005 gitt tilskudd til 19 ulike tiltak i regi av frivillige organisasjoner. De fleste tiltakene har en treårig prosjektperiode. Det har vært krav om fornyet søknad hvert år. Tilskudd har generelt vært gitt for ett år om gangen. Blå Kors har i perioden 2005-2007 mottatt i alt 4 455 000 kroner til prosjektet "Steg for steg".

Sosial- og helsedirektoratet har igangsatt en eva-

luering av ordningen. En underveisrapport som ble lagt fram ved årsskiftet 2006-2007, gir positive vurderinger av tiltaket. Sluttrapport fra evalueringen vil foreligge innen utgangen av første kvartal 2008.

Jeg er kjent med at det i høst har vært kontakt mellom Sosial- og helsedirektoratet og Blå Kors og andre organisasjoner om midler til det aktuelle formålet i 2008. Direktoratet har i denne kontakten vist til at man er usikker på om dette vil bli en fast ordning. Hvis ordningen videreføres, vil midlene normalt lyses ut. I en slik søknadsrunde må også prosjekter som tidligere har fått tilskudd søke.

Regjeringen har som mål å avskaffe fattigdom gjennom universelle velferdsordninger, sterke fellesskapsløsninger og ved å gi alle mulighet til å delta i arbeidslivet. Det er i regjeringens handlingsplan, som ble lagt fram sammen med statsbudsjettet for 2007, vist til at det er behov for en bred og langsiktig innsats for å forebygge og avskaffe fattigdom, og at regjeringen vil følge opp den særlige innsatsen mot fattigdom i de årlige statsbudsjettene. Den aktuelle tilskuddsordningen inngår som ett av flere tiltak i regjeringens samlede innsats mot fattigdom. Regjeringen vil redegjøre for videre satsing knyttet til dette og andre innsatsområder i statsbudsjettet for 2008 som legges fram 5. oktober 2007.

SPØRSMÅL NR. 1347

Innlevert 4. september 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 12. september 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Mattilsynet er nå i ferd med å gjennomføre stengning i helgene. Det vil medføre problemer for lakseeksporterende bedrifter, spesielt i Nord-Norge som eksporterer laks til Russland som er et av de viktigste markedene for norsk sjømat.

Vil statsråden sørge for at mattilsynet holder åpent også i helgene slik at oppdrettsnæringen kan få eksportere laks?»

Svar:

Åpningstidene ved Mattilsynets distriktskontorer for utstedelse av sunnhetsattester og erklæringer i forbindelse med eksport av sjømat er i prinsippet innenfor kontortiden, men ved innmeldt behov kan dette utvides til perioden kl. 07.00 til 20.00 fra man-

dag til fredag. De samme åpningstidene gjelder for hele landet.

Enkelte av Mattilsynets distriktskontorer har holdt åpent utover disse tidene. Dette har vist seg å være kostnadskrevenende. Mattilsynet har, for å holde kostnadsnivået i etaten nede og av hensyn til likebehandling, innskjerpet at en ikke skal holde åpent utover kl. 07-20 på vanlige virkedager.

Både jeg og fiskeri- og kystministeren er kjent med at det fra fiskeri- og havbruksnæringen er påpekt at dette har negative konsekvenser for næringen.

Ved eksport av fisk til land utenom EU er hovedregelen at partiet skal følges av en sunnhetsattest. Sunnhetsattest kan i dag utstedes av 23 av Mattilsynets distriktskontor.

Det ble i 2004 gjennomført en uformell kartleg-

ging av behov for utsteding av attester utenom ordinær åpningstid. Kartleggingen viste at næringen i liten grad benyttet seg av tilbudet om utvidet åpningstid ved eksport av fisk. I 2006 i forbindelse med omlegging av eksportregimet av laks og ørret til Russland ble det gjort en liknende kartlegging som ikke avdekket store endringer i dette behovet.

Mattilsynet utsteder ca 25000 sunnhetsattester for eksport av fisk pr år. Mattilsynets tall viser at behovet varierer sterkt mellom landsdelene og de ulike distriktskontorene. Eksempelvis utsteder de 4 største distriktskontorene på Vestlandet og Østlandet ca 150 attester i løpet av en fredag, som er den travleste dagen i uken på attestfronten. Til sammenligning utsteder kontorene i Troms og Finnmark i overkant av 100 attester i løpet av en måned.

Jeg ser at en her møter to kryssende hensyn. På den ene siden, næringens behov, og på den annen side det offentlige muligheter for og kostnader ved utvidede åpningstider.

På oppdrag fra landbruks- og matministeren og fiskeri- og kystministeren ble det 3. september 2007 satt i gang en prøveordning i region Troms og Finnmark der Mattilsynets åpningstider er ytterligere forlenget utover utvidet åpningstid. I prøveperioden vil Mattilsynets distriktskontor i Kirkenes, Vadsø og Båtsfjord havn kunne utstede attester ved eksport i tidsrommet 07:00 - 22:00 på hverdager og lørdager. Proveordningen løper ut året. Deretter vil den bli evaluert med tanke på ressursbruk i Mattilsynet i forhold til behovet i næringen.

SPØRSMÅL NR. 1348

Innlevert 4. september 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 12. september 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Det har gjennom NRK Hedmark blitt kjent at Samferdselsdepartementet ikke ønsker at Løten kommune skal få omregulert et område ved Ånestadkrysset fra industriformål til detaljhandel.

Er samferdselsministeren oppmerksom på at departementet ved å fraråde omdisponering, griper sterkt inn i en enkelt kommunes utviklingsmulighet, og at manglende kapasitet i Ånestadkrysset og vegsystemet rundt er i ferd med å bli en flaskehals for hele regionen øst for krysset?»

BEGRUNNELSE:

Ånestadkrysset er et svært viktig knutepunkt i Hedmark. Der møtes rv 3 og rv 25. Begge vegene er sterkt trafikkert og svært sentrale kommunikasjonsårer i Hedmark. Her passerer svært mye av tungtransporten mellom Midt-Norge og Oslo, og det er ingen enkle og lettvinde omkjøringsmuligheter. Det er stor fare for at disse vegene kan bli flaskehals i forhold til næringsutvikling i området og regional utvikling generelt, om ikke utviklingen av vegkapasitet får mer fokus.

Når Samferdselsdepartementet ifølge NRK Hedmark fraråder en omregulering pga. trafikkbelastning, så illustrerer det bare at man allerede er for sent ute. Manglende kapasitet hemmer vekstmulighetene

i Løten og i hele regionen. Fokuset må derfor rette seg mot økt kapasitet i stedet for å stoppe utviklingen.

Det er viktig for Løten å kunne utnytte infrastrukturen som kommunen og lokalt næringsliv allerede har investert i området ved Ånestadkrysset. Dette beløper seg til minimum 20 mill. kr., og det lokale næringsliv har lovet en utvikling med 100 arbeidsplasser om området blir omregulert. Det er samtidig viktig for Elverum, Østerdalen og Trysil at rv 3/rv 25 fram til Elverum utvikles med en kapasitet som kan håndtere dagens og framtidens belastning.

I disse områdene finner man flere av Norges mest attraktive turistmål og utfartsmuligheter fra Oslo. Løten kommune må ikke fratas muligheten til å utvikle næringsvirksomhet og arbeidsplasser når de allerede har belastningen med trafikken, og utviklingen av turistnæringen i hele regionen må ikke hemmes av manglende utvikling av infrastruktur.

Svar:

Samferdselsdepartementet har i brev av 2. juli 2007 til Miljøverndepartementet støttet Statens vegvesens innsigelse til Løten kommunes forslag om å endre reguleringsplanen for det eksisterende Ånestad næringscenter. Kommunen har foreslått at Ånestad næringscenter åpnes for detaljhandel.

Saken er nå til behandling i Miljøverndeparte-

mentet som etter plan- og bygningsloven skal ta beslutning i slike saker.

Samferdselsdepartementet har i uttalelsen til Miljøverndepartementet lagt til grunn at en gjennomføring av reguleringsplanforslaget vil generere ny trafikk på riksveg 3, tilsvarende 10 års trafikkvekst. Samferdselsdepartementet har i uttalelsen støttet seg på Vegdirektoratets argument om at en slik økning i trafikken vil få store negative konsekvenser for fremkommeligheten og trafikksikkerheten på riksveg 3 forbi Ånestad.

Riksveg 3 er en viktig transportrute for næringslivet. Mellom 80 og 90 pst. av tungbiltransporten mellom Sør- og Østlandet til Trøndelag og videre nordover velger riksveg 3 gjennom Østerdalen. Det er derfor viktig for Samferdselsdepartementet å sikre tilfredsstillende kapasitet på denne ruten, slik representanten Gundersen også er opptatt av.

Det foreligger lokale planer om bompengefinansiert utbygging av rv3/rv25 mellom Hamar og Elverum. En eventuell prioritering av prosjektet vil bli

gjort i forbindelse med de kommende revisjoner av Nasjonal transportplan (NTP), først i forbindelse med fremleggningen av stortingsmeldingen om NTP for perioden 2010-2019.

Et viktig tilleggsargument er at detaljhandel på Ånestad næringscenter vil svekke det eksisterende handelssenteret i Løten. Dette kommer blant annet frem i en rapport fra Vista Analyse AS. Hedmark fylkeskommune og Fylkesmannen i Hedmark fraråder også detaljvarehandel på Ånestad på grunn av at det vil kunne svekke Løten sentrum som handelssentrum. En spredning av detaljvarehandelen utenfor eksisterende tettsteder vil generelt føre til økt transportbehov.

Jeg er opptatt av å unngå arealdisponeringer som vil gi unødvendig økt transportbehov og kapasitets- og sikkerhetsproblemer på viktige deler av det eksisterende vegnett. Dette er i samsvar med gjeldende rikspolitiske retningslinjer for samordnet areal- og transportplanlegging.

SPØRSMÅL NR. 1349

Innlevert 4. september 2007 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 12. september 2007 av kommunal- og regionalminister Åslaug Haga

Spørsmål:

«Er det aktuelt å justere regelverket for tildeling av bostøtte, slik at personer som mottar rehabiliteringspenger m.m. og som bor i privat leid bolig også kan søke om bostøtte, uavhengig av hvordan boligen er finansiert?»

BEGRUNNELSE:

I Husbankens regelverk for tildeling av bostøtte framkommer det at personer som mottar enkelte typer offentlige livsoppholdsytelser (rehabiliteringspenger m.m.) kan søke om bostøtte. Det stilles ikke krav til hvordan boligen er finansiert dersom den er selveid eller er kommunalt eid. Dersom den er leid i det private leiemarkedet, må imidlertid boligen være finansiert gjennom noen av Husbankens subsidierte låneordninger.

Jeg antar at regelverket skyldes et ønske om å unngå at boligpolitiske ordninger skal være målrettet, og ikke virke prisdrivende i det private leiemarkedet. For personer i en vanskelig livssituasjon, som for eksempel kun har folketrygdens minsteytelser som inn-

tekt, kan imidlertid denne avgrensningen virke urimelig og vilkårlig.

Svar:

Formålet med bostøtteordningen er blant annet å hjelpe barnefamilier, eldre, uføre og andre med lave inntekter og høye bostøttergifter til å etablere seg og bli boende i en god og hensiktsmessig bolig. Krav til boligen i bostøtteregelverket skal sikre og stimulere til gode boliger. Boliger som mangler grunnleggende funksjoner bør derfor ikke omfattes av bostøtten. Ved å ha noen krav til boligen unngår også staten å støtte dårlige boligløsninger, som hybelhus. På den annen side skal boligene være nøkterne, slik at støtten ikke går til unødvendig dyre boliger.

Kravet til finansieringskilde i bostøtteregelverket er utformet ut fra historiske årsaker. Bostøtten skulle opprinnelig være en støtte for låntakere i Husbanken med svak økonomi. Kravet om finansiering i Husbanken skulle også sikre mottakeren en god, men samtidig nøktern boligstandard. Dette er grunnen til at det for blant annet husstander med mottakere av re-

habiliteringspenger stilles krav til finansiering for privat, leid bolig.

Jeg mener at finansieringskravet vanskelig kan forsvares ut fra dagens innretning av bostøtten, og at kravet skaper en uheldig forskjellsbehandling av søkerne. Det har de siste årene vært gjennomført en rek-

ke forenklinger av bostøtteregulverket, og kravet til finansiering har blitt frafalt for stadig flere grupper. I Soria Moria-erklæringen og i St.prp. nr. 1 (2005-2006) har regjeringen varslet en gjennomgang av bostøtten. I denne forbindelse vil jeg også foreta en vurdering av finansieringskravet.

SPØRSMÅL NR. 1350

Innlevert 5. september 2007 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 13. september 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Når man skylder barnebidrag og får igjen på skatten, skal utestående barnebidrag først bli trukket ifra. Ved skatteoppgjøret i år har Statens innkrevingsentral eller ligningsmyndighetene gjort en feil som medfører at dette ikke er skjedd i hele 31 kommuner. Det gjør det enda verre at det ikke er gitt noen informasjon om forholdet fra offentlige myndigheter.

Hva vil finansministeren gjøre for å rette opp i dette slik at aleneforeldre ikke blir økonomisk skadelidende som følge av feilen?»

BEGRUNNELSE:

Det ønskes opplyst hvor mange personer dette gjelder, samt hvor stort beløp det er snakk om totalt. Det ønskes også opplyst hvilke kontrollrutiner man har for å hindre at dette skal skje, hvorfor rutinene har sviktet, samt hva finansministeren mener bør utbedres i systemet.

Svar:

I forkant av skatteavregningen mottar Skattedirektoratet informasjon om utestående krav fra flere offentlige etater, slik at de kan motregnes mot eventuelle tilgodebeløp skatt. Dette gjelder blant annet krav på bidragsgjeld fra NAVI - Arbeids- og velferdsetatens innkrevingsentral (tidligere Trygdeetatens innkrevingsentral), krav fra Statens innkrevingsentral, krav fra skatteoppkrevere, og krav på arveavgift og merverdiavgift fra skatteetaten. Motregningskravene må fremsettes kort tid før avregning, slik at kravene er mest mulig korrekte, og det er et stort antall motregningsbegjæringer som mottas på dette tidspunktet.

På grunn av svikt i rutinene ble motregning for

bidragsgjeld ikke gjennomført for 33 av landets 431 kommuner ved skatteavregningen i juni 2007. Dette medførte at anslagsvis 1 200 bidragsskyldnere mottok til sammen ca. 8 mill. kroner i tilgodebeløp som skulle vært motregnet mot bidragsgjeld. Dersom motregning hadde blitt gjennomført ville NAVI mottatt gjennomsnittlig ca. 6 600 kroner per bidragspliktig.

Skatteetaten har gjennomført motregning mot bidragsgjeld gjennom mange år, og har utviklet gode rutiner for utveksling av informasjon mellom skatteetatens og arbeids- og velferdsetatens datasystemer. Skatteetaten innfører i år et nytt datasystem for skatteinnkreving. Dette systemet ivaretar motregning mot bidrag på lik linje med tidligere system. Ved tidspunktet for skatteavregningen i juni hadde 92 kommuner tatt det nye systemet i bruk, og motregning fungerte godt for 59 av kommunene. De øvrige 33 kommunene gikk over til å bruke nytt system kort tid før skatteavregning. En svikt i rutinene medførte at skatteetaten i denne hektiske perioden ikke fanget opp at etaten ikke hadde mottatt motregningskrav fra NAVI for disse kommunene.

Jeg beklager de uheldige konsekvensene rutinesvikten i skatteetaten har fått for enkelte bidragsmottakere. Samtidig vil jeg bemerke at kravet mot bidragsyter består, og at dette beløpet fortsatt skal innkreves av NAVI. Konsekvensen av manglende motregning av bidragsgjeld er dermed at det vil ta noe lenger tid før bidragsmottaker får pengene.

Skatteetaten har ikke mulighet til å gå ut med informasjon om manglende motregning til den enkelte bidragsmottaker, da etaten ikke kjenner det underliggende forhold knyttet til det enkelte krav. I tillegg har skatteetaten taushetsplikt om enkeltpersoners økonomiske forhold.

SPØRSMÅL NR. 1351**Innlevert 5. september 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 12. september 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Når har Regjeringen til hensikt å følge opp Stortingets vedtak om å innføre et industrikraftregime for kraftforedlende industri?»

BEGRUNNELSE:

I vårsesjonen 2005 vedtok Stortinget med stemmene fra Arbeiderpartiet, Fremskrittspartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet å utrede i den hensikt å etablere et industrikraftregime for kraftforedlende industri. De nåværende regjeringspartier som støttet vedtaket, brukte dette svært aktivt i valgkampen 2005, og lovet oppfølging dersom de kom i regjering.

Til tross for vedtaket og til tross for den høye sigarføring i valgkampen, så har Regjeringen ikke levert. Regjeringens stadige løfter om at dette snart skal foreligge brytes hver gang. Siste gangen var da representanter for Regjeringen og regjeringspartiene lovet at regimet skulle være på plass i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett, og heller ikke denne gang leverte.

For flere industribedrifter vil et industrikraftregime være avgjørende for deres fremtid i Norge. En av disse er Hydro Aluminium Karmøy som må fase ut Søderberganlegget i løpet av 2009. Dersom dette skjer uten at det investeres i nytt Prebakeanlegg, vil ca. 600 arbeidsplasser gå tapt og med dem et kompetansemiljø det har tatt flere tiår å bygge opp. I tillegg til dette vil mellom en og to ganger så mange arbeids-

plasser forsvinne i det lokale næringsliv som leverer varer og tjenester til bedriften.

Hydro er interessert i å erstatte Søderberganlegget med nytt Prebakeanlegg, dersom de kan sikres nødvendig og langsiktig energitilgang på tilfredsstillende betingelser. Hydro må ta en investeringsbeslutning innen få måneder dersom man skal erstatte Søderberganlegget og beholde kompetansen. Regjeringens oppfølging av Stortingets vedtak om industrikraftregime vil være avgjørende for en eventuell investeringsbeslutning.

Dersom Regjeringen ønsker å beholde det som er igjen av kraftforedlende industri i Norge, må det nå handles raskt. Det er grunn til å minne om at denne industrien er den mest energieffektive og miljøvennlige i verden, og står for en betydelig del av vår verdiskaping og våre eksportinntekter.

Svar:

Regjeringen er svært opptatt av vilkårene for kraftintensiv industri i Norge, og følger aktivt opp arbeidet med å få på plass langsiktige løsninger som sikrer industrien stabil tilgang på kraft.

Det arbeides langs flere ulike spor, og Regjeringen har en aktiv dialog med industrien. Arbeidet er imidlertid krevende, og statsstøtteregele setter strenge begrensninger for tiltak overfor den kraftintensive industrien. Det er derfor nødvendig fortsatt å bruke noe tid for å sikre at løsningene ligger innenfor handlingsrommet for statsstøtteregele.

SPØRSMÅL NR. 1352**Innlevert 5. september 2007 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 12. september 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Vil landbruks- og matministeren bidra til at det er mulig å videreutvikle Hodne Gartneri på Bryne, gjennom å følge de lokale anbefalingene om fradeling, slik at denne produksjonen ikke forsvinner til utlandet?»

BEGRUNNELSE:

I Norsk målestokk er Hodne Gartneri i Klepp et stort gartneri innen helårsproduksjon av prydplanter og potteplanter. På en relativ liten gård i jærsk målestokk har familien Hodne klart å etablere en produksjon som gir årlig en omsetning på 11-12 millioner kroner. Produksjonen skjer gjennom bruk av miljø-

vennlig biogass fra Sele bossplass. Nå står familien overfor et valg om å enten investere betydelig i å utvide driften for å møte den internasjonale konkurransen, eller å legge ned virksomheten. For å kunne satse ønsker de å sikre hjemmegården. Derfor har de søkt om å fradele areal til gartnerivirksomheten. Dette har et enstemmig kommune og Fylkeslandbruksstyre sluttet seg til. Statens Landbruksforvaltning sa imidlertid nei og nå er saken anket inn for avgjørelse i departementet.

Svar:

Spørsmålet som representanten stiller knytter seg til avgjørelsen av en søknad om deling etter jordloven der Statens landbruksforvaltning har omgjort fylkeslandbruksstyrets delingssamtykke og nektet deling.

Vedtaket om å nekte deling er etter det jeg har fått opplyst av Statens landbruksforvaltning påklaget, men er foreløpig ikke kommet departementet i hende for klageavgjørelse.

Ettersom spørsmålet som representanten stiller knytter seg direkte til en forvaltningssak som ikke er endelig avgjort, finner jeg det ikke riktig å gå nærmere inn i saken og ta stilling til spørsmålet nå.

På generelt grunnlag vil jeg imidlertid gi uttrykk for at en samlet utnyttning av eiendommens ressurser i alminnelighet er avgjørende for å sikre verdiskaping, levende bygder og robuste lokalsamfunn. I spesielle tilfeller kan likevel samfunnshensyn tilsi at det kan gis delingssamtykke.

SPØRSMÅL NR. 1353

Innlevert 6. september 2007 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 14. september 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Ved fordeling av prosjektmidler fikk Sykehuset Østfold kun 1 mill. av de 20 mill. kr. som ble tildelt Helse sør-øst.

Vil statsråden vurdere å tilleggsbevilge midler slik at Intermediæravdelingen i Halden kan videreføres, og slik at kompetansehevingsprosjektene i sykehjemmene i Moss og Sarpsborg kan igangsettes?»

BEGRUNNELSE:

Den 30. 08. 2007 ble listen over prosjekter som vil få tildelt øremerkede midler fra departementet til utvikling av lokalsykehusene offentlig.

Av den totale potten på 50 millioner kroner får Sykehuset Østfold kun 1 million. Helse Sør-Øst RHF får tildelt 20 mill kr. fordelt på 18 prosjekter, men kun 1 av de omsøkte prosjektene i Østfold er tatt med. Totalt hadde Sykehuset Østfold søkt om 8,3 mill. kr. i prosjektmidler pr. år, og da er det grunn til å være skuffet over kun å få et engangsbeløp på 1 mill. kr.

Søknadene lå slik undertegnede ser det, klart innenfor rammen av hva det kunne bevilges midler til, og behovet for gjennomføringen av disse prosjektene er stort.

Sykehuset Østfold hadde søkt om 3,8 mill. pr. år i prosjektmidler til å "øke kompetansen i sykehjem-

mene" i Sarpsborg og Moss, tilsvarende prosjektet som er gjennomført i Fredrikstad. Det ble dessverre ikke bevilget noe til disse prosjektene.

Dette ville vært et bidrag for å bedre standarden på eldreomsorgen i Østfold som sannsynligvis har den største underdekningen av sykehjemsplasser, og som også har et problem med den laveste kompetansen blant ansatte innenfor eldreomsorgen spesielt. Østfoldkommunene er også tapere når det gjelder tildeling av midler til kommunene, og har av den grunn et spesielt stort behov for støtte til kompetanseheving fra spesialisthelsetjenesten.

Sykehuset Østfold hadde også søkt om tilskudd på 4,5 mill. kr. pr. år for å videreføre og eventuelt øke kapasiteten ved den intermediære avdelingen i Halden, samt styrke legeressursen ved DMS. De får nå kun 1 mill. i tilskudd som et engangsbeløp, noe som er langt mindre enn forventet.

Det vil få følger at departementet ikke har prioritert å bevilge nødvendige midler til å videreføre denne avdelingen i Halden som nå står i fare for å bli nedlagt. Det er høyst usikkert hvordan det blir med driften av denne avdelingen fra neste år av, og slik det ser ut, vil det ikke bli noen styrking av dette DMS som var forespeilet en lokalsykehusfunksjon i fremtiden. Jeg ber derfor statsråden om å vurderer om Sy-

kehuset Østfold har andre muligheter til å få ekstratilskudd til disse viktige prosjektene, slik at de kan gjennomføres uten at den øvrige driften ved Sykehuset Østfold svekkes ytterligere.

Svar:

Prosjektmidlene det vises til er en tilleggsbevilgning på 50 mill. kroner vedtatt av Stortinget i vår etter forslag fra Regjeringen, jf. St. prp. nr. 44 (2006-2007) og Innst. S. nr. 167 (2006-2007) kap. 732, post 70. Bevilgningen er en oppfølging av rapporten "Lokalsykehusenes akuttfunksjoner i en samlet behandlingskjede" (mars 2007). Formålet er å bidra til videreutvikling av lokalsykehusene og samhandling med de kommunale tjenestene.

Det ligger et omfattende forarbeid til grunn for utvelgelsen av de prosjektene som tildeles øremerkede midler fra departementet over denne bevilgningen. Helseforetakene har utarbeidet 109 søknader som er oversendt de regionale helseforetakene. På bakgrunn av samlet prosjektportefølje og de regionale helseforetakenes prioriteringer, har departementet gjennomført den endelige saksbehandling og beslutning om tildeling av midler. Det er valgt ut 42 prosjekter ut fra en samlet helhetsvurdering, med utgangspunkt i relevans i forhold til nevnte rapport om lokalsykehusene, der følgende kategorier tiltak er tildelt midler.

"Tiltak for utvikling av akuttfunksjonene ved lokalsykehusene, herunder tiltak for en bedre akuttmedisinsk kjede i samarbeid med primærhelsetjenesten.

"Tiltak for å utvikle modeller for en helhetlig svangerskaps- og fødselsomsorg.

"Bedre samhandling, både innen spesialisthelsetjenesten og mellom primærhelsetjenesten og sykehusene, herunder tiltak for å bedre tjenestene til syke eldre og kronisk syke.

"Innføring av ny teknologi ved omstilling av virksomheten, og utprøving av nye modeller for organisering.

Som representanten Vigdis Giltun viser til, vil Sykehuset Østfold HF motta 1 mill. kroner som bidrag til fortsatt drift av Intermediæravdelingen i Halden. I 2005 fikk samme avdeling tildelt 4 mill. kroner over revidert nasjonalbudsjett. Samlet vil dette tiltaket ha mottatt 5 mill. kroner i ekstra statlige stimuleringsmidler siden 2005. Midlene er tildelt fordi avdelingen har vært ansett som et godt eksempel på samhandlingstiltak som bidrar til helhetlige og sammenhengende behandlingsskjeder, noe som er særlig viktig for pasienter med langvarige og sammensatte behov. Prosjektet er verdsatt i departementet som et viktig og framtidsrettet tiltak for utvikling av den framtidige helsetjenesten, og som det derfor er funnet rom for innenfor de avsatte øremerkede bevilgningene. Begge de nevnte bevilgningene fra Stortinget er imidlertid ekstra statlige stimulerings tiltak, bl.a. for modellutvikling. Framover vil det være en viktig oppgave for Halden kommune og Sykehuset Østfold å komme frem til et varig opplegg for håndtering av drift og fordeling av utgifter innen de ordinære driftsbudsjetter.

Jeg vil imidlertid understreke at tiltak for å styrke samhandlingen mellom tjenestenivåene skal være et prioritert område i helsetjenesten, jf. for eksempel Oppdragsdokument 2007 til de regionale helseforetakene. Selv om hovedtyngden av utfordringene må løses lokalt og i den utøvende tjenesten, skal vi fra sentralt hold bidra til å legge forholdene til rette for å understøtte utviklingen. I denne sammenheng vil jeg vise til den nasjonale rammeavtalen mellom departementet og Kommunenes sentralforbund om samhandling på helse- og omsorgsområdet, som ble inngått i juni i år.

SPØRSMÅL NR. 1354

Innlevert 6. september 2007 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 14. september 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Capio Anoreksi Senter i Fredrikstad søkte i mai 2007 om å bli godkjent som sykehus med siktemål å bli innlemmet i Fritt Sykehusvalg.

Kan statsråden gi et svar på når det vil foreligge svar på Capio Anoreksi Senters søknad om godkjenning som sykehus?»

BEGRUNNELSE:

Svært mange pasienter med spiseforstyrrelser erfarer at behandlingstilbud ikke foreligger i henhold til deres behov for innleggelse i spesialiserte avdelinger.

Capio Anoreksi Senter i Fredrikstad behandler pasienter med spiseforstyrrelser fra hele Norge. Sen-

teret kan fortelle at de mottar en strøm av henvendelser fra pasienter som har behov for behandling, men som ikke får dette. Disse pasientene har liten forståelse for at de ikke kan få behandling når de samtidig ser at Capio Anoreksi Senter har 1/3 ledig kapasitet.

Saken om spiseforstyrrelser ble debattert i Stortinget den 29. mai i år. Statsråden uttalte da at det ikke er tvil om at Capio Anoreksi Senter besitter mye kompetanse, som kanskje kan utnyttes enda mer. Representanter som deltok i debatten, uttalte at de blir kontaktet av pasienter og pårørende som er i en fortvilet situasjon, og som ikke får den behandling de har behov for og rett til. Behovet er betydelig, samtidig som hjelpen finnes. Det er tverrpolitisk enighet om at behandlingstilbudet for denne pasientgruppen må forbedres. Det vil være en styrke å kunne tilby forskjellige behandlingskonsept slik at pasientene får en reell mulighet til å velge den behandlingen som passer best. Ved denne typen lidelse er det kanskje nettopp en slik faktor som kan være utslagsgivende for om behandlingen skal lykkes

Det er behov for en rask avklaring fra departementets side i denne saken, slik at pasienter med alle former for spiseforstyrrelser kan få kvalifisert hjelp, og en mulighet til å velge et behandlingskonsept som har hatt meget god effekt på mange.

Statsråden lovet å følge opp søknaden fra Capio Anoreksi Senter spesielt, og det knytter seg derfor en viss forventning og spenning i forhold til svaret på søknaden.

Svar:

Capio Anoreksi Senter i Fredrikstad har i brev av 24. mai d.å. søkt Helse- og omsorgsdepartementet om godkjenning som sykehus i henhold til lov om spesialisthelsetjenesten. Sosial- og helsedirektoratet som er departementets rådgivende organ, fikk den 29. juni d.å. oversendt søknaden for vurdering. Departementet vil behandle søknaden så snart tilrådnin- gen fra Sosial- og helsedirektoratet foreligger.

SPØRSMÅL NR. 1355

Innlevert 6. september 2007 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 11. september 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Synes ikke statsråden at det er problematisk at Regjeringen søker å begrense innsynsretten etter offentlighetsloven i strid med Stortingets forutsetninger?»

BEGRUNNELSE:

Etter at Regjeringen tiltrådte, har statsråden ved gjentatte anledninger klart og tydelig uttrykt hvor viktig det var med en ny offentlighetslov som ga økt grad av innsynsmulighet. Nå ser vi de første utslagene av at man har en flertallsregjering. I strid med Stortingets forutsetninger sender Regjeringen ut på høring nye forskrifter hvor det fremgår at det ikke skal være plikt til å journalføre såkalte organinterne dokument. Dette skjer på tross av at et enstemmig storting ba om en vurdering av en gjeninnføring av plikt til å journalføre organinterne dokument. Dette er en klassisk strid mellom Stortinget og offentligheten på den ene siden og et embetsverk som skyver politikerne foran seg på den andre. Under denne flertallsregjeringen er det dessverre grunn til å frykte at

regjeringspartienes representanter på Stortinget ikke greier å sikre at man får gjennomført økt grad av innsyn slik man f.eks. i forrige periode gjorde i forbindelse med ny lov for Riksrevisjonen. Spørsmålet er derfor hvorvidt statsråden greier å skjære igjennom overfor de som ønsker mindre offentlig innsyn.

Svar:

Regjeringen søker ikke å begrense innsynsretten etter den nye offentlighetsloven i strid med Stortingets forutsetninger. I forbindelse med vedtagelsen av lov 19. mai 2006 nr. 16 om rett til innsyn i dokument i offentlig verksemd offentliglova uttrykte flertallet i justiskomiteen visse forutsetninger med hensyn til hvordan de ulike forskriftshjemlene i loven bør brukes. For det første uttalte komitéflertallet følgende om forskriftshjemlene som gir adgang til å unnta selvstendige rettssubjekter fra lovens virkeområde, jf Innst. O. nr. 41 (2005-2006) s. 6 første spalte:

"Flertallet understreker samtidig at vilkårene for å unnta rettssubjekter etter disse hjemlene er strenge. Flertallet forutsetter at forskriftshjemlene blir prakti-

sert i tråd med vilkårene og de føringene som for øvrig er gitt i proposisjonen, slik at ikke lovens hovedregel om at selvstendige rettssubjekter som det offentlige har en dominerende innflytelse over, blir uthulet gjennom forskrifter."

For det annet uttalte komitéflertallet følgende om unntaksadgangen for organinterne dokumenter, jf. Innst. O nr. 41 (2005-2006) på s. 10 annen spalte:

"Flertallet er tilfreds med at det legges opp til en ytterligere presisering og innsnevring av unntaket for organinterne dokumenter gjennom de forskrifter som skal gis til loven. Flertallet forutsetter at denne forskriftshjemmelen blir tatt i bruk, og at det også blir vurdert å gi forskrifter som innsnevrer unntaket også i andre tilfeller enn de eksempler som det er vist til i proposisjonen."

De forutsetninger som komitéflertallet har uttrykt, er fulgt opp i utkastet til offentlighetsforskrift som ble sendt på høring 4. september 2007, jf. forskriftsutkastet § 1 (virkeområdet) og § 8 (organinterne dokumenter).

I forbindelse med vedtagelsen av ny offentlighetsloven fattet Stortinget 9. mai 2006 slikt anmodningsvedtak (vedtak nr. 342):

"Stortinget ber regjeringa om å vurdere om arkivforskriften bør endres slik at forvaltningen får plikt til å journalføre såkalte organinterne dokumenter (jf. Innst. O. nr. 41)."

I utkastet til offentlighetsforskrift som ble sendt på høring 4. september 2007, foreslås det endringer i arkivforskriften som innebærer at det vil bli journalføringsplikt for slike organinterne dokumenter som etter den nye offentlighetsloven § 14 annet ledd og § 16 og utkastet til offentlighetslovsforskrift § 8 ikke lenger vil kunne unntas fra innsyn på det grunnlag at de er organinterne. Spørsmålet om å innføre generell journalføringsplikt for organinterne dokumenter, det vil si særlig for dokumenter som dekkes av unntaksadgangen etter den nye offentlighetsloven § 14 første ledd, ble i tråd med anmodningsvedtaket vurdert før forskriftsutkastet ble sendt på høring. Justisdepartementet kom i samråd med berørte departementer

frem til at det ikke ville være hensiktsmessig å foreslå en slik endring. Bakgrunnen for dette er for det første at det er vanskelig å regulere hvilke organinterne dokumenter som eventuelt skulle journalføres. Siden det innenfor et organ utveksles svært mange dokumenter, vil det i praksis være meget arbeidskrevende og neppe gjennomførbart å innføre journalføringsplikt for alle organinterne dokumenter, f.eks. for alle dokumenter som kun utveksles mellom saksbehandlere på samme eller ulikt nivå. En journalføringsplikt måtte derfor gjeldd visse kategorier av organinterne dokumenter. Å finne treffende avgrensingskriterier som passer for alle typer organer er imidlertid ikke enkelt. For det annet er det slik at en journalføringsplikt for slike dokumenter nødvendigvis måtte ledsages av en adgang til å utelate eller nøytralisere opplysninger om dokumentet i journalens emnefelt fordi dette i en del tilfeller vil dreie seg om dokumenter som ikke bare kan og bør unntas fra innsyn, men hvor det heller ikke kan gis en dekkende dokumentbeskrivelse i journalens emnefelt uten å røpe opplysninger som kan og bør unntas. Dette ville begrenset offentlighetsverdien av en journalføringsplikt. For det tredje er det viktig å merke seg at spørsmålet kun dreier seg om de organinterne dokumentene skal fremgå av journalen eller ikke. Dette er ikke avgjørende for adgangen til å be om eller få innsyn i slike dokumenter. Utgangspunktet vil være at det kan nektes innsyn i slike dokumenter etter den nye offentleglova § 14 første ledd. Plikten til å vurdere meroffentlighet gjelder imidlertid også for slike dokumenter, jf. ny offentleglova § 11. I en god del tilfeller bør det utøves meroffentlighet for slike dokumenter. Det avgjørende for om det faktisk bes om innsyn i slike dokumenter, er ikke nødvendigvis at eksistensen av det organinterne dokumentet fremgår av journalen, men at det gjennom andre dokumenter eller på annen måte fremgår at en sak er under behandlingen. Enhver vil stå fritt til å også be om å få se eventuelle organinterne dokumenter i en sak, og finnes det slike dokumenter i saken, vil forvaltningsorganet i så fall ha plikt til å vurdere om det skal gis innsyn i dem.

SPØRSMÅL NR. 1356**Innlevert 6. september 2007 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen****Besvart 12. september 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Ifølge DN 6.9 foregår det vurderinger av en mulig reduksjon i statens eierandel i Entra Eiendom. Norwegian Property ønsker en sammenslåing. Salget av BaneTele ble gjenstand for kritikk knyttet til forskjellsbehandling.

Vurderer Regjeringen en reduksjon av eierandelen i Entra, og vil Regjeringen generelt i forbindelse med privatiseringsprosesser sikre åpenhet, at alle alternativer blir utredet, likebehandling av interessenter og at statens verdier blir ivaretatt?»

Svar:

Det foreligger ingen fullmakt fra Stortinget til regjeringen om helt eller delvis salg av statens aksjer i Entra Eiendom AS. Regjeringen fremmet ikke noe slik forslag i St. meld. nr. 13 (2006-2007) Et aktivt og langsiktig eierskap. Ved behandlingen av denne meldingen i Stortinget 17. april i år ble det behandlet to

forslag om å redusere statens eierandel i Entra jf Innst. S. nr 163 (2006-2007). Fremskrittspartiet og Kristelig Folkeparti foreslo en fullmakt til å redusere statens eierandel ned til 34 prosent gjennom en børsnotering eller emisjon. Høyre og Venstre foreslo at staten skulle selge seg helt ut av Entra Eiendom. Begge forslagene ble nedstemt i Stortinget.

På dette grunnlaget har Regjeringen ikke gitt noen åpning for at Entra Eiendom AS skal privatiseres. Dersom det skulle være aktuelt å revurdere dette, ville det være et spørsmål som eventuelt måtte legges fram for Stortinget. Jeg har i dag ingen planer om et slikt framlegg.

Ved salg av aksjer eller ved gjennomføringen av andre former for transaksjoner er departementet alltid nøye med å overholde hensyn til likebehandling av aktører, åpenhet innenfor de rammer hensynet til forretningsmessige forhold setter, utredning av alternativer og ivaretagelse av statens verdier.

SPØRSMÅL NR. 1357**Innlevert 6. september 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 13. september 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«For å unngå at Høgskolen i Buskerud, avd. Drammen, (Papirbredden - Drammen kunnskaps-park), må redusere sine studietilbud, subsidierer Drammen kommune husleien. Dette fordi regjeringspartiene ikke støttet FrP og Høyre i å bevilge 3 millioner ekstra til ekstraordinært husleietilskudd.

Vil ministeren sørge for at det blir bevilget dette i statsbudsjettet for 2008, ev. mer, og hva vil ministeren gjøre for at Drammen kan komme inn under tilskuddsordningen til studentboliger?»

BEGRUNNELSE:

Drammen har ambisjoner om å utvikle Drammen som en sterkere kunnskapsby, herunder å bli en attraktiv by for studenter.

Da undertegnede deltok i en paneldebatt på Pa-

pirbredden om studentpolitikk forrige uke, kom det frem at alle partier ville at Drammen skal bli en sterkere studentby. Altså en tverrpolitisk enighet på lokalt plan. Det å studere i Drammen har blitt meget populært de senere år, og det er lange ventelister for å studere. Imidlertid har den økte satsningen på høyere utdanning - og da spesielt i Drammen - uteblitt fra den rød-grønne regjeringen. Sammenligner man Drammen med andre studiesteder i Norge, har Drammen dessverre kommet dårlig ut mht. nye studieretninger og flere studieplasser.

På Papirbredden er det ca 1800 studenter i studieåret 2007 fordelt på de tre utdanningsinstitusjonene (Hibu, BI og Hit).

Høgskolen i Buskerud, BI og andre utdanningsaktører samt Studentskipsnaden i Buskerud er samkjørte i å arbeide for at det etableres flere studieplasser og at det legges vekt på å styrke studentvelferds-

tiltak som bygging av studentboliger. Studentskipnaden i Buskerud har påpekt at det er et klart behov for å bygge flere studentboliger i Drammen. Det er i gang med å bygges 112 studentboliger i tilknytning til studenthuset (aktivitets- helsesenter og bolighus) like ved Papirbredden. Imidlertid trengs det flere enn 112 studentboliger. Som Drammens ordfører har påpekt i et brev til kunnskapsministeren om behov for å komme inn under tilskuddsordningen til studentboliger på grunn av Drammen har blitt et pressområde. Slik sammenlignbare byer som Stavanger og Trondheim kommer inn under tilskuddsordningen til studentboliger.

Svar:

Jeg er godt kjent med den omfattende aktiviteten som Høgskolen i Buskerud driver i Drammen, blant annet etter å ha deltatt ved den offisielle åpningen av lokalene i mars 2007.

Prosjektet Papirbredden - Drammen Kunnskapspark var i utgangspunktet forutsatt realisert som et kulantprosjekt, dvs. at kostnader til husleie og utstyr skulle dekkes innenfor høyskolens egne rammer. Kunnskapsdepartementet tildelte likevel i 2006 4,5 mill. kroner til Høgskolen i Buskerud til inventar og utstyr til de nye lokalene i Papirbredden. I statsbudsjettet for 2008 vil det bli foreslått å avsette ytterligere 3 mill. kroner til inventar og utstyr. I tillegg er det gitt et tilskudd til husleie på 1,5 mill. kroner fra 2007.

Alternativet til å realisere prosjektet som et kulantprosjekt hadde vært å gjennomføre byggeprosjektet som et ordinært statlig byggeprosjekt der realisering hadde skjedd gjennom prioritering i statsbudsjettet i konkurranse med andre store statlige investeringsprosjekt.

Studentsamskipnaden i Buskerud har i de tre siste årene fått tilsagn til bygging av 132 hybelenheter i studentboligprosjektet Børse i Drammen. Prosjektet forventes å være ferdigstilt for innflytting høsten 2008.

Studentsamskipnaden i Buskerud informerte i brev til departementet av 12. juli 2007 om at de ikke kom til å benytte seg av tilskudd til 20 av hybelenheter som opprinnelig ble gitt til studentboligprosjektet Børse. Det ble fra studentsamskipnadens side søkt om omfordeling av tilskuddene. Søknaden ble godkjent og de urealiserte tilskuddene skal brukes til studentboligprosjektet Losjeplassen i Drammen.

I St. prp. nr 1 (2006-2007) formidlet departementet innholdet i Husbankens rapport vedrørende urealiserte tilsagn om tilskudd til studentboligbygging i perioden 1996-2005. På bakgrunn av blant annet denne rapporten arbeider departementet nå med en ny finansieringsmodell for studentboligbygging.

Ut over dette kan jeg ikke kommentere budsjettet for 2008 før St.prp. nr. 1 (2007-2008) legges frem 5. oktober.

SPØRSMÅL NR. 1358

Innlevert 6. september 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 13. september 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Det er store mengder sovende melkekvoter i Norge.

Hva vil statsråden gjøre for å aktivisere disse, gjerne som ekstrakvoter til bønder som ønsker å øke sin melkeproduksjon?»

Svar:

Innledningsvis ønsker jeg å påpeke at en melkekvote er en rett til produksjon som tilligger landbrukseiendommen. Dette har vært et grunnleggende prinsipp siden innføring av kvoteordningen, og baserer seg på et ønske om at produksjonsgrunnlaget skal følge den enkelte landbrukseiendom.

Formålet med kvoteordningen for melk er å tilpasse produksjonen til den aktuelle etterspørselen etter meierivarer. Innenfor denne rammen er det åpnet for fleksibilitet gjennom kjøps- og salgsordningen, men også ved at produsenter kan velge å holde kvoten "sovende".

Sovende kvote omhandles i forskrift om kvoteordning for melk av 1. juli 2003 nr. 14, § 7 om opphør og gjenopptakelse av melkeproduksjon.

En kvote som det ikke produseres melk på, og som ikke er solgt, kalles sovende kvote. Det totale kvantum sovende kvoter er noenlunde stabilt, og utgjør ca. 80 millioner liter. Denne mengden tilsvarer ca 5,5 prosent av dagens totale melkeproduksjon.

En produsent som slutter å produsere melk, eier produksjonsrettigheten til denne melkekvoten i 10 år, til tross for at produsenten ikke leverer melk i denne tiårsperioden. Dette er en ordning som gir produsenten anledning til å gjenoppta produksjonen på sitt bruk innenfor en ti års periode etter at produsenten sluttet å produsere melk, såfremt kvoten ikke er solgt eller bruket har mottatt omstillingsbidrag. Dersom melkeproduksjonen ikke blir gjenopptatt etter ti år, faller melkekvoten bort og landbrukseiendommen har således ikke lenger rett til å produsere melk for levering.

Det er ulike årsaker til at en produsent legger kvoten sovende, alt fra sykdom og yrkesmessige skader til ønske om å starte annen produksjon og usikkerhet knyttet til eiendomsoverdragelse. Ved å legge kvoten sovende har produsent anledning til å gjenoppta melkeproduksjonen på et senere tidspunkt, og ofte er det av hensyn til en fremtidig eiendomsover-

dragelse at kvoten legges sovende fremfor å selges. Det er viktig at produsent gis anledning til å ha et opphold i produksjonen uten at han eller hun mister denne produksjonsretten. Kvote tilsvarende ca. 3,7 millioner liter har blitt gjenopptatt hvert år de siste årene.

Produsenter som ønsker å øke sin produksjon, har anledning til å kjøpe kvote innenfor dagens salgs- og kjøpsordning for melkekvoter. Jeg ser det som lite aktuelt å endre regelverket slik at det åpnes for aktivisering av sovende kvoter på andre måter enn det som er mulig i dag. Ut fra omfanget av sovende kvoter, som omtalt tidligere, ville slike endringer fort kunne skape en uoversiktlig situasjon i forhold til formålet med kvoteordningen for melk. Det totale produksjonskvantumet tilpasses markedet for meieri-produkter, og det tildeles ikke kvote utover det vi mener kan avsettes i markedet.

SPØRSMÅL NR. 1359

Innlevert 7. september 2007 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 14. september 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Mange med ME og deres pårørende forteller at de ikke får dekket sine behov for helse- og omsorgstjenester og trygdeytelser. Flere opplever at det ikke gjøres individuelle tilrettelegginger og at de ikke blir tatt på alvor.

Vil statsråden sørge for et eget rundskriv til landets kommuner og NAV-kontorer med klargjøring av ME-sykes behov for individuell tilrettelegging og rettigheter, slik at flere kan få den hjelpen de trenger fra kommune og stat?»

BEGRUNNELSE:

Til tross for statsrådets innsats for ME-syke med opprettelse av et kompetansenettverk, opplever mange at de ikke får de helse- og omsorgstjenestene og trygdeytelser som de har behov for. Mange ME-syke har behov for å skjermes for sanseintrykk, som lyd og lys, blant annet kan kommunikasjon og kontakt med andre oppleves svært belastende. Derfor blir kontinuitet i omsorgen svært viktig, slik at den som gir omsorg vet hva som skal gjøres, uten at den ME-syke behøver å forklare hver gang det skal ytes hjelp. Ulike løsninger som sikrer kontinuitet i omsorgen

kan for eksempel være brukerstyrt personlig assistanse eller hjelp fra pårørende, med støtte gjennom omsorgslønn eller pleiepenger hvis den ME-syke er et barn. Mange trenger også ulike hjelpemidler. Det er svært viktig at ME-syke møtes med respekt og blir trodd, både i det kommunale hjelpeapparatet og hos NAV. Det er krevende nok å være syk, om man ikke i tillegg må kjempe for å få den hjelpen man har krav på.

Svar:

Først vil jeg understreke at alle som henvender seg til offentlige instanser, har rett til å bli møtt med respekt uavhengig av hjelpebehov. ME er en sykdom som er vanskelig å diagnostisere og behandle, og det er en sykdom som helsetjenesten til nå har gitt for lite oppmerksomhet. Det finnes ingen enkel test for diagnosen. Regionale helseforetak er allerede bedt om (oppdragsdokument 2007) å bruke diagnostiske kriterier for å identifisere pasienter med ME og sikre behandlingstilbudet til gruppen.

Regjeringen har gitt Sosial- og helsedirektoratet i oppdrag å lede og koordinere et nasjonalt kompetansenettverk for ME. Det skal iverksettes informasjons-

tiltak for å styrke både pasientenes og helsepersonellets kunnskap om sykdommen, og om behandling og pleie. Det er av stor betydning at det satses på å øke kunnskapen hos de som daglig jobber med disse pasientene. Sosial- og helsedirektoratet skal utarbeide nødvendig informasjonsmaterieil til pasienter/pårørende i samarbeid med kompetansenettverket og sørge for at faglig oppdatert informasjon legges ut på internett.

Erfaringer fra kurs for ME-pasienter ved lærings- og mestringssentrene viser svært gode resultater, gjennom mestringsteknikker rettet mot dagliglivets gjøremål. Jeg har bedt om at de regionale helseforetakene sørger for at det opprettes lærings- og mestringssentre ved alle helseforetak. Lærings- og mestringssentrene vil være viktige aktører for å etablere kurs for ME-pasienter.

Jeg er sterkt opptatt av å bedre tilbudet til de aller sykeste gjennom prosjektstøtte til tverrfaglige ambulante team som kan rykke ut til mennesker som bor hjemme. Ytterligere tiltak vil bli lagt fram i statsbudsjettet for 2008. Jeg er også oppmerksom på de spesielle behovene hos ME-pasienter når det gjelder velferdsordninger, herunder ytelser etter folketrygden, og skolegang hos barn og unge med ME, og har tatt initiativ til samarbeid på disse områdene.

Som helse- og omsorgsminister har jeg ikke hjemmel til å sende rundskriv til landets NAV-kontorer. Helse- og omsorgsdepartementet er også av den oppfatning at pålegg eller presisering av lovverk gjennom rundskriv basert på diagnosegrupper er lite hensiktsmessig. Økt oppmerksomhet om ME og andre diagnosegrupper vil best fanges opp gjennom fortsatt styrking av helse- og omsorgstjenesten, med vekt på kvalifisert personell, kompetanseheving og samhandling.

Gjennom regjeringens målsetting om en økning på 10 000 nye årsverk i pleie- og omsorgssektoren og satsingen på Kompetanseløftet 2015 slik vi har lagt opp til i Omsorgsmeldingen, mener jeg at vi får et godt utgangspunkt for å styrke tilbudet til ME-pasienter i kommunene. Regjeringens mål om 10 000 nye årsverk og prioritering av økte inntekter til kommunene er møtt med rekordsatsning på omsorgstjenesten i 2006. Tall fra SSB viser at det kom 5 900 nye årsverk i omsorgstjenesten fra 2005 til 2006. Tilnærmet hele veksten er personell med helse- og sosialutdanning. Dette er den sterkeste veksten i omsorgstjenesten på 6 år. Dette er fantastiske resultater og gir trygghet for at omsorgstjenesten til både yngre og eldre er på riktig vei etter flere år med negativ utvikling.

For utenom flere hender i omsorgssektoren, mener regjeringen det er viktig å holde fokus på organisering og tilrettelegging av tjenester, med vekt på brukervedvirkning. Helse- og omsorgsdepartemen-

tet har sendt på høring forslag om sterkere rettighetsfesting av ordningen med brukerstyrt personlig assistanse.

Brukerstyrt personlig assistanse er en annen måte å organisere de kommunale tjenestene på, som fordrer at brukeren selv innehar rollen som arbeidsleder. Det vil i en del tilfeller være tvil om personer med ME, pga deres sykdom, er i stand til å ivareta rollen som arbeidsleder. Kommunen må da i samarbeid med den det gjelder, finne fram til best mulig organisering av tjenestene. I noen tilfeller vil omsorgslønn være aktuelt, dersom pårørende ønsker å påta seg hele eller deler av omsorgen.

Jeg vil for øvrig understreke at omsorgslønn er en ytelse som kan komme på toppen av vanlig arbeids- eller trygdeinntekt. Omsorgslønn kan også gi en viss erstatning for eventuelt tapt arbeidsinntekt, men omsorgslønn er ikke en ordning som gir individuell rett til kompensasjon for tapt arbeidsfortjeneste.

Det finnes flere økonomiske kompensasjonsordninger i folketrygdloven som kan være aktuelle for personer med ME og deres pårørende.

Det kan tilstås pleiepenger til foreldrene når barn under 18 år lider av en livstruende eller annen svært alvorlig sykdom. Videre kan det tilstås pleiepenger når barn under 12 år har vært/er innlagt i helseinstitusjon. Det er et generelt krav om at barnet har behov for kontinuerlig tilsyn og pleie. Når den svært alvorlige sykdommen må anses for varig, er retten til pleiepenger begrenset til perioder hvor sykdommen er ustabil. Når barnet lider av en svært alvorlig progredierende sykdom, kan det imidlertid foreligge en kontinuerlig rett til pleiepenger. Pleiepenger kan også utbetales i startfasen av en svært alvorlig, varig sykdom. Det må gjøres individuelle vurderinger i hvert enkelt tilfelle. Pleiepenger beregnes etter de samme bestemmelsene som sykepenger.

Ordinær hjelpetønad kan ytes ved særskilt behov for tilsyn og pleie utover det som dekkes av offentlige hjelpeordninger. Det er et vilkår at det foreligger et privat pleieforhold, og at årsaken til pleiebehovet er at det foreligger en varig sykdom, skade eller lyte. "Varig" defineres som minst 2-3 år.

ME-pasienter som har et særskilt behov for tilsyn og pleie utover det som dekkes av offentlige hjelpeordninger kan ha krav på ordinær hjelpetønad dersom det foreligger et privat pleieforhold. Ytelsen utgjør 12 312 kr årlig. Barn og unge under 18 år som har et omfattende behov for ekstra tilsyn og pleie kan få forhøyet hjelpetønad, som tilsvarer 2,4 eller 6 ganger ordinær hjelpetønad.

Kommunen har ansvar for å yte ulike hjelpemidler til sine innbyggere som i en midlertidig livssituasjon blir avhengig av slike, f.eks. ved sykdom. Blir situasjonen varig (definert i forskrift til utover 2 år) vil folketrygden overta finansieringsansvaret.

For ME-pasienter er det ofte usikkerhet knyttet til alvorlighetsgrad og varighet av sykdommen, og dermed i hvilken grad man oppfyller vilkårene for å tilstås for eksempel pleiepenge. Alle tilfeller skal imidlertid vurderes individuelt, og det er viktig at sosialtjenesten, helsevesenet og arbeids- og velferdsetaten samarbeider for å finne gode løsninger for den enkelte pasient.

Helse- og omsorgsdepartementet deltar i en interdepartemental arbeidsgruppe som ledes av Arbeids- og inkluderingsdepartementet, som arbeider med spørsmålene om hvordan arbeidsmiljøregler eventuelt kan tilpasses for at arbeidstakere kan få bedre permisjonsordninger og med eventuell økonomisk kompensasjon for pårørende.

Jeg mener at samhandling er en forutsetning for god kvalitet på tjenestetilbudet til pasientene, og er kanskje en av de største utfordringene vi står overfor. Bedre samhandling berører særlig den praktiske organiseringen av tjenesten, og grunnleggende problemstillinger knyttet til holdninger og vilje til å finne helhetlige løsninger for pasientene. Mange steder

er det satt i verk en rekke velfungerende samhandlingstiltak. Heldigvis går utviklingen på dette området i riktig retning. Likevel er det fremdeles slik at samhandlingen fungerer dårlig enkelte steder - og da må pasientene ta omkostningene. Regjeringen har derfor lagt til rette for styrket samhandling gjennom en treårig nasjonal rammeavtale mellom HOD og KS om samhandling på helse- og omsorgsområdet. Avtalen skal følges opp med jevnlig møter hvor en sammenstiller status og utfordringer, og avklarer hva som bør være prioriterte oppgaver framover. Bruker- og pasientorganisasjoner skal trekkes inn i dette arbeidet på en systematisk måte.

Individuell plan er i denne sammenheng et verktøy som er viktig å styrke. Både i kommunene og i spesialisthelsetjenesten er individuell plan et viktig verktøy for å sikre brukermedvirkning. I embetsoppdraget for 2007 har fylkesmennene fått i oppdrag å gi råd og veiledning, og følge med kommunenes arbeid med å implementere forskrift om individuell plan slik at tjenestemottakere med rett til individuell plan får det.

SPØRSMÅL NR. 1360

Innlevert 7. september 2007 av stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal

Besvart 18. september 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Helse Vest vil på sikt legge behandlingstilbudet legemiddellassistert rehabilitering inn under sykehusene, fremfor å benytte ideelle institusjoner. KrF mener en slik politikk vil svekke behandlingstilbudet til rusmiddelavhengige, og undergrave de ideelle rusinstitusjonenes plass i behandlingstilbudet.

Er det Regjeringens politikk at offentlige sykehus i Helse Vest skal overta all legemiddellassistert rehabilitering av rusmiddelavhengige?»

BEGRUNNELSE:

Helse Vest har forlenget avtalen med Frelsesarmeen om blant annet legemiddellassistert rehabilitering (LAR) av rusmiddelavhengige ut 2010. Når Helse Fonna har bygget opp et eget tilbud og er klar til å overta LAR, kan overtakelse skje før avtalen med Frelsesarmeen går ut. Begrunnelsen til Helse Vest for å legge behandlingstilbudet LAR inn under sykehusene, fremfor å benytte ideelle institusjoner, er at rusmiddelavhengige har høyere risiko for sykdommer

og skader, samt psykiske lidelser. Helse Vest mener pasientene vil sikres et helhetlig tilbud dersom LAR-behandlingen legges til sykehusene. Ut fra en slik argumentasjon vil all behandling av rusmiddelavhengige foregå i sykehus. Helse- og omsorgsministeren uttalte i interpellasjonsdebatt i Stortinget 5. desember 2006 at ideelle rusinstitusjoner gjør en utmerket jobb, og at vi trenger disse institusjonene i framtida. I Soria Moria-erklæringen står det at sykehus eid og drevet av frivillige organisasjoner skal sikres gode vilkår gjennom avtaler med det offentlige. Helse Vest går i så måte på tvers av de signalene som helse- og omsorgsministeren har gitt.

Svar:

Denne regjeringen ser frivillige og ideelle organisasjoner som viktige bidragsytere og samarbeidspartnere innen helse- og omsorgstjenestene. Vår politikk er at helseregionene skal gi sine pasientgrupper det best mulige behandlingstilbudet med både offentlige og private bidragsytere. Når det gjelder tilbudene

til rusmiddelavhengige i Norge, gis i dag om lag halvparten av all rusbehandling av frivillige og ideelle organisasjoner gjennom avtaler med de regionale helseforetakene. Disse organisasjonene vil også for fremtiden komme til å ha en viktig rolle på rusfeltet. Når det gjelder Helse Vest RHF viser opplysningene jeg har mottatt at 58 prosent av alle polikliniske konsultasjoner og 80 prosent av alle liggedøgn innenfor tverrfaglig spesialisert rusbehandling i regionen i 1. tertial 2007 skjedde hos private aktører.

Ved rusreformen i 2004 fikk de regionale helseforetakene ansvaret for all spesialisert rusbehandling, herunder legemiddelassistert rehabilitering. Et av hovedformålene ved denne reformen var å styrke det helsefaglige tilbudet til rusmiddelavhengige og gi denne gruppen pasientrettigheter når de behandles for sitt rusmiddelmissbruk.

Som helse- og omsorgsminister er jeg opptatt av at LAR-pasienter, på lik linje med øvrige rusmiddelavhengige i spesialisthelsetjenesten, får et best mulig helsetilbud. Et slikt tilbud må ha nødvendig sosialfaglig kompetanse, i tillegg til medisinskfaglig kompetanse som de sammensatte lidelsene til denne pasientgruppen tilsier. Dessuten er samarbeid med kommunale tjenester og private, ideelle organisasjoner særlig viktig.

I brevet fra representanten Tørresdal, blir det spurt om det er regjeringens politikk at offentlige sykehus i Helse Vest skal overta all legemiddelassistert

rehabilitering av rusmiddelavhengige. Det er fra regjeringens side ikke en politikk at offentlige sykehus skal overta all legemiddelassistert rehabilitering i Helse Vest.

Helse Vest RHF opplyser at det ifølge den vedtatte rusplanen for regionen er et mål å få et eget LAR-tilbud i hvert helseforetaksområde. For Helse Fonna HF og Helse Stavanger HF sine foretaksområder er det vurdert at LAR-tilbudet på sikt skal legges inn under helseforetakene. Dette er gjort på grunnlag av et ønske om å gi pasientene i LAR et best mulig medisinsk tilbud, et tilbud som i tillegg til ren medikamentoppfølging også har fokus på pasientenes somatiske og psykiske plager. Helsetilsynet i Rogaland har i rapport fra 2007 fra tilsyn med LAR-Rogaland i perioden januar til mars 2007, pekt på at tilgangen til lege er sårbar slik tilbudet er organisert i dag.

For de øvrige helseforetaksområdene har Helse Vest RHF ikke tatt noen endelig beslutning om organisering. Det er i dag Stiftelsen Bergensklinikkene som ivaretar funksjonen som LAR-senter for de øvrige foretaksområdene.

Helse Vest RHF opplyser videre at Frelsesarmeens Bo- og Behandlingssenter som i dag har ansvaret for LAR-senteret i Rogaland, er omforent med Helse Vest RHF om at driften av LAR-senteret skal overføres til Helse Fonna HF så snart helseforetaket er klar til å overta tilbudet og til Helse Stavanger HF senest 2010.

SPØRSMÅL NR. 1361

Innlevert 7. september 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 18. september 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Slik forskriftene til merverdiavgiftsloven er utformet, får skoler drevet av kommunen og fylkeskommunen merverdiavgiftskompensasjon for betalt merverdiavgift ved leie av lokaler, mens private skoler ikke får fradrag for inngående merverdiavgift ved slik leie.

Er dette en tilsiktet virkning, og hva er i så fall begrunnelsen for forskjellsbehandlingen?»

BEGRUNNELSE:

En privatskole som selv bygger skolebygget de bruker, vil kunne få fradrag for merverdiavgift, mens dersom skolen ønsker å leie fremfor å bygge, avskjæ-

res fradragsretten for inngående merverdiavgift. Dette står i sterk kontrast til skoler drevet av det offentlige, som får merverdiavgiftskompensasjon.

Ifølge forskrift til Lov om merverdiavgift nr 117 kan utleier som leier ut fast eiendom til kommunen registrere seg i merverdiavgiftsmanntallet. Dermed får utleier fradrag for inngående merverdiavgift på sine anskaffelser. Dette vil, slik reglene per i dag bokstavelig talt gjelder, ikke gjelde for utleie til private skoler, og utleie til disse vil dermed bli mindre attraktivt, og slike leietakere vil følgelig måtte betale en høyere leiepris eller eventuelt miste mulighet til leie.

Dette betyr at dersom den private skolen ikke bygger skolebygget selv, vil de måtte betale 25 pro-

sent høyere leiekostnader enn en skole drevet av det offentlige for tilsvarende lokaler, eller måtte gå ned i kvalitet på lokalene.

Det ønskes klargjort om dette virkelig er intensjonen i loven, og om dette eventuelt endres i nær fremtid slik at forskjellsbehandling ikke forekommer. Merverdiavgifts kompensasjonsordningen er jo nettopp etablert for ikke å skape forskjeller mellom offentlige og private.

Svar:

Før jeg besvarer spørsmålet knyttet til den avgiftsmessig ulike behandlingen av kommunale og private skoler vil jeg redegjøre for den generelle merverdiavgifts kompensasjonsordningen for kommunesektoren.

Ved lov 12. desember 2003 nr. 108 om kompensasjon for merverdiavgift til kommuner, fylkeskommuner mv. (kompensasjonsloven) ble det fra 1. januar 2004 innført en ordning med generell kompensasjon for merverdiavgift i kommunesektoren. Formålet med ordningen er å nøytralisere konkurransevridninger som følge av merverdiavgiftssystemet. Merverdiavgiftsregelverket kan skape vridninger når en ikke- merverdiavgiftspliktig virksomhet står overfor valget mellom å kjøpe en merverdiavgiftspliktig ytelse fra andre eller å produsere den selv. Kjøpes ytelsen fra andre, påløper merverdiavgift som ikke kan fradragsføres av virksomheten. Produseres ytelsen med egne ansatte, påløper det ikke merverdiavgift.

Den generelle kompensasjonsordningen innebærer i utgangspunktet at kommunene får kompensert merverdiavgiften på anskaffelse av alle varer og tjenester. På denne måten vil kjøp og egenproduksjon av avgiftspliktige tjenester likestilles. Den generelle kompensasjonsordningen avløste en tidligere begrenset ordning som innebar at kommunene fikk kompensert merverdiavgiften på enkelte tjenestoområder (vask og rens av tekstiler, arbeid på bygg, anlegg og annen fast eiendom samt renhold). Den generelle kompensasjonsordningen er nærmere beskrevet i NOU 2003: 3 Merverdiavgiften og kommunene og i Ot.prp. nr. 1 (2003-2004) Skatte- og avgiftsopplegget 2004 - lovendringer (kap. 20).

Ut fra formålet framgår det at den generelle kompensasjonsordningen ikke er noen støtteordning for kommunene. Kompensasjonsordningen er finansiert av kommunesektoren selv ved at de er trukket i de statlige overføringene tilsvarende omfanget av ordningen. Ordningen er således provenynøytral for statskassen.

For i noen grad å motvirke nye konkurransevridninger som den generelle kompensasjonsordningen gir opphav til, er også private og ideelle virksomheter

som produserer helsetjenester, undervisningstjenester eller sosiale tjenester som kommunen eller fylkeskommunen er pålagt ved lov å utføre omfattet av ordningen. Så langt det er mulig er disse virksomhetene trukket i statlige overføringer og har i prinsippet også finansiert ordningen selv. Dersom den generelle kompensasjonsordning skulle gjelde alle private og ideelle virksomheter som utfører lovpålagte oppgaver ville den blitt meget omfattende. Som det fremgår av Ot.prp. nr. 1 (2003-2004) kap. 20.8.2.2, anså departementet det derfor nødvendig, ut fra hensynet til finansiering og administrasjon av ordningen samt usikkerhet knyttet til omfanget av de nye konkurransevridningene, å begrense hvilke private virksomheter som skal være kompensasjonsberettiget til de tre ovennevnte områdene. Stortinget sluttet seg til denne vurderingen, jf. Innst. O. nr. 20 (2003-2004) Innstilling fra finanskomiteen om skatte- og avgiftsopplegget 2004 - lovendringer.

Jeg vil deretter gi kommentarer til det spørsmålet som er reist i forhold til privatskolers leie av lokaler. Regelverket på dette området på dette området er nokså komplekst, og jeg vil derfor holde meg til hovedlinjene i dette.

Det følger av det jeg har redegjort for ovenfor, at en privat virksomhet som oppfører en skole og selv driver lovpålagte undervisningstjenester i lokalene får kompensert merverdiavgiften både på byggekostnadene og på anskaffelser i forbindelse med skoledriften. Dersom en privat virksomhet fører opp et skolebygg, men leier ut lokalene til et annet rettssubjekt som driver skolen, vil den private virksomheten imidlertid ikke være kompensasjonsberettiget. Dette skyldes at utleie av fast eiendom ikke er noen lovpålagt oppgave. Det rettssubjektet som driver lovpålagte undervisningstjenester i de leide lokalene vil likevel være kompensasjonsberettiget for merverdiavgift på anskaffelser til selve skoledriften. Som representanten Rytman er inne på i sitt spørsmål, vil den private virksomheten likevel ikke være kompensasjonsberettiget for merverdiavgift på oppføringskostnader. Grunnen til dette vil jeg redegjøre for nedenfor.

Som kjent er omsetning og utleie av fast eiendom ikke merverdiavgiftspliktig. På området for fast eiendom medfører den generelle kompensasjonsordningen derfor særlige problemstillinger. Kommunenes rett til kompensasjon ved oppføring av bygg kan bl. a. føre til at kommunene oppfordres til å eie fast eiendom framfor å leie denne av andre. For å motvirke dette ble det fra 1. januar 2004 foretatt en endring i forskrift 6. juni 2001 om frivillig registrering av utleier av bygg eller anlegg til bruk i virksomhet som er registrert etter merverdiavgiftsloven (forskrift nr. 117). Den frivillige registreringsordningen ble da utvidet til å også omfatte utleie til kommunene, selv om lokalene ikke brukes til avgiftspliktig virksomhet.

Spørsmålet om utvidelse av forskrift nr. 117 er omtalt i kap. 20.6.1.3 i Ot.prp. nr. 1 (2003- 2004):

"Utvalget har vist til at et tiltak for å motvirke konkurransevridninger mellom kommunal og privat virksomhet er å utvide dagens frivillige registreringsordning etter forskrift 6. juni 2001 om frivillig registrering av utleier av bygg eller anlegg til bruk i virksomhet som er registrert etter merverdiavgiftsloven (forskrift nr. 117), slik at den også gjelder ved utleie til kommunale virksomheter som ikke driver avgiftspliktig virksomhet. En slik utvidelse vil ikke omfatte tilfeller hvor leietakeren er en privat næringsdrivende som driver ikke-avgiftspliktig virksomhet. Det samme vil være tilfelle hvor leietakeren som driver ikke-avgiftspliktig virksomhet, er en kommunal virksomhet som er utskilt som et eget selskap etter aksjelovene eller selskapsloven. "

I kap. 20.8.3 samme sted heter det:

"Fordi omsetning og utleie av fast eiendom ikke er merverdiavgiftspliktig, kan en generell kompensasjonsordning gi kommunen en oppfordring til å føre opp bygg selv fremfor å kjøpe eller leie disse av andre. Hvis kommunen selv fører opp bygget, vil merverdiavgiften på byggekostnadene være kompensasjonsberettiget. En privat byggherre som leier ut et bygg til en kommune vil derimot ikke være kompensasjonsberettiget. For å motvirke disse konkurransevridningene, anbefalte utvalget at dagens frivillige registreringsordning etter forskrift 6. juni 2001 om frivillig registrering av utleier av bygg eller anlegg til bruk i virksomhet som er registrert etter merverdiavgiftsloven (forskrift nr. 117), utvides til å omfatte også utleie til kommunale virksomheter. Dette gjelder selv om lokalene ikke brukes til avgiftspliktig virksomhet, jf. NOU2003:3 kapittel 11.3.2.3. Private utleiere får dermed fradragsrett for inngående merverdiavgift og unngår konkurranseulempen ved å legge merverdiavgift på leievederlaget. Høringsinstansene har gitt tilslutning til utvalgets anbefaling. Departementet slut-

ter seg til løsningen og vil utvide forskrift nr. 117 med virkning fra 1. januar 2004. "

Stortinget sluttet seg til departementets forslag, jf. Innst. O. nr. 20 (2003-2004) Innstilling fra finanskomiteen om skatte- og avgiftsopplegget 2004 - lovendringer.

For private kompensasjonsberettigede kan det oppstå en tilsvarende konkurransevridning mellom det å eie fast eiendom selv eller å kjøpe eller leie denne av andre. En privat barnehage eller en privat grunnskole vil for eksempel få kompensert merverdiavgiften på sine byggekostnader ved oppføringen av barnehagen og skolen. Skal barnehagen eller skolen leie bygningen, vil utleier derimot ikke få kompensert eller fradragsført merverdiavgiften. Tilsvarende vil gjelde for et privat sykehjem. Som det framgår ovenfor, ble det i Ot.prp. nr. 1 (2003-2004) presisert overfor Stortinget at utvidelsen av forskrift nr. 117 til å gjelde utleie til kommunal ikke-avgiftspliktig virksomhet, ikke ville omfatte tilfeller hvor leietakeren er en privat næringsdrivende som driver ikke-avgiftspliktig virksomhet. Etter tilslutningen til departementets forslag, har Stortinget heller ikke reist spørsmål om forskriften bør utvides til å motvirke ytterligere konkurransevridninger. Slik forskrift nr. 117 er utformet i dag, er det derfor en klar rettsstilling som innebærer at den ikke omfatter utleie til private kompensasjonsberettigede virksomheter. Dette framgår også av departementets fortolkingsuttalelse av 2. mars 2004 om den generelle kompensasjonsordningen.

Kompensasjonsordningen er under løpende vurdering, men det foreligger ingen konkrete planer om endring av kompensasjonsordningen på dette området.

SPØRSMÅL NR. 1362

Innlevert 7. september 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 17. september 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I noen kommuner har enkelte partier foreslått å differensiere bunnfradraget i eiendomsskatten etter hvor stor inntekt skatteyter har (fra arbeid, dm.m.).

Mener finansministeren dette er lovlig, og en riktig fortolkning av eiendomsskatteloven §11, andre ledd?»

Svar:

Etter eieendomsskattelova § 11 annet ledd kan kommunestyret vedta at det skal gis bunnfradrag i eiendomsskatten for alle selvstendige boligdelar i faste eiendommer som ikke blir benyttet i næringsvirksomhet. Også utleieboliger er omfattet av bestemmelsen. På bakgrunn av lovens formål og uttalelser i forarbeidene, er det lagt til grunn at bunnfra-

draget skal utgjøre et fast beløp som fradras i taksten.

Av forarbeidene til bestemmelsen, se Ot.prp. nr. 12 (1992-93) og Innst. O. nr. 49 (1992-93), fremgår det at bunnfradraget skal åpne for muligheten til å differensiere eiendomsskatten, slik at den effektive skattesatsen blir høyere for boligeiendom med høyere verdi enn boligeiendom med lavere verdi. I odelsingsproposisjonen ble det blant annet uttalt at:

Departementet finner at de foreslåtte endringene vil gi kommunene større muligheter for å foreta mer individuelle tilpasninger av eiendomsskatten på bolig- og fritidseiendommer til forholdene i de enkelte kommunene. Gjennom endringene oppnås et mer fleksibelt system for utskrivning av eiendomsskatt i kommunene, hvor blant annet ønsker om særskilte fordelingsprofiler bedre kan ivaretas.

Videre uttalte finanskomiteens flertall ved sin behandling av forslaget at:

Flertallet er enig i at forslaget om å gi kommunene mulighet til å innføre bunnfradrag i eiendomsskatten for bolig- og fritidseiendommer vil gjøre det enklere for kommunene å tilpasse eiendomsskatten til lokale behov, og til å ivareta særskilte fordelingsmålsettinger.

Verken ordlyden i egedomsskattelova § 11 annet ledd eller forarbeidene til bestemmelsen gir grunnlag for en tolkning som gir adgang til å differensiere

bunnfradraget i forhold til den eiendomsskattepliktiges inntekt eller andre subjektive forhold. Eiendomsskattens karakter av en objektskatt taler også for at den differensieringen som egedomsskattelova § 11 annet ledd gir adgang til, kun kan knyttes til eiendommens verdi.

Det vil imidlertid normalt være sammenheng mellom eiendomsskatteverdier og skatteevne. En eiendom vil også innebære skatteevne i seg selv. Ved at bunnfradraget knyttes til eiendommens verdi, vil fradraget bety mest for de med de laveste eiendomsverdiene. På denne måten gir loven åpning for å ivareta fordelingshensyn også ved en objektskatt.

Egedomsskattelova har dessuten i § 28 en særskilt bestemmelse som åpner adgang for kommunene til å sette ned eller ettergi skatten dersom særlige grunner gjør at det vil være særdeles urimelig om hele skatten blir innkrevd. Bestemmelsen oppstiller svært strenge vilkår for at eiendomsskatt skal kunne nedsettes eller ettergis. Forarbeidene til bestemmelsen, se Ot.prp. nr. 44 (1974-1975), legger til grunn at den bare skal anvendes rent unntaksvis. Bestemmelsen åpner ikke for at kommunene skal kunne foreta en generell nedsetting eller frafallelse av eiendomsskatten for enkelte type grupper skattytere, for eksempel minstepensjonister. En vurdering av nedsettelse eller frafallelse må gjøres konkret i hvert enkelt tilfelle.

SPØRSMÅL NR. 1363

Innlevert 7. september 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 17. september 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Eiendomsskatteloven §11 gir kommunestyret anledning til å fastsette et bunnfradrag i eiendomsskatten. I loven er det ikke fastsatt noen maksimalgrenser for bunnfradragets størrelse. Settes bunnfradraget så høyt at eiendomsskatteplikten bare rammer næringseiendommer, kan det være spørsmål om utskrivningen av eiendomsskatt i det hele tatt er gyldig.

Hvor høyt bunnfradrag i eiendomsskatten mener finansministeren er lovlig?»

Svar:

Etter lov 6. juni 1975 nr. 29 om egedomsskatt til kommunane (eigedomsskattelova) § 11 annet ledd

kan kommunestyret vedta at det skal gis bunnfradrag i eiendomsskatten for alle selvstendige boligdelar i faste eiendommer som ikke blir benyttet i næringsvirksomhet. Også utleieboliger er omfattet av bestemmelsen. På bakgrunn av lovens formål og uttalelser i forarbeidene, er det lagt til grunn at bunnfradraget skal utgjøre et fast beløp som fradras i taksten.

Verken loven eller forarbeidene til bestemmelsen angir noen begrensning i fradragets størrelse, se Ot.prp. nr. 12 (1992-1993) side 5 hvor det uttales at "Departementet foreslår ingen bestemt nedre eller øvre beløpsgrense for bunnfradragets størrelse". Av forarbeidene fremgår det videre at bunnfradraget skal åpne for muligheten til å differensiere eiendomsskatten, slik at den effektive skattesatsen blir høyere for

boligeiendom med høyere verdi enn boligeiendom med lavere verdi.

Etter min mening vil det ikke være tilstrekkelig til å fjerne fradragets generelle karakter av å være et bunnfradrag, at det i enkelte tilfeller vil være takstverdier som er lavere enn bunnfradraget, med den følge at eiendommer fritas for beskatning. En ordning som i praksis fører til et generelt fritak for alle boligeiendommer som omfattes av skatteutskrivningen, vil derimot innebære at fradraget mister karakteren av å være et bunnfradrag, og i stedet blir likt med en fritaksbestemmelse for boligeiendommer.

Eigedomsskattelova § 11 annet ledd gir ikke hjemmel for å generelt fritta boliger for eiendomsskatt. Det gjør heller ikke eigedomsskattelova for øvrig, men etter eigedomsskattelova i § 7 bokstav c kan bygning som helt eller i noen grad blir benyttet som husvære fritas for eiendomsskatt i opptil 20 år fra bygningen sto ferdig. Dersom innføring av bunnfra-

drag medfører reelt fritak for alle boligeiendommer, vil dette innebære at 20 års-grensen i § 7 bokstav c mistet mye av sin betydning. Videre er eigedomsskattelova § 7 et eksempel på at eigedomsskattelova har utømmende regulert hvilke eiendommer som skal eller kan være fritatt fra beskatning.

Jeg mener på denne bakgrunn at kommunene ikke kan fastsette fradraget etter eigedomsskattelova § 11 annet ledd så høyt at det fungerer som et generelt eiendomsskattefritak for boligeiendommer. Hvor stort et bunnfradrag kan være, vil bero på konkrete vurderinger som må foretas av det enkelte kommunestyret med bakgrunn i den her angitte tolkningen av bestemmelsen.

Dette standpunktet er for øvrig i samsvar med tidligere uttalelse fra departementet publisert i Utvalget 2003 side 1472, og det er derfor grunn til å tro at det allerede er kjent i kommunene.

SPØRSMÅL NR. 1364

Innlevert 10. september 2007 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 14. september 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Akupunktur kan for mange med alvorlige funksjonshemming være en effektiv behandling, men denne behandlingen blir kostbar for en pasient som må betale behandlingene selv.

Finnes det tilfeller hvor pasienter får dekket utgifter til akupunkturbehandling fra det offentlige, og mener statsråden at dagens regelverk på dette området er tilfredsstillende?»

BEGRUNNELSE:

En alvorlig syk person har i sin fortvilelse over ikke å ha økonomi til å fortsette med helt påkrevde behandlinger, tatt kontakt for å få hjelp.

Denne mannen ble for flere år siden rammet av sykdommen sarcoidose. Han sliter med alvorlige plager på synet, med lammelser i ansikt og svelg, lammelser i tarm og i venstre arm og ben.

Ett år etter at han ble syk kom denne personen i kontakt med en svensk professor som behandlet ham med akupunktur gjennom 18 behandlinger. Behandlingene førte til at han fikk åpnet munn og svelg slik at han ble i stand til å innta føde. Han fikk også følelsen tilbake i ansikt og stemmebånd. Ved hjelp av

akupunktur har han etter hvert blitt i stand til å klare enkelte funksjoner i hverdagen, men på grunn av sykdommen har han fremdeles store funksjonsproblemer, og hans evne til å være i arbeider helt borte. Han har frem til nå brukt store summer til å skaffe seg behandlinger med akupunktur, noe som har ført til at han er kommet i økonomisk uføre.

Han mener selv han er avhengig av akupunktoren for i det hele tatt å kunne fungere, men med lav inntekt og økonomiske problemer som følge av utgifter til behandlinger har han ingen mulighet til fortsatt å betale for akupunkturbehandlingene selv. Han har fått avslag fra NAV på søknad om dekning av utgiftene selv om det forelå legeerklæring fra en overlege ved Aker Universitetssykehus.

Slik begrunnet NAV avslaget: "Akupunkturbehandling er ikke hjemlet i folketrygdloven og det foreligger ikke takster for denne behandlingen. Det er på dette grunnlaget kravet ditt blir avslått".

Denne pasienten er et av mange tilfeller hvor en pasient med behov for en spesiell behandling må betale for behandlinger selv på grunn av et rigid regelverk som ikke tar hensyn til pasientens behov. Historien viser også at dette får tragiske følger for en som har en alvorlig sykdom.

Svar:

Akupunkturbehandling har historisk vært ansett som en alternativ behandling. Akupunkturbehandling utøves nå av både alternative behandlere og av autorisert helsepersonell, slik som leger, jordmødre, fysioterapeuter mv. På sykehus tas akupunkturbehandling i bruk i større og større omfang. Det er opp til aktuelle behandlere på sykehus å vurdere hvorvidt akupunkturbehandling kan ha effekt og er forsvarlig i behandlingen av den enkelte pasient. Eksempler her er i forbindelse med smertebehandling og ved fødsler. For pasienter som er innlagt på sykehus vil akupunkturbehandling være gratis for pasienten.

Når det gjelder pasientbehandling utenfor sykehus, dekkes ikke utgifter til akupunkturbehandling fra det offentlige, med mindre akupunkturbehandling utføres av helsepersonell ansatt enten i kommune eller i fylkeskommune. Det forutsettes at behandlingen anses som forsvarlig helsehjelp.

Hovedprinsippet for offentlig finansiering av sykdomsbehandling utført av privatpraktiserende helsepersonell er at vedkommende har avtale enten med kommune eller med helseforetak. Dette gjelder leger, fysioterapeuter og psykologer. For disse behandlerne er det ingen takster for akupunkturbehandling som innebærer refusjon fra trygden. Det er opp til den enkelte behandler eventuelt å ta betalt for slik behandling, hvis behandleren mener at akupunkturbehandling er en virksom behandlingsform og faglig forsvarlig.

I 2002 la daværende regjering fram en lovproposisjon om alternativ behandling for Stortinget. I proposisjonen (Ot.prp. nr. 27 (2002-2003) Om lov om alternativ behandling av sykdom mv) ble det blant annet foreslått å erstatte kvaksalverloven med en ny lov om alternativ behandling av sykdom. Det ble også foreslått en rekke andre tiltak. Lovforslaget og de andre tiltakene var ledd i daværende regjeringens arbeid for å oppnå økt forståelse for og anerkjennelse av alternative behandlingsformer. I tillegg skulle tiltakene ivareta viktige forbrukerhensyn slik at bruker/pasient i større grad kan være i stand til å ta trygge valg angående alternativ behandling. Tiltakene skulle også bidra til økt integrering og samarbeid mellom utøvere av alternativ behandling og den ordinære helsetjenesten. Stortinget sluttet seg til lovforslaget våren 2003, og fra 1. januar 2004 trådte lov om alternativ behandling av sykdom mv. i kraft.

I proposisjonen ble det også vurdert om det burde foreslås å innføre stønad fra folketrygden ved be-

handling hos utøvere av alternativ behandling. Proposisjonen konkluderte med å anbefale at det ikke gis refusjon for denne type behandling. Ved behandlingen av proposisjonen sluttet Stortinget seg til dette.

Alternative behandlingsmetoder har for mange vist seg å kunne være et verdifullt supplement, eller et selvstendig alternativ til den helsehjelp som gis av autorisert helsepersonell. Jeg mener det er viktig å ha en åpen holdning til alternativ behandling. Det å sette pasienten i sentrum innebærer at pasienten også må ha frihet til å velge sikre behandlingsmetoder som tradisjonelt ikke har vært en del av den ordinære helsetjenesten.

For at pasientenes valgmulighet skal være reell og trygg er det avgjørende med økt vitenskapelig innsikt i de prinsipper som alternative utøvere bygger virksomheten sin på. Det er nødvendig at effekten av de ulike behandlingsmetodene blir godt dokumentert, og at denne informasjonen blir tilgjengelig for pasientene og for helsetjenesten. Helse- og omsorgsdepartementet har derfor over flere år finansiert oppbyggingen av og forskningsaktiviteten til Nasjonalt forskningssenter innen komplementær og alternativ medisin (NAFKAM) i Tromsø.

Hovedprinsippet for offentlig finansiering av sykdomsbehandling er at behandlingen utføres av autorisert helsepersonell. For behandling som utføres av privatpraktiserende helsepersonell framgår hovedprinsippet av vilkårene for trygdens stønad til utgifter til behandling, slik som behandling hos lege, fysioterapeut, psykolog, tannlege mv. Formålet med vilkåret om autorisasjon som henholdsvis lege, fysioterapeut mv. er å sikre et minimum av kvalifikasjoner hos behandler. Dette gir pasienter forutsigbarhet og trygghet. Det gir også pasienten rettigheter etter helselovgivningen og sikrer pasientene en oppfølging hvis noe går galt under behandlingen eller i etterkant av behandlingen. Dette hovedprinsippet mener jeg er viktig å videreføre.

Helse- og omsorgsdepartementet har gitt Sosial- og helsedirektoratet i oppdrag å foreta en prinsipiell gjennomgang av vilkårene for å bli autorisert helsepersonell etter helsepersonelloven. I forbindelse med departementets oppfølging av denne gjennomgangen vil det være aktuelt å vurdere om andre utøvere også skal gis autorisasjon som helsepersonell. Dette vil imidlertid bli gjort uavhengig av offentlig finansiering av de behandlingene som andre utøvere (alternative behandlere) anvender i sin behandling.

SPØRSMÅL NR. 1365**Innlevert 10. september 2007 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 14. september 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Regjeringen vil satse på å finne effektive behandlingsalternativ for Myalgisk encefalopati (ME) -syke.

Vil statsråden bidra til at alternative metoder som pasientene i dag betaler for, selv kan prøves ut i seriøse forskningsforsøk for å bekrefte eller avkrefte antatte effekter av behandlinger som tilbys, og hvordan ser statsråden på muligheten for å opprette et senter med utradisjonell behandling med offentlig støtte?»

BEGRUNNELSE:

Fremdeles finnes det ikke noen godkjent effektiv behandling for ME-syke, noe interpellasjonsdebatten tidligere i år også bekreftet. Regjeringen har nå bevilget 5 mill. til et nasjonalt kompetansenettverk med tanke på å bedre behandlingstilbudet til ME-syke, og statsråden har uttalt at hun er villig til å se på alle muligheter som kan gi denne gruppen pasienter effektiv behandling. Slik jeg forsto statsråden, skulle dette også gjelde utradisjonelle behandlingsformer, da den største utfordringen når det gjelder denne sykdommen, ligger i å finne behandlingsmetoder som virker.

I Dokument 15 spørsmål nr. 353 (2006-2007) tok jeg opp en alternativ behandlingsform, Revers Therapy, som var ukjent her i landet.

En helt annen behandlingsform har i sommer fått spesiell omtale i Fædrelandsvennen. Denne behandlingen bygger på gammel kinesisk medisin som beskriver både årsaksforhold og behandling av lidelsen ME.

I et prosjekt som var gjennomført i NAV-bygget på Huseby i Oslo, hadde 25 av 27 ME-syke fått en markert bedring i sykdomsbildet på bare syv uker.

Pasienten som var omtalt i Fædrelandsvennen hadde i lang tid vært totalt pleietrengende og ligget isolert i et mørkt rom, med ørepropper, øreklokker og øyebeskyttelse. Han klarte ikke å gå, og knapt nok å hviske. Gjennom egentreningen og den manuelle behandlingen skjedde det en bedring både han og familien ikke trodde var mulig, og han satt selv oppe og pratet til forsamlingen om sitt nye liv. Alle som deltok i prosjektet hadde selv betalt et stort beløp for behandlingen, da dette ikke er en godkjent behandlingsform.

Jeg var tilhører på denne presentasjonen hvor pasientene som hadde deltatt i behandlingsopplegget og deres pårørende var til stede, og det gjorde et sterkt inntrykk å treffe de som selv kunne fortelle om sin sykdom og bedring. Det ble fremsatt et ønske om å

starte opp et senter med støtte fra det offentlige. Når det offentlige helsevesenet ikke kan tilby adekvat behandling, vil det dukke opp alternative behandlingsformer, og av hensyn til pasientene bør disse behandlingsalternativene tas på alvor uansett hvordan de måtte virke. Slik jeg ser det, vil det nå være riktig å gjennomføre seriøse forsøk og forskning for å finne ut hvilke type behandlinger som kan ha god effekt, og det haster når vi vet hvor mange som i dag lider under denne sykdommen. Bred forskning vil også være viktig for å avdekke behandlingsformer som ikke kan påvise noen effekt, men som kun vil føre til store økonomiske utgifter for den syke.

Svar:

Jeg har fått en rekke henvendelser fra pasienter og pårørende om myalgisk encefalopati (ME) og ulike tilbud om alternative behandlingsformer mot denne sykdommen, herunder det private tilbudet som omtales i spørsmålet. Jeg er derfor godt kjent med hvilken påkjenning det er å være rammet av en alvorlig sykdom som det hittil er lite kunnskap om.

Formålet til lov om alternativ behandling av sykdom mv. er å bidra til sikkerhet for pasienter som søker eller mottar alternativ behandling samt regulere adgangen til å utøve slik behandling. Private behandlingstilbud som ikke er del av offentlige helsevesen, omfattes ikke av adgangen til å søke pasienterstatning ved Norsk pasienterstatning (NPE) ved eventuelle skader som man blir påført ved behandlingen. Slike behandlingstilbud dekkes ikke av det offentlige.

Midler til alternativ behandling omfatter tiltak som Stortinget sluttet seg til ved behandlingen av Innst. O. nr. 98 (2002-2003), jf. Ot.prp. nr. 27 (2002-2003). Tiltakene omfatter blant annet drift av Nasjonalt forskningssenter for komplementær og alternativ medisin (NAFKAM) i Tromsø og Nasjonalt informasjonssenter for alternativ behandling (NIFAB) i Tromsø, jf. kap 724, post 21 i St.prp. nr 1 (2006-2007).

En ny, treårig samarbeidsavtale mellom helsemyndighetene i Kina og Norge ble inngått i juni 2006. Bruk av tradisjonell kinesisk medisin (TKM) mot ME inngår som en del av dette samarbeidet som koordineres av NAFKAM.

Sosial- og helsedirektoratet har fått i oppdrag å lede og koordinere det nasjonale kompetansenettverket for ME. NAFKAM vil bli trukket inn i dette arbeidet.

NAFKAM har et register for eksepsjonelle syk-

domsforløp hvor pasienter med ME som har gjennomgått alternative behandlingsformer og som har merket bedring/forverring etter en behandling, kan sende inn sine historier. Dette muliggjør at forskere i første omgang kan studere pasienthistoriene for å se om det er fellestrekk mht behandling, eller fellestrekk blant pasientenes sykdomsforløp. NAFKAM ønsker å samarbeide om evaluering av denne type behandling.

Det nye kompetansenettverket vil ut fra sitt mandat ta initiativ til forskning og kunnskapsformidling, også når det gjelder alternative behandlingsformer.

Samtidig arbeider jeg med løsninger for å styrke behandlingstilbudet til de aller sykeste innenfor det offentlige helsevesenet. Dette vil jeg komme tilbake til i statsbudsjettet for 2008.

I begrunnelsen for spørsmålet omtales at prosjektet har vært gjennomført i NAV-bygget på Huseby. Jeg gjør oppmerksom på at Arbeids- og velferdsforvaltningen (NAV) ikke er knyttet til dette prosjektet som er et privat tiltak. Jeg har avtalt med Sosial- og helsedirektoratet at direktoratet tar kontakt med prosjektansvarlig for å bli orientert om hans metoder og erfaringer.

SPØRSMÅL NR. 1366

Innlevert 10. september 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 17. september 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Aksjonærregisteret inneholder mange feil, og systemet fungerer ikke tilstrekkelig, slik man også så i våres da opplysningene ble sendt ut.

Hvilke systemfeil kjenner finansministeren til, hva kan bli konsekvensen av feilene, og hva vil finansministeren gjøre for å rette opp disse, slik at skatteyttere for fremtiden får riktige opplysninger?»

Svar:

Ligningsåret 2006 var det første året aksjonærer skulle lignedes etter skjermingsmetoden (aksjonærmodellen). Skjermingsmetoden medfører at utbytte og gevinster som overstiger en viss avkastning (skjermingsfradraget) skal beskattes på aksjonærens hånd.

Jeg er kjent med at Oppgave over aksjer og grunnfondsbevis 2006 (RF 1088) i flere tilfeller inneholdt feil eller forhold som skattyter opplevde som feil. Dette skyldtes mangelfulle eller feilaktige opplysninger fra aksjeselskapene i aksjonærregisteropp-gaven, mangelfulle eller feilaktige opplysninger fra skattyter i beholdningsopp-gaven, mangelfulle eller feilaktige opplysninger i andre offentlige registre, eller feil behandling i aksjonærregisteret. Aksjonærregisteret er avhengig av korrekte og fullstendige data

for å produsere korrekte oppgaver til skattyterne. Feil i aksjonærregisteret kan gi uriktig beskatning for skattyterne.

Skatteetaten arbeider kontinuerlig med å forbedre kvaliteten i aksjonærregisteret. Siden oppgaven ble sendt ut er det iverksatt en rekke tiltak for å bedre kvaliteten på aksjonærregisteret. Blant annet blir de største selskapene undergitt særskilt testing, da feil i disse selskapene rammer svært mange skattytere. Systemfeil har blitt rettet, og det er utarbeidet oversikter over kjente feil, som er gjort kjent internt i skatteetaten og på skatteetatens hjemmesider. Det er brukt ressurser på informasjon til selskapene som innrapporterer til aksjonærregisteret, og likningskontorene har lagt ned mye arbeid for å hjelpe skattyterne til å forstå oppgavene og rette eventuelle feil.

Jeg har fått opplyst at det fortsatt gjenstår enkelte systemfeil. Fram til neste års oppgaveutsendelse vil det derfor pågå et arbeid for å rette disse feilene. Maskinelle kontroller som skal fange opp feil i opp-gavene vil bli bygget ut, og det vil bli foretatt grundige tester av systemet. I tillegg legges det opp til en mer effektiv dialog med selskapene om feil i innrap-porteringen, slik at feilene kan rettes innen innle-vingfristen.

SPØRSMÅL NR. 1367**Innlevert 10. september 2007 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum****Besvart 17. september 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Kan statsråden gjøre rede for hvor mange som er straffet for overtredelse av personopplysningsloven § 13, jf § 48 litra e siden loven trådte i kraft, og hvilke straffereaksjoner som er ilagt kommersielle aktører for brudd på personopplysningsloven?»

BEGRUNNELSE:

I media den siste tiden har vi lest at over 60 000 personnummer har blitt stjålet fra nettsidene til Tele 2. Slike opplysninger kan blant annet bli brukt til identitetstyveri. Tele 2-saken gir grunn til å frykte at de som behandler personopplysninger ikke har tilstrekkelig informasjonssikkerhet etter personopplysningsloven.

Svar:

Lov om behandling av personopplysninger (personopplysningsloven) av 14. april 2000 nr. 31 trådte i kraft 1. januar 2001. Lovens § 48 første ledd bokstav e fastslår at den som forsettlig eller grovt uaktsomt behandler personopplysninger i strid med bestemmelsen om informasjonssikkerhet i § 13, kan straffes med bøter eller fengsel i inntil ett år.

Fra lovens ikrafttredelse og frem til i dag, er det totalt 25 saker om overtredelse av personopplysningsloven som er blitt avgjort med påtalevedtak. Av disse ble 16 avgjort ved forelegg, 3 ved tilståelsesdom og 6 ved at tiltalebeslutning ble tatt ut. Jeg presiserer at dette gjelder overtredelser av personopplysningsloven generelt, og ikke nødvendigvis lovens § 13 om informasjonssikkerhet.

SPØRSMÅL NR. 1368**Innlevert 12. september 2007 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 20. september 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Hvordan vil statsråden håndtere enkeltsaker som på denne måten blir påført store merbelastninger, og på hvilken måte vil statsråden sørge for at de vurderinger som foretas av slike opptakssentraler kvalitetssikres, slik at de følger studenten på en slik måte at studenten ikke kan stilles dårligere poengmessig ved eventuelt senere opptak?»

BEGRUNNELSE:

Ved opptak til medisinstudiet foretas det bl.a. en vurdering av kandidatens praksis. Denne godskrives som poeng (praksispoeng) og teller ved opptak til studiet. Det er viktig at praksisvurderingen er faglig korrekt og at den ikke er gjenstand for endringer i studentens disfavør etter første vurdering.

Dersom en student ikke kvalifiserer for opptak på grunn av manglende poeng, vil mange studenter forsøke å forbedre resultatene og søke på nytt påfølgende år. I slike tilfeller er det nødvendig at en kan ha tillit til den vurderingen som er foretatt hva gjelder praksispoeng foregående år.

Opptakssentralen Medisin i Trondheim foretok en vurdering av praksis for en konkret student ved opptak til medisinstudiet i fjor og godskrev 4 praksispoeng. Studenten nådde imidlertid ikke helt opp ved inntaket og brukte ett år på å forbedre karakterpoengene ytterligere ved å ta opp fag.

Ved årets opptak velger Opptakssentralen i Trondheim å godskrive kun 2,5 praksispoeng for den praksis som året før var godskrevet til 4 poeng. Til tross for forbedrede fagpoeng medfører den nye praksisvurderingen at studenten heller ikke denne gangen blir tatt opp på medisinstudiet.

Dersom studenten hadde vært klar over at praksisvurderingen til opptakssentralen var upålitelig, kunne hun valgt å forbedre praksisen ytterligere i det året som gikk med til å forbedre fagpoengene. Siden denne studenten, som studenter flest, har utstrakt tillit til det offentlige hva gjelder kvalitet på beslutninger, fant hun imidlertid ingen grunn til å tvile på at Opptakssentralen Medisin i Trondheim ville stå fast på tidlige praksisvurdering.

Dette viser en svakhet i vurderingssystemet for

godkjenning av praksis som er dramatisk, sett fra systemsynspunkt, men særlig sett fra den enkelte students ståsted. Det er naturligvis ikke akseptabelt at enkelte studenter skal få forsinket sine studier med ett år fordi praksisvurderingen i Opptakssentralen Medisin i Trondheim ikke har tilstrekkelig faglig tyngde til å foreta riktig vurdering.

Spørsmålet skrives på bakgrunn av min kjennskap til en enkeltsak, men det antas at flere studenter kan være utsatt for samme type praksis.

Svar:

Jeg ser av eksempelet representanten Anders Anundsen benytter at en søker ved opptak til medisinstudiet har fått forskjellig uttelling for praksis i 2006 og i 2007.

Det er imidlertid ikke gjort endring i det gjeldende regelverket for opptak til medisin fra 2006 til 2007. Opptak til høyere utdanning skjer med grunnlag i regelverk fastsatt av departementet med hjemmel i lov 1. april 2005 nr. 15 om universiteter og høyskoler. Gjeldende forskrift om opptak til universiteter og høyskoler (opptaksforskriften), er fastsatt 10. oktober 2005. Retningslinjer for hva som kan godkjennes som relevant arbeidspraksis for opptak til medisin utarbeidet av de fire medisinske fakultetene ble godkjent av departementet i 2001. Disse retningslinjene er videreført og omtalt i rundskriv F-10-05. Opptakssentralen Medisin gir i sitt informasjonshefte om opptak mer utfyllende informasjon om hva som kan godkjennes som relevant arbeidspraksis. Infor-

masjonsheftet er tilgjengelig på internettsidene til Opptakssentralen Medisin. I dette heftet gis det også informasjon om klagebehandling for søkere som mener at det er begått feil ved behandling av søknaden.

Søkere til høyere utdanning blir i vedtaksbrevet fra Samordna opptak informert om muligheten for å be om en begrunnelse for vedtaket, og de blir også informert om at de kan klage på vedtak som de mener er feil. Siden opptak til medisin er en del av det samordna opptaket, skal klager behandles i Nasjonal klagenemnd for opptak gjennom Samordna opptak. Nemnda er oppnevnt av Kunnskapsdepartementet.

På bakgrunn av den store mengden søknader som blir behandlet i forbindelse med opptaket, vil feil normalt ikke bli oppdaget med mindre søkerne selv ser at de har fått feil poengberegning. Departementet vil vurdere om det bør tas inn en formulering i vedtaksbrevene der søkerne blir bedt om å kontrollere poengberegningen.

Som statsråd kan jeg vanskelig gå inn i enkeltsaker om opptak til høyere utdanning. Jeg ser imidlertid at slik saken er framstilt av representanten Anundsen, har søkeren kommet i en uheldig situasjon på grunn av feil begått av opptaksmyndigheten. Jeg vil derfor ta initiativ til å få en vurdering av saksbehandlingen.

Regelverket for opptak til høyere utdanning vil forøvrig bli endret fra opptak til studieåret 2009/2010. Fra 2009 vil opptaksregelverket til profesjonsutdanningen i medisin bli forenklet. Det nye opptaksregelverket er omtalt i rundskriv F-08-07.

SPØRSMÅL NR. 1369

Innlevert 12. september 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 20. september 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Ifølge Teknisk Ukeblads nettutgave lovet APs Tore Nordtun, på et møte i Hammerfest, at Hammerfest Energi skulle få konsesjon til sitt gasskraftverk med CO₂-rensing.

Kan statsråden bekrefte at det er tilfellet?»

BEGRUNNELSE:

<http://www.tu.no/energi/article110735.ece>

Svar:

NVE avslo 26.06.2007 søknad fra Hammerfest Energi AS om konsesjon for et 100 MW gasskraft-

verk med CO₂-håndtering i Hammerfest. NVE vektla særlig anleggets høye produksjonskostnader og begrensede virkningsgrad sammenlignet med andre løsninger for CO₂-fangst.

NVEs vedtak er påklaget av Hammerfest Energi AS, ZERO og Sargas AS. NVE skal i henhold til forvaltningsloven nå foreta de undersøkelser klagen gir grunn til. Dersom direktoratet ikke opphever eller endrer sitt eget vedtak, vil klagesaken bli oversendt departementet for behandling med direktoratets kommentarer til klagen.

Klagesaken vil bli behandlet på ordinær måte, og jeg ber om forståelse for at jeg ikke kan gå inn i en drøftelse av hva som er uttalt i sakens anledning nå.

SPØRSMÅL NR. 1370**Innlevert 13. september 2007 av stortingsrepresentant Rolf Terje Klungland****Besvart 20. september 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Tidligere importør av Harley Davidson til Norge, Twin Thunder i Lyngdal, opplever at de blir forskjellsbehandlet i forhold til andre når det gjelder utstedelse av dokumentasjon på brukimporterte motorsykler. Denne situasjonen har oppstått selv om Twin Thunder og vegstasjonene gjennom en årrekke har stått for typegodkjenning og dokumentasjon.

Hva vil samferdselsministeren foreta seg for å sikre arbeidsplasser gjennom like rammevilkår i forhold til dokumentasjon og godkjenning hos vegstasjonene?»

Svar:

Ved privat- og brukimport av motorsykler som ikke er EF-typegodkjente, er det i kjøretøyforskriften krav om bevitnelse fra fabrikant eller kompetent uavhengig laboratorium, om at motorvognene tilfredsstiller gjeldende tekniske krav. For motorsykler førstegangsregistrert i Norge etter juni 2003, gjelder i praksis samme tekniske krav ved nasjonal godkjenning som ved EF-typegodkjenning.

Kravet om dokumentasjon er ansett oppfylt der

importør med fullmakt fra fabrikanten bevitner at kjøretøyet oppfyller de tekniske kravene. Importører er imidlertid ikke ansett å ha rett til å utstede dokumentasjon for tekniske krav. Trafikkstasjonene kan derfor be om å få se underlagene fra fabrikanten eller testrapport fra uavhengig laboratorium.

Vegdirektoratet opplyser at også sideimportører vil kunne bevitne i henhold til fullmakt fra fabrikant, men direktoratet har ikke erfaring for at slike fullmakter forekommer. For øvrig opplyser Vegdirektoratet at de har mottatt henvendelse fra Twin Thunder om problemstillingen, som de nå følger opp ved blant annet å gjennomgå hva som er skjedd i de omtalte tilfellene. Vegdirektoratet vil besvare Twin Thunder direkte.

Det er viktig med forutsigbare og like rammevilkår for denne type næringsliv, blant annet gjennom likebehandling og god kvalitet på vedtakene som fattes på trafikkstasjonene. Jeg legger derfor til grunn at Vegdirektoratet i behandlingen av saken, avklarer om det er nødvendig å gjøre endringer for å sikre at kravet til likebehandling blir fulgt.

SPØRSMÅL NR. 1371**Innlevert 13. september 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 24. september 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Undertegnede er blitt gjort kjent med en situasjon der en dykker har fått overdratt eierrettighetene til et skip, men siden blitt bøtelagt for å berge gjenstander fra skipet, pga. brudd på kulturminnelovens kapittel IV. Lov og forskrift kan synes å være noe uklare når det finnes registrerte eiere på forliste fartøyer eldre enn 100 år.

Vil statsråden ta initiativ til lovendring eller klargjørende forskrifter for å gjøre det enklere å berge gjenstander fra eget vrak?»

BEGRUNNELSE:

Kulturminnelovens kapittel IV omhandler skipsfunn og fartøyvern. Loven omtaler de skip som er

over hundre år gamle og rettmessig eier ikke kan finnes. Imidlertid kan det synes som om lov og forskrift er noe uklare i forhold til de tilfeller hvor det finnes en eier. Praksis kan også tilsynelatende virke noe vilkårlig i de tilfeller eier ønsker å berge gjenstander fra skip eldre enn 100 år. Berging av slike gjenstander kan være viktige bidrag til museale samlinger og har jo strengt tatt bare meget begrenset museal og kulturminneverdi på havbunnen. I tillegg vil jo disse gjenstandene på sikt forvitne og forsvinne dersom de blir liggende eksponerte i havet.

Svar:

Kulturminneloven § 14 regulerer eiendomsretten til skipsvrak eldre enn 100 år. Det fremgår videre i

bestemmelsen at det - uavhengig av hvem som eier vraket - kun er rette myndighet som har anledning til å fjerne gjenstander fra vraket, og at verken eier eller andre kan gjøre slike inngrep uten særskilt tillatelse. Rette myndighet i dette tilfellet er Riksantikvaren. Jeg kan ikke se at kulturminneloven er uklar i spørsmålet om adgangen til å fjerne gjenstander fra skipsvrak som er eldre enn hundre år.

Kulturminnelovens formål er å gi skipsvrak eldre enn 100 år, samt gjenstandene i dette, et tydelig vern som ivaretar de historiske verdiene knyttet til dem. Ut fra de hensyn som skal ivaretas gjennom kulturminneloven og de erfaringer vi har med praktiseringen av loven, ser jeg ingen grunn til å gjøre endringer i den aktuelle bestemmelsen.

SPØRSMÅL NR. 1372

Innlevert 13. september 2007 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad

Besvart 20. september 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvor vide fullmakter NAV Kontroll skal ha for å etterforske mistanke om trygdejuks, og samtidig gi sitt syn på forholdet mellom NAV Kontroll og politiet?»

BEGRUNNELSE:

NAV kontroll ved direktør Magne Fladby imøteser en debatt om NAV-systemets adgang til innsyn i pasientjournaler i forbindelse med det nye lovforslaget som er sendt på høring. Det er viktig å avsløre trygdejuks, men det foreligger en fare for at NAV Kontroll får store fullmakter for å drive etterforskning. I den forbindelse er det et spørsmål om hva slags myndighet og samarbeid det formelt skal være mellom NAV Kontroll, politiet og ligningsmyndighetene.

Svar:

Etaten skal føre kontroll med utbetalingen av de stønadene de forvalter. Det følger av Arbeids- og velferdsforvaltningsloven § 4 at dette er en av etatens hovedoppgaver. Arbeids- og velferdsetaten har imidlertid ingen fullmakt til å drive etterforskning i straffeprosessuell forstand.

Arbeidet med å avdekke trygdemisbruk vil i enkelte tilfeller kunne innebære en omfattende utredning. Utredningen har i første omgang til formål å avdekke og korrigere en eventuell feilutbetaling. I tillegg vil etaten måtte vurdere om det kan ha foregått straffbare handlinger som skal politianmeldes. Etaten ønsker i størst mulig grad å unngå anmeldelse av forhold hvor det ikke har foregått noe straffbart. Derfor er det viktig å foreta en grundig utredning av saken før etaten eventuelt anmelder noen til politiet for trygdemisbruk.

I arbeidet med å avdekke feilutbetalinger og eventuelt beslutte strafferettslig forfølgning er det et tett samarbeid mellom Arbeids- og velferdsetaten, politiet og andre myndigheter. Etatens utredning i denne typen saker innebærer i mange tilfeller at politiets etterforskning kan begrenses. Grensen for hva politiet gjør i slike saker og hva etaten gjør er imidlertid regulert av hvilke hjemler etatene har. Arbeids- og velferdsetaten har ingen straffeprosessuelle fullmakter og utreder kun forholdet forvaltningsrettslig. Utredning av sakene skjer innenfor folketrygdlovens bestemmelser. Det er imidlertid viktig at etaten benytter sin fagkompetanse for å klarlegge fakta i saken, og sammenstille de aktuelle data på en profesjonell måte slik at politiet får et best mulig grunnlag for sin etterforskning.

NAV Kontroll har etablert et godt samarbeid med politiet de fleste steder. Etter et møte med Politidirektoratet i vår har det vært utviklet møter med samtlige politidistrikter for å legge forholdene best mulig til rette for et godt samarbeid innenfor gjeldende lovverk. I disse møtene har det vært fokusert på den sterke økningen i antall anmeldelser fra Arbeids- og velferdsetaten, kvaliteten i etatens anmeldelser og generelt om de respektive etatenes roller i arbeidet mot trygdemisbruk. I flere av de store trygdemisbrukssakene har etaten bistått med sin fagkompetanse i forbindelse med politiets etterforskning. Arbeids- og velferdsetaten har ikke bistandsrevisorer hos politiet - slik som skatteetaten har - men har et forsøksprosjekt i Oslo hvor en av de ansatte har en hospiteringsrolle hos politiet etter mønster fra skatteetaten.

I tråd med Regjeringens handlingsplan mot økonomisk kriminalitet (2004 - 2007) har NAV Kontroll utviklet et godt samarbeid med andre etater, spesielt skatteetaten. I mange av trygdemisbrukssakene er det

mistanke om "svart arbeid" samtidig som personer mottar sykepenger, uførepensjon eller dagpenger. I slike saker er det viktig med tett samarbeid for å koordinere og effektivisere kontrollvirksomheten.

Det er uttrykkelig presisert i lovforslaget som nå er til høring (høringsnotat om tiltak mot trygdemisbruk mv.), at etaten har lovhjemmel til å innhente journal i den utstrekning slike opplysninger er nødvendige. Det fremgår av høringsforslaget at hjemmelen til å innhente opplysninger etter § 21-4 første ledd også i dag omfatter journaler til behandlere, både for å vurdere retten til en stønad og til å vurdere refusjonskrav mot arbeids- og velferdsetaten fra behandlere, tjenesteytere eller leverandører. Journaler er nå ikke direkte nevnt i bestemmelsen, og man har ofte hatt diskusjoner med behandlingsspersonell i forhold til om etaten kan hente journaler, blant annet som følge av at denne gruppen er usikre på dette ift. den yrkesmessige taushetsplikten.

Spørsmålet om innhenting av journaler vil ventelig bli utførlig kommentert i høringsrunden, både med utgangspunkt i personvern hensyn og i hensynet til å hindre eller avdekke trygdemisbruk. Det endelige lovforslaget vil måtte representere en avveining mellom disse hensynene, der det vil være viktig å klarlegge i hvilken utstrekning og på hvilket grunnlag journaler kan innhentes.

Etter min vurdering er det imidlertid misvisende å anta at det ligger en konflikt eller en uheldig rollesammenblanding i forhold til politiets ansvar for straffeprosessuell forfølgning. Som det går fram av dette brevet, vil det være en grunnleggende forutsetning for politiets arbeid med saker som anmeldes at Arbeids- og velferdsetaten har foretatt en tilfredsstillende faglig utredning av saken før anmeldelsen. Til dette trenger etaten hjemler for å innhente opplysninger, men også administrative instruksjoner for å sikre at hjemlene brukes i samsvar med intensjonene.

SPØRSMÅL NR. 1373

Innlevert 13. september 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 25. september 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Soria Moria-erklæringen fastslår at skattenivået skal holdes på 2004-nivå.

Anser Regjeringen endringen i beskatningen av rederiene for å være en skattelettelse eller en skatteskjerpelse, og hvilke skattelettelser eller skatteskjerpelser vil Regjeringen nå gjennomføre for å fastholde 2004-skattenivå?»

Svar:

Skattegjelden i rederiselskapene knytter seg til den ubeskattede kapitalen i selskapene, som dels består av tilbakeholdt overskudd opptjent innenfor rederiskatteordningen og dels ubeskattet kapital som

ble videreført i de rederibeskattede selskapene da ordningen ble innført i 1996. Basert på forslaget som vil bli fremmet i statsbudsjettet for 2008, har Finansdepartementet anslått denne skattegjelden til om lag 21 mrd. kroner.

Skatteforpliktelsen må anses å ha påløpt under, og delvis før, rederiskatteordningens levetid. Tidspunktet for innbetaling påvirker dermed ikke de påløpte skatteinntektene, og vil følgelig ikke medregnes i Regjeringens skatteløfte, som måles i påløpte størrelser. Innbetaling av skatteforpliktelsen vil derimot ha en bokført provenyvirkning i budsjettet det året innbetalingen skjer.

SPØRSMÅL NR. 1374**Innlevert 13. september 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 25. september 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Dersom man med tillatelse fra grunneier bygger en bolig for egen regning på en tomt man ikke eier, flytter inn, og senere får mulighet til å kjøpe eiendommen, skal man da betale dokumentavgift av hele tomteverdien inkludert verdien av huset man selv har satt opp og betalt for, eller kun av tomteverdien uten hus?»

BEGRUNNELSE:

Dette eksempelet skiller seg altså ut fra skatte- og avgiftsvedtaket vedrørende dokumentavgift § 3, der det er tenkt at en utbygger overdrar tomt og et uinnflyttet hus. I eksempelet skissert ovenfor har den som oppfører bygget gjort dette for egen regning, og det blir da urimelig å betale dokumentavgift av verdien av huset som man selv har opparbeidet.

Svar:

Dokumentavgift skal betales ved tinglysing av dokument som overfører hjemmel til fast eiendom, herunder bygning på fremmed grunn.

Dokumentavgiften er enkel i sin oppbygging, og følger tinglysingen. Avgiften baserer seg i utgangspunktet på det partene avtaler, og som de oppgir i det dokument som tinglyses. Avgiftsplikten er knyttet til den dokumentbeskrevne og tinglyste hjemmelsoverføring. Etter tinglysningsloven § 15 har den som har grunnbokshjemmel til grunnen i utgangspunktet også hjemmel til de bygninger som står på den.

Etter dokumentavgiftsloven § 7 skal avgiften be-

regnes på grunnlag av salgsverdien av den faste eiendommen som det erverves eiendomsrett til i forbindelse med tinglysingen av det avgiftspliktige dokument, dvs. salgsverdien av den formelle retten som overføres. Regelverket åpner ikke for å gjøre fradrag i avgiftsgrunnlaget (salgsverdien) for de påkostninger skjøteadressaten har hatt vedrørende eiendommen før den tinglyste hjemmelsoverføringen.

Avgiftsvedtaket § 3 åpner imidlertid for at avgiften skal beregnes kun av salgsverdien av tomta. Dette gjelder ved førstegangsoverføring av en selvstendig og i sin helhet nyoppført bygning som ikke er tatt i bruk, samt også ved overføring av bygg under arbeid.

I spørsmålet er det ikke tilstrekkelige opplysninger til å vurdere om vilkårene for å bruke tomteverdien er til stede. Dette må avgjøres i hvert enkelt tilfelle av tinglysingsmyndighetene. På generelt grunnlag kan jeg imidlertid opplyse om at unntaket i § 3 gjelder uavhengig av hvem som faktisk har oppført bygget, og om det er oppført på hjemmelshavers eiendom. Det er ikke avgjørende om en nyoppført bygning befinner seg på en tidligere bebygget tomt eller ikke. Det avgjørende er imidlertid om bygningen i sin helhet er nyoppført, dvs at verken grunnmur, deler av denne eller andre deler fra tidligere bygning er benyttet i den nyoppførte bygningen. I samsvar med forvaltningspraksis kan bygningen også ha vært tatt i bruk før tinglysingen. I praksis oppstilles et krav til at det maksimum kan ha gått tre år fra erverver fikk rettslig rådighet over bygningen, med mindre det foreligger særlige grunner til at tinglysing ikke har funnet sted.

SPØRSMÅL NR. 1375**Innlevert 13. september 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 20. september 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å redusere handelshindringer på matvarer mellom de nordiske land?»

Svar:

Siden spørsmålet ikke konkretiserer hvilke, eller hvilke typer, handelshindringer det siktes til, tillater

jeg meg å gi en generell tilbakemelding på Norges handelsrelasjoner på matvarer med de nordiske land og EU, som for de tre større nordiske landene blir et spørsmål om våre handelsrelasjoner med EU.

Norge har en betydelig og økende handel på landbruksvarer med EU. Om lag 60 prosent av vår landbruksimport kommer fra EU, og 40 prosent av denne

kommer fra nordiske land. Handelen med landbruksvarer fra EU økte for øvrig med 14 prosent fra 2005 til 2006. For bearbejdede landbruksvarer har importen til Norge fra EU de seneste årene økt med 10 % årlig.

Norges handel med EU og Norden er således i hovedtrekk betydelig og i vekst. Samtidig må vi opprettholde et fungerende importvern der dette er nødvendig for å oppfylle målsetningene i vår nasjonale landbrukspolitik. Også for sensitive landbruksvarer åpner vi likefullt for en betydelig import gjennom importkvoter.

Landbrukspolitikken er som kjent utenfor EØS-avtalen, og handel med landbruksvarer reguleres kun i beskjeden grad av EØS-avtalen. EU får reduserte tollsatser for bearbejdede landbruksvarer nevnt i EØS-avtalens protokoll 3. Norge har videre jevnlig konsultasjoner med EU i forbindelse med EØS-avtalens artikkel 19. Gjeldende artikkel 19-avtale ble iverksatt 1. juli 2003, og åpnet for en økning av handelen med enkelte landbruksprodukter. Etter artikkel 19 skal liberalisering skje innenfor rammene av den nasjonale landbrukspolitikken og på gjensidig fordelaktig basis. Norge og EU har hatt innledende møter om nye forhandlinger om utvidet handel etter artikkel 19. Fra norsk side er det lagt til grunn at en må få en avklaring i WTO-forhandlingene før en kan avslutte nye forhandlinger med EU.

Norge og EU har årlige møter der en gjennomgår

forvaltningen av respektive handelsregimer. Så langt er erfaringen at importvernet forvaltes på en slik måte at det legger til rette for utnyttning av importkvoter og tollnedsettelse.

Handelsutviklingen påvirkes også av markedssituasjonen internasjonalt som har endret seg mye det siste året. Det har vært en sterk prisøkning for de fleste kornvarer og for melk og meieriprodukt som tørrmelk og smør. Årsakene til denne raske og sterke endringen er sammensatt. Den viktigste årsaken er økt etterspørsel, som skyldes økt folketall og sterk økonomisk vekst i flere asiatiske land. Satsingen på produksjon av biodrivstoff spiller også en viss rolle. I noen områder har produksjonen gått tilbake, blant annet som følge av tørke. Det er likevel verdt å merke seg at den samlede globale produksjonen av korn i sesongen 2007/2008 er ventet å bli historisk høy. Samtidig er lagrene av korn historisk lave. I den grad disse utviklingstrekkene med høyere matvarepriser viser seg å være uttrykk for en mer varig situasjon, vil dette stille jordbruket og landbrukspolitikken overfor nye utfordringer og muligheter.

Jeg vil på landbruksområdet basere politikken på hva som defineres som våre nasjonale interesser slik de er nedfelt av Stortinget. Reguleringen i handelsregimet på landbruksvarer vil fortsatt foregå innenfor rammeverket av våre internasjonale og bilaterale forpliktelser, og en åpen, konstruktiv dialog med våre handelspartnere.

SPØRSMÅL NR. 1376

Innlevert 13. september 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 26. september 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Det er tverrpolitisk enighet om opprettelse av Barnas Hus som et prioritert tiltak for å sikre en mer effektiv oppfølging av saker der det er mistanke om overgrep mot barn. Samtidig vil Barnas Hus bety bedre ivaretagelse av barn som er blitt ofre for overgrep. 2007-budsjettet legger til rette for oppstart av Barnas Hus i Bergen og Hamar.

Hva er status for arbeidet med etableringen, og når kan vi forvente at det første norske Barnas Hus i Bergen kan åpne sine dører?»

Svar:

Regjeringen har slått fast i Soria Moria-erklæringen at den skal "sikre et bedre helhetlig og samordnet

tilbud til barn som har vært utsatt for overgrep gjennom blant annet å vurdere opprettelse av et 'Barnas hus' ". I statsbudsjettet for 2007 (St. prp. nr. 1 (2006 - 2007)) foreslo Regjeringen opprettelse av et pilotprosjekt med "Barnas hus" for å gi et bedre tilbud til barn. Dette fikk Stortingets tilslutning. Dette ble ytterligere styrket i Revidert nasjonalbudsjett for 2007 (St. prp. nr. 69 (2006-2007)), der Regjeringen foreslo å etablere to "Barnas hus" i løpet av 2007, noe som også fikk Stortingets tilslutning.

Det første huset vil åpne i Bergen i månedsskiftet oktober/november.

Justisdepartementet ba Politidirektoratet i brev av 2. februar d.å. om å sette ned en regional prosjektgruppe med representanter for de ulike myndigheter

og fagområder for å etablere et pilotprosjekt med Barnas hus i Bergen. Politimesteren i Hordaland ble gitt ansvaret for prosjektgruppen og etableringen av pilotprosjektet. En prosjektrapport er utarbeidet av den regionale prosjektgruppen og oversendt Politidirektoratet som grunnlag for det videre arbeidet med pilotprosjektet.

I brev av 28. mars d.å. orienterte Justisdepartementet Politidirektoratet om at justisministeren i samråd med helse- og omsorgsministeren hadde bestemt at det skal opprettes et Barnas hus på Hamar i tillegg til pilotprosjektet i Bergen. Politimesteren i Hedmark ble av Politidirektoratet bedt om å opprette en regional prosjektgruppe, tilsvarende den man hadde for pilotprosjektet i Bergen. Også denne prosjektgruppen har levert sin utredning til Politidirektoratet.

På Justisdepartementets anmodning har Politidirektoratet opprettet en styringsgruppe på direktoratsnivå, bestående av representanter for relevante myn-

digheter og fagområder, for å ivareta behovet for samordning på sentralt hold og lede etableringen av Barnas hus-prosjektene. Politidirektoratet leder styringsgruppen. Styringsgruppen har behandlet rapportene fra de regionale prosjektgruppene.

Pilotprosjektet i Bergen kalles Barnehuset Bergen, og tilsvarende skal prosjektet på Hamar hete Barnehuset Hamar. Grunnen til at man endrer navnet er at navnet Barnas Hus allerede i lang tid har vært navn på andre virksomheter, bl.a. et aktivitetshus for barn i Bergen, en kjede for klær, samt barnehager. Man har derfor funnet det uheldig at man bruker navnet Barnas Hus også på ovennevnte prosjekter og har derfor bestemt seg for å kalle prosjektene som nå etableres for barnehusene.

Forslagene i rapportene fra begge regionale prosjektgruppene følges nå opp i hhv. Bergen og Hamar med sikte på etablering av prosjektene. Også i Hamar har man funnet lokaler, der Barnehuset skal holde til.

SPØRSMÅL NR. 1377

Innlevert 13. september 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 26. september 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hvilke tiltak vil justisministeren sette i verk for å avhjelpe den kritiske bemanningssituasjonen i politi- og lensmannsetaten, både gjennom umiddelbare tiltak som tildeling av ressurser for å ansette flere, ved å se nærmere på organiseringen av politiet for å sikre at flere politifolk kan være på vakt samtidig, samt sørge for at erfarne politifolk står lenger i jobben?»

BEGRUNNELSE:

Et samlet storting har gang på gang, senest da politirollemeldingen ble behandlet, sagt at nærpoltiet skal styrkes. I dag er situasjonen den at politiberedskapen er klart svekket, både som en følge av altfor knappe ressurser, hundrevis av ubesatte politistillinger og innføringen av nye arbeidstidsbestemmelser fra 1. juni og 1. juli i år.

Lensmannsdistrikter mange steder tvinges til vaksamarbeid over store avstander, og reaksjonstiden øker. Den siste tiden har vi sett en rekke oppslag i media som viser at store deler av befolkningen i distriktene i praksis ikke har politi eller lensmann som kan rykke ut dersom det skjer alvorlige ulykker eller kriminelle handlinger.

Dette er en uholdbar situasjon og klart i strid med Stortingets forutsetninger. Det vil ta tid å utdanne flere politifolk som kan dekke dette behovet, men i mellomtiden er det helt nødvendig at det blir tatt grep for å avhjelpe den kritiske situasjonen politi- og lensmannsetaten nå befinner seg i.

Svar:

Regjeringen har styrket bevilgningene til politiet med totalt 257 millioner kroner siden den tiltrådte. Regjeringen har også sørget for at inntaket av studenter til Politihøgskolen er det største på mange år. I statsbudsjettet for 2007 ble det vedtatt å øke opptaket til Politihøgskolen fra 360 til 432 plasser.

Det er dessuten gjennomført omfattende endringer i politi- og lensmannsetaten de senere år som har bidratt til en mer effektiv kriminalitetsbekjempelse. Evalueringen av politireformen og landsomfattende publikumsundersøkelser viser blant annet at politiet langt på vei har lyktes i arbeidet med å bekjempe alvorlig, organisert kriminalitet. Samtidig er det en klar oppfatning at politiet må satse mer på forebygging og bekjempelse av den kriminalitet som rammer folk flest. Politidirektoratet i gang med et prosjekt som skal utrede etatens behov for ressurser og kompetan-

se i et lengre tidsperspektiv. Prosjektet vil blant annet se på konsekvensene av eventuelle krav til politiets responstid basert på geografi, demografi og hendelsens alvorlighet. Videre vil prosjektet se nærmere på konsekvensene av ny arbeidsmiljølov, og hvordan denne virker inn på mulighetene for fleksible tjenesteordninger. Prosjektet vil også se på effekten av eventuelle endringer i aldersgrensene og hvordan etaten kan følge opp dette med en aktiv seniorpolitikk.

Jeg er opptatt av at kompetente ansatte i politiet fortsetter i jobben så lenge som mulig både av hensyn

til etatens behov for ressurser med erfaring og kompetanse, men også fordi den enkeltes ønske om å jobbe lenger gjenspeiler politiet som en god arbeidsplass.

Regjeringen har også tatt initiativ til et tettere samarbeid mellom politidistriktene og kommunene i form av politiråd. Formålet vil være å utveksle informasjon, etablere felles problemforståelse og iverksette lokale tiltak for å forebygge og bekjempe kriminalitet. Dette vil også være et forum for å fremme synspunkter på politiets ressursanvendelse, prioriteringer og lokale utfordringer.

SPØRSMÅL NR. 1378

Innlevert 14. september 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 20. september 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Under en debatt på et seminar i regi av Alstom den 29.08.07 ble stortingsrepresentant Heidi Sørensen konfrontert med de store miljøinngrepene en høyhastighetsbane strekningen Oslo-Bergen vil medføre. Sørensen svarte at det ikke var aktuelt å legge en trasé rett over Hardangervidda, og at man eventuelt måtte vurdere tunnel eller å legge traseen rundt vidda.

Er dette i samsvar med Regjeringens tanker om en mulig høyhastighetsbane, og hva vil dette eventuelt medføre av ekstra kostnader?»

BEGRUNNELSE:

Høyhastighetsjernbane ble i valgkampen fremstilt av SV som et av de vesentlige klimatiltakene man kunne gjennomføre. Tall som indikerer utslippsreduksjoner som følge av en slik bane, samt investeringskostnader, viser at som klimatiltak vil en slik bane bli svært kostnadskrevende i forhold til faktiske utslippskutt.

Svar:

Samferdselsdepartementet har som kjent bedt Jernbaneverket om å gjennomføre en uavhengig utredning av om det er samfunnsmessig interessant med oppgradering eller nybygging av banestrekninger for hastigheter over 200 km/t, - den såkalte høyhastighetsutredningen. Etter en internasjonal anbudsrunde ble den tyske VWI-gruppen valgt som konsulent for oppdraget. Konsulentene la fram resultatene

av den første fasen av arbeidet høsten 2006. Her tilrådde VWI å gå videre med en grundigere utredning av to strekninger i en fase 2; Oslo - Trondheim (via Østerdalen) og Oslo - Göteborg. Etter innspill fra ulike hold valgte Samferdselsdepartementet, etter samråd med Jernbaneverket, i tillegg å gå videre med en utredning av høyhastighetsbaner i Sørvest-Norge (bl.a. mellom Oslo, Bergen og Stavanger) i en fase 3 av utredningsarbeidet. Tilleggsutredningen er lagt opp slik at den dekker Haukelibanen, lansert av selskapet Norsk Bane AS, og ideen om en sørnorsk høyhastighetsring, lansert av Høyhastighetsringen AS.

Konsulentene er i slutfasen av arbeidet med fase 2 og 3 og det legges nå opp til ferdigstilling og offentliggjøring av resultatene fra rapporten i oktober i år. Det kan bli aktuelt å videreføre utredningsarbeidet og bl.a. foreta mer detaljerte studier av ett eller flere traséalternativ. Det vil bli gjennomført samfunnsøkonomiske analyser av de mest aktuelle trasékorridorene. Miljø- og klimakonsekvenser vil være en del av disse analysene. Analysene vil være på et overordnet nivå og identifisere kritiske faktorer for en mulig satsing på høyhastighetsbaner tilpasset norske forhold. Et eventuelt videre utredningsbehov vil selvsagt avhenge av resultatene fra dette utredningsarbeidet.

Etter at fase 2 og 3 er ferdig i oktober, vil det bli gjennomført en bred høringsrunde og et seminar, slik at alle interessegrupper skal få mulighet til å gi innspill. Utredningen vil inngå som en del av Jernbaneverkets grunnlagsmateriale til Nasjonal transportplan 2010-2019. Regjeringen vil deretter presentere sitt syn på høyhastighetsbaner i stortingsmeldingen om

Nasjonal transportplan 2010-2019, som etter planen skal legges fram høsten 2008.

Regjeringen har på dette stadiet i utredningsprosessen ikke vurdert verken konkrete relasjoner eller traséalternativer for mulige høyhastighetsbaner. Det

vil uansett ikke bli lagt opp til å bygge høyhastighets jernbanelinjer i dagsone gjennom nasjonalparkområder. Kryssing av Hardangervidda med jernbane i åpen dagløsning er derfor uansett lite aktuelt.

SPØRSMÅL NR. 1379

Innlevert 14. september 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 21. september 2007 av fungerende olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«I forbindelse med utvikling av et CO₂ renseanlegg på Mongstad var det enighet om at staten skulle stå for 80 prosent av finansieringen og Statoil 20 prosent. I ettertid har det kommet inn flere mindre aktører, noe som reduserer statens finansieringsandel i dette.

Har disse aktørene kun forpliktet seg til å delta i finansieringen av teknologiutvikling i forbindelse med et pilotanlegg, eller har de også forpliktet seg til å delta i finansieringen av et fullskala CO₂ renseanlegg på Mongstad fra 2014?»

Svar:

Staten og Statoil inngikk i oktober i fjor en gjennomføringsavtale om å etablere CO₂-håndtering på Mongstad, jf. St.prp. nr. 49 (2006-2007). Samarbeidet er todelt:

1. Det skal etableres et testsenter som skal eie og drive testanlegg for CO₂-fangst.
2. Det skal etableres fullskala CO₂-håndtering innen utløpet av 2014.

Formålet med testsenteret er å utvikle løsninger som kan redusere kostnader og teknisk og økonomisk risiko knyttet til fullskala CO₂-fangst, og som kan få bred nasjonal og internasjonal anvendelse. Det fremgår av gjennomføringsavtalen at Statoil skal eie 20 prosent av testsenteret, mens staten skal eie resten. Avtalen åpner imidlertid for at staten kan invitere andre selskaper med som medeiere, noe som kan redusere statens eierandel.

På denne bakgrunn inngikk Olje- og energidepartementet i juni en samarbeidsavtale med DONG Energy, Hydro, Shell, Statoil og Vattenfall om arbeidet med testsenteret. Samarbeidsavtalen regulerer planlegging og forberedelser av testanlegget for CO₂-fangst, og vil løpe fram til investeringsbeslutningen for testsenteret vil finne sted første kvartal 2008. Det er kun staten og Statoil som p.t. har forpliktet seg til å gå videre med prosjektet etter investeringsbeslutningen.

Planlegging, utbygging og drift av fullskala CO₂-rensing på Mongstad er et forhold mellom staten og Statoil, regulert i gjennomføringsavtalen av oktober i fjor. De nye partene som har kommet til i forbindelse med testsenteret har ingen forpliktelser i denne sammenheng.

SPØRSMÅL NR. 1380**Innlevert 14. september 2007 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 24. september 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«I Soria Moria-erklæringen til Regjeringen loves det at tilgangen til studentboliger skal økes.

Mener statsråden at en økning i dekningsgrad på 0,1 prosentpoeng fra 2006 til 2007 er en tilstrekkelig økning i tilgang til studentboliger, og hva vil statsråden gjøre med kostnadstaket på 500 000 kroner for statstilskudd til bygging av studentboliger?»

BEGRUNNELSE:

En rekke medier og studentorganisasjoner rapporterer om at høsten og studiestart er blitt et boligmareritt for studentene. Køene til studentboliger er rekordlange, og i Norsk Studentunions årlige studentboligundersøkelser vises det til at dekningsgraden, antall studentboliger i forhold til antall studenter, bare har økt med 0,1 prosentpoeng det siste året. Blant annet rapporteres det fra Stavanger om at ventelisten for bolig hos studentsamskipnaden aldri har vært så lang, og over 700 studenter stod i kø i august for å få en studentbolig. I Trondheim har studentboligdekningen gått tilbake med nesten to prosent det siste året.

Årsakene til at det ikke bygges nok studentboliger er både at det ikke bevilges nok penger til studentboliger, og det såkalte kostnadstaket for offentlig støtte til bygging av studentboliger.

I dag er det slik at hvis studentsamskipnadene ønsker å bygge studentboliger, får de statstilskudd på inntil femti prosent av byggekostnadene hvis de klarer å bygge innenfor en kostnadsramme på 500 000 kroner. Dette gjelder de store byene, mens det utenfor Oslo, Bergen, Trondheim og Stavanger er en kostnadsramme på 400 000 kroner.

Det er av flere av de store studentsamskipnader understreket at 500 000 kroner ikke er reelt i forhold til de faktiske kostnadene for å bygge bolig, og det er lett å tenke seg at for eksempel hensynet til miljøet blir mindre ivaretatt ved en slik lav grense. En rapport fra Husbanken fastslår også at kostnadsgrensen går utover kvaliteten på boligene.

Et slikt system fungerer slik at viktige studentboliger ikke blir bygd. Blant annet i Pilestredet Park i Oslo ble byggeplanene utsatt på grunn av lite tilskudd fra departementet. Resultatet ble at de lånte mer penger i banken på grunn av at Studentsamskipnaden i Oslo ikke fikk mer statstilskudd. Ulempen var at det ble en økning i husleien på 1000 kroner i måneden.

Kostnadsrammen for statstilskudd fungerer altså

i praksis slik at den er et kraftig hinder for at studentsamskipnadene bygger studentboliger. Slik blir situasjonen at prisene kan presses opp på det private markedet som følge av liten utbygging fra studentsamskipnadene sin side.

Regjeringen ga i 2006 penger til bygging av 606 hybelenheter, mens det i 2007 er blitt gitt støtte til 414,75 enheter. Dette er ikke tilstrekkelig for å dekke opp boligmangel, spesielt i de store byene. Samtidig vet vi at studiefinansieringen omtrent har stått på stedet hvil samt at leieprisene har skutt i været, og et tøft boligmarked gjør studentenes vilkår tøffe. Slik blir det en forskjell mellom studenter som får hjelp av foreldre, og de som ikke har foreldre som kan hjelpe til. Og et slikt system kan svekke målet om at alle studenter skal ha mulighet til å være heltidsstudenter.

Svar:

I brevet fra stortingsrepresentant Anders Anundsen vises det til at dekningsgraden fra 2006 til 2007 har økt med 0,1 prosentpoeng. Verken departementet eller Husbanken har tallene for 2007 enda, da året ikke er omme og det fortsatt bygges boliger i 2007.

Fra 2006 til 2007 ble bevilgningen redusert med 10,6 mill. kroner. Reduksjonen må sees i sammenheng med overføring av betydelige ubrukte midler fra året før, i tillegg til at 5 mill. kroner ble flyttet fra denne posten til studentbarnehagene.

Når det gjelder bygging av studentboliger som det alt er gitt tilskudd til er departementet oppmerksomme på at mange studentsamskipnader har urealiserte tilsagn jf. St. prp. nr. 1 (2006-2007). Dette har medført at takten i bygging av nye studentboliger ikke har stått i forhold til antallet tilskudd gitt over budsjettet.

Videre har departementet fått signaler om at dagens kostnadsrammer per hybelenhet for å få tilskudd, er for lave.

Departementet ba derfor Husbanken om å nedsette en arbeidsgruppe, bestående av ansatte fra Husbanken og medlemmer fra Samskipnadsrådet, til å lage en rapport om kostnadsutviklingen i studentboligprosjekter. Rapporten forelå i departementet 12. juli 2007.

Departementet har vurdert finansieringsmodellen for studentboligbygging, og utfallet av dette arbeidet vil bli presentert i budsjettet for 2008.

Ut over dette kan jeg ikke kommentere budsjettet for 2008 før St. prp. nr. 1 (2007-2008) legges frem 5. oktober.

SPØRSMÅL NR. 1381**Innlevert 14. september 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 20. september 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Jeg viser til brev fra Sivilombudsmannen (SOM) av 10.9.2007 til Statens vegvesen Vegdirektoratet (VD). Nok en gang får VD påtale fra SOM i forbindelse med journalføring av dokumenter og praktisering av offentlighetsloven. Dette er fortsatt underlig fra en regjering som proklamerer mer-offentlighet i forvaltningen. Jeg viser til tidligere spørsmål til samme statsråd om samme emne.

Hvilke tiltak vil statsråden iverksette for å sikre journalføring og riktig praktisering av offentlighetsloven i Vegdirektoratet?»

Svar:

Jeg er orientert om saken som foranlediget uttalelse fra Sivilombudsmannen (SOM) i brev av 10.09.07 til Vegdirektoratet (VD). SOM påpeker at

VD har feiltolket arkivforskriften da to e-poster i tilknytning til raset i Hanekleivtunneken ble journalført først halvannen måned etter mottak.

VD har for flere år siden utarbeidet rutiner og retningslinjer for bruk av e-post i Statens vegvesen. Journalføring av e-post inngår som et eget punkt. VD vil følge opp SOMs uttalelse overfor ledere og ansatte i Statens vegvesen gjennom klare instruksjoner for hvordan e-post skal behandles i forhold til offentlighetsloven og arkivloven med forskrifter.

Som jeg svarte i brev av 19.12.07 på spørsmål nr. 358 til skriftlig besvarelse, ville jeg følge opp manglende journalføring av e-post på kommende etatstyringsmøte med Vegdirektoratet. Det har jeg gjort, og vil også framover ha journalføring av e-post og praktisering av meroffentlighet som tema på etatstyringsmøtene.

SPØRSMÅL NR. 1382**Innlevert 14. september 2007 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth****Besvart 21. september 2007 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem****Spørsmål:**

«Hvordan er situasjonen i forhold til vold i nære relasjoner med hensyn til konkrete tiltak for å bekjempe dette samfunnsproblemet?»

BEGRUNNELSE:

I en rapport laget av Amnesty og Menn mot vold, har det kommet frem en rekke forhold som vi som myndigheter bør ta alvorlig, både når det gjelder menns syn på at kvinner utsettes for vold, og hva de ville gjøre hvis de var vitne til at kvinner ble utsatt for vold.

Det er en relativt skremmende rapport, som viser at yngre menn har et langt mer avslappet forhold til voldsutøvelse enn eldre menn.

I rapporten foreslår også disse to organisasjonene konkrete tiltak, både for de som utøver vold, og som et forebyggende tiltak.

I hele Europa pågår det i hele år en aksjon for be-

kjempelse av vold i nære relasjoner. Europarådet samles i begynnelsen av oktober, og siden dette er et tema der, hadde det vært fint om statsråden kunne orientere litt om situasjonen pr. i dag i Norge.

Svar:

Bekjempelse av vold i nære relasjoner er et viktig innsatsområde for regjeringen. Gjennom iverksettelsen av handlingsplanen "Vold i nære relasjoner" (2004-2007) er det gjennomført en rekke tiltak både for å forebygge vold i nære relasjoner og for å hjelpe de som utsettes for vold. Det er etablert en statssekretærgruppe bestående av Justis- og politidepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Arbeids- og inkluderingsdepartementet, Utenriksdepartementet og Helse- og omsorgsdepartementet. Justis- og politidepartementet koordinerer arbeidet. Gruppen skal fremme forslag til tiltak for å styrke arbeidet mot vold i nære relasjoner ytterligere, herunder utarbeide ny handlingsplan om vold i nære relasjoner som skal

gjelde for perioden 2008-2011. Av viktige tiltak kan nevnes:

Det arbeides med å styrke samarbeid og kompetanse i hjelpapparatet. Det er etablert regionale ressursentre om vold, traumatisk stress og selvmordsforebygging (RVTS) i alle regioner. Sentrene skal bidra til bedre og mer helhetlige tjenester og skal bistå tjenesteapparatet med informasjon, veiledning og kompetanseutvikling og etablere nettverk mellom alle relevante samarbeidsparter i regionen.

Nasjonalt kunnskapssenter om vold og traumatisk stress (NKVTS) har også en sentral rolle i regjeringens arbeid for å styrke kompetanseutviklingen når det gjelder vold i nære relasjoner både i forhold til barn, kvinner og overgripere. Blant annet er det i regi av NKVTS gjennomført et prosjekt for å tilføre krisesentrene og det lokale hjelpapparatet kompetanse og kunnskap om voldsutsatte kvinner med minoritetsbakgrunn og deres behov.

Krisesentrene er et viktig supplement til det offentlige hjelpapparatet når det gjelder hjelpetilbudet til kvinner som utsettes for vold i nære relasjoner og deres barn. Den nye forvaltnings- og finansieringsordningen som ble innført i fra 1. januar 2005 har ført til en bedre og mer forutsigbar økonomi for sentrene.

I Soria Moria erklæringen står det at regjeringen vil lovfeste krisesentertilbudet. Det er igangsatt et utredningsarbeid med sikte på et høringsnotat om lovfesting av en kommunal plikt til å sikre at ofre for vold i nære relasjoner tilbys helhetlig og individuelt tilpasset hjelp og oppfølging, herunder et midlertidig botilbud i form av et krisesenter eller tilsvarende trygt oppholdssted. Det overordnede formålet med lovfesting av krisesentertilbudet er å sikre et godt og tilgjengelig hjelpetilbud til ofre for vold i nære relasjoner.

Et viktig satsningsområde er å forebygge og hjelpe voldsutsatte barn, herunder barn som er vitne til vold. Prosjektet "Barn som lever med vold i familien" er et samarbeidsprosjekt mellom Alternativ til Vold i Oslo og Telemark og Senter for Krisepsykologi i Bergen der det blir drevet omfattende metodeutvikling og kunnskapsformidling til hjelpeapparatet. I Drammen er det etablert et pilotprosjekt som har som målsetting å styrke tilbudet til barn på krisesenter gjennom støtte til samarbeid mellom krisesenter, barnevern og familievern.

For å skape et bedre hjelpetilbud til barn som har vært utsatt for overgrep, har regjeringen under etablering Barnas Hus i Bergen og på Hamar. Her vil barn som har vært utsatt for seksuelle overgrep, vold eller vært vitne til vold eller mishandling i nære relasjoner få helhetlig hjelp, omsorg og behandling. Tilbudet vil blant annet omfatte en ny modell for avhør og medisinsk undersøkelse.

Flere endringer i barneloven mv. for å beskytte

barn mot overgrep, jf. Ot.prp. nr. 11 (2005-2006), jf. Ot.prp. nr. 103 (2004-2005) er trådt i kraft per 1. januar 2007.

Helsetjenestens behandlingstilbud til personer utsatt for voldtekt og andre seksuelle overgrep er styrket. Det er blant annet bevilget stimuleringsmidler til etablering av mottaksfunksjoner for vold- og voldteltsrammede ved minimum en interkommunal legevakt i hvert fylke.

Ovenfor har jeg nevnt en del av de tiltakene som er iverksatt for å hjelpe kvinner og barn som er ofre for vold i nære relasjoner. I begrunnelsen for spørsmålet fra stortingsrepresentanten vises det til forslag til tiltak som Amnesty International Norge og Reformressursenter for menn har framsatt i deres rapport om menns holdninger til vold mot kvinner. Når det gjelder opprettelsen av en landsdekkende informasjonstelefon med gratis grønt nummer, blir dette vurdert i sammenheng med utarbeidelsen av ny handlingsplan mot vold i nære relasjoner. Blant annet er det i Justisdepartementet under vurdering å opprette et gratis grønt nummer for kriminalitetsofre generelt, herunder ofre for vold i nære relasjoner. I august 2006 ble det etablert en landsdekkende og døgnåpen hjelpetelefon for incestutsatte.

Når det gjelder etableringen av et bedre hjelpetilbud for menn med voldsproblemer, slår Soria Moria erklæringen fast at behandlingstilbudet til voldsutøvere skal videreutvikles og gjøres landsdekkende. Alternativ til vold (ATV) skal ha en sentral rolle. Som et ledd i dette utviklingsarbeidet har NKVTS på oppdrag fra berørte departement kartlagt eksisterende tilbud. Rapporten vurderes nå i departementene i sammenheng med ny handlingsplan mot vold i nære relasjoner. I påvente av en endelig avklaring tas det sikte på å utvide tilbudet allerede i 2008. Også Reform får støtte, blant annet til sinnemestringsprogram. I 16 av familievernkontorene drives skreddersydde terapitilbud overfor menn.

Når det gjelder forslaget om gjennomføring av et undervisningsopplegg for skoleelever vises det til at synliggjøring av vold i nære relasjoner og holdnings- og skapende arbeid vil være et av satsingsområdene i den nye handlingsplanen som skal gjelde for perioden 2008-2011. Undervisningsopplegg i skolen er et av de tiltakene som vil bli vurdert.

Her vil jeg også til slutt nevne at Barne- og likestillingsdepartementet arbeider med en stortingsmelding om likestilling, menn og mannsrollen som skal legges fram vårsesjonen 2008. Meldingen vil blant annet fokusere på mannsrollen - hvilke kulturelle endringer som har skjedd og hvordan ytterligere endring kan skje. Dette innebærer også et fokus på menns omsorg og omsorgsevne, menn i nære relasjoner og gutter/menns språk. Temaet menn og vold vil også bli behandlet i meldingen.

SPØRSMÅL NR. 1383**Innlevert 14. september 2007 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 24. september 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Har allmennheten rett til å raste og bade fra en brygge eller molo uten eierens tillatelse?»

BEGRUNNELSE:

Det ønskes herunder besvart om brygge eller molo generelt er å anse som innmark eller utmark.

Svar:

Frilufsloven gir ingen direkte hjemmel til ferdsel eller opphold på brygge eller molo, og allmenn rett til rasting på eller bading fra slike er ikke nevnt. Loven angir imidlertid konkret at det ikke er tillatt å legge til med båt ved kai eller brygge uten eierens eller brukers samtykke, jf § 7.

Frilufslovens § 1a angir hva som er å anse som innmark og utmark. Lovens konkrete oppregning av innmarksarealer er imidlertid ikke uttømmende.

Spørsmålet om et areal er innmark eller utmark må avgjøres etter en skjønnsmessig vurdering i det enkelte tilfelle, der også lokale forhold kan få betydning.

Brygge eller molo vil i de fleste tilfeller være å anse som like med innmark. Men allmenn adgang kan også være gjenstand for tvil, for eksempel når en enkel brygge eller molo, som ikke utgjør del av opparbeidet privat strand, er omgitt av utmark. Å gå over en brygge i utmark når man er på tur langs sjøen vil neppe innebære slik ulempe for eier at dette krever tillatelse, selv om rasting på og bading fra brygga krever tillatelse. Brygge eller molo kan også være offentlig anlagt for friluftsliv eller annet samfunnsformål som gir allmennheten adgang til regulert bruk.

Jeg viser ellers til rundskriv T-3/07 som gir mer informasjon og veiledning om tolking og anvendelse av frilufslovens regler i praksis.

SPØRSMÅL NR. 1384**Innlevert 14. september 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 24. september 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Vil miljøvernministeren sørge for å bevare viktige naturverdier og allmennhetens tilgang til strandsonen langs Mjøsa gjennom å sørge for en skånsom utbygging av E6 og nytt dobbeltspor?»

BEGRUNNELSE:

Strandsonen langs Mjøsa er et viktig tur- og friluftsområde for folk i distriktet og representerer store naturrikdommer. Planene som nå foreligger om bygging av firefelts E6 og dobbeltsporet jernbane langs Mjøsa, kommer i konflikt med disse verdiene.

Jeg vil vise til tidligere brev til statsråden, Dokument nr. 15 (2006-2007), Spørsmål nr. 1241, datert 15.06.2007, angående bevaring av strandsonen langs Mjøsa. Her svarer statsråden at "Dersom regionale og lokale myndigheter ikke blir enige, kan planene i sis-

te instans bli oversendt Miljøverndepartementet til avgjørelse. Det er derfor ikke riktig av meg å ta standpunkt til saken på nåværende tidspunkt."

Nylig kunne vi lese i VG at lokale myndigheter ikke kom til enighet, og at saken derfor oversendes Miljøverndepartementet. I regjeringserklæringen slås det fast at Regjeringen vil stanse nedbyggingen av strandsonen.

Svar:

Planleggingen av E6 og jernbane langs Mjøsa håndteres som en felles prosess i kommunene Stange og Eidsvoll gjennom kommunedelplaner med konsekvensutredninger. Delplanene har vært på høring, og det er fremmet en rekke innsigelser, blant annet med grunnlag i nasjonale hensyn knyttet til strandsonen.

Fylkesmannen i Oslo og Akershus og Fylkes-

mannen i Hedmark har nå gjennomført meklinger, men disse har ikke ført frem. Etter det opplyste vil Fylkesmannen i Oslo og Akershus, på vegne av begge embetene, utarbeide et felles oversendelsesbrev til Miljøverndepartementet.

Jeg viser til at Miljøverndepartementet om kort

tid vil få oversendt de aktuelle kommunedelplanene for avgjørelse. Jeg vil i denne forbindelse foreta en konkret vurdering av planenes innhold i forhold til den nasjonale miljøpolitikken for strandsonen langs vann og vassdrag.

SPØRSMÅL NR. 1385

Innlevert 14. september 2007 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 26. september 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Formue og inntekt for barn under 16 år lignes normalt hos foreldrene. Når overformynderiet forvalter barnas formue, så er det imidlertid mulighet for å søke om at overformynderiet dekker den merskatt som dette medfører. Erfaring har vist at overformynderiet i mange kommuner ikke er kjent med denne muligheten, noe som bidrar til redusert løpende økonomi i familien.

Vil Regjeringen foreta endringer som sikrer at denne søknadsmuligheten blir gjort til det normale utgangspunkt, eller på annen måte bidra til å løse problemet?»

BEGRUNNELSE:

Overformynderiet i kommuner som Oslo og Bergen har ifølge oppslag i DN 14. september rutiner og praksis for å dekke merbeskatningen for foreldre/verger som barnas overformynderiforvaltede formue medfører for foreldre/verger. Denne mulighet er

ukjent for overformynderiet i flere andre kommuner, noe som skaper ulikhet avhengig av hvilken kommune man bor i. Det medfører en økt skattebyrde på mange foreldre eller verger, og derved strammere økonomi i familien, fra midler foreldrene verken har rett til eller tilgang til avkastning fra.

Svar:

Spørsmålet er overført fra finansministeren da det gjelder vergemål.

Justisdepartementet arbeider for tiden med oppfølgingen av NOU 2004:16 vergemål. Som del av dette arbeidet vil jeg vurdere reglene for og praksisen knyttet til dekning av slike skatteutgifter som spørsmålet gjelder.

Som et ledd i dette arbeidet vurderer jeg også en ny organisering av vergemålstjenesten. Et viktig formål med dette er å oppnå økt rettsikkerhet, kompetanse og likebehandling i tjenesten.

SPØRSMÅL NR. 1386

Innlevert 14. september 2007 av stortingsrepresentant Inge Lønning

Besvart 25. september 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Ullevål sykehus har en spesialdesignet isolatavdeling for håndtering av svært spesielle sykdomstilfeller. Avdelingen er imidlertid aldri blitt tatt i bruk.

Hvordan vurderer statsråden smittevernberedskapen og mulighetene for å håndtere kompliserte

forekomster av smitte, f.eks. fra utlandet, når avdelingen ikke tas i bruk?»

BEGRUNNELSE:

Ullevål sykehus har nylig investert betydelige midler til en topp moderne isolatavdeling som er spe-

sialdesignet for å håndtere spesielle og avanserte sykdomstilfeller. Avdelingen skulle, etter hva jeg forstår, være en landsdekkende avdeling med særlig kompetanse for å håndtere spesielle sykdomstilfeller.

Tatt i betraktning økt reisevirksomhet blant nordmenn generelt, og dermed også økt potensial for å bringe med seg smitte fra utlandet, men også muligheten for at andre nasjonaliteter bringer med seg sjeldne sykdommer fra utlandet til Norge, virker dette lite gjennomtenkt. Det er også grunn til å tro at det vil ta tid å bygge opp kompetanse til denne type avdeling, og at det derfor vil være mer krevende å skulle åpne den, f.eks. ved akutte tilfeller. Når det nå viser seg at en viktig avdeling, som i tillegg var kostbar å etablere, aldri er blitt tatt i bruk, vil det være av interesse å få statsrådets begrunnelse for dette.

Svar:

God smittevernberedskap er av avgjørende betydning dersom vi i Norge skulle bli utsatt for epidemier og farlige smittsomme sykdommer. En viktig del av beredskapen i slike situasjoner er isolatkapasiteten ved sykehusene.

Landsfunksjon for behandling av A (atom) B (biologiske) og C (kjemiske) skader er tillagt Helse Sør-Øst RHF og etablert ved Ullevål universitetssy-

kehus i desember 2005. I funksjonen inngår rollene som nasjonalt kompetansesenter på området ABC-medisin og behandling sinstitusjon for ABC-skader.

Helse Sør-Øst RHF har informert meg om at Ullevål universitetssykehus i høst ferdigstiller en isolatenhet som vil kunne behandle pasienter med de farligste smittsomme sykdommer vi kjenner. Eksempler på slike sykdommer er kopper og ebola. Selv om vi ikke har pasienter med slike sykdommer i Norge i dag, er det viktig at beredskapen og isoleringsmulighetene er gode dersom det skulle oppstå en situasjon der vi skulle få slike sykdomstilfeller. Den nye isolatenheten på Ullevål universitetssykehus er derfor et svært viktig bidrag til den nasjonale smittevernberedskapen.

Helse Sør-Øst RHF har forsikret meg om at behandlingen av pasienter med smittsomme sykdommer i dagens situasjon, der vi ikke har tilfelle av slike svært alvorlige smittsomme sykdommer, er forsvarlig.

Jeg har tillit til at Helse Sør-Øst vil opprettholde en beredskap som gjør det mulig å ta den nye isolatenheten i bruk dersom det skulle oppstå en situasjon med sykdomstilfeller der det vil være behov for å benytte denne typen smittevernhet.

SPØRSMÅL NR. 1387

Innlevert 17. september 2007 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 25. september 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Vil statsråden fjerne tollene på melbaserte kakemikser fra EU i tollkode 1901.2091 umiddelbart, for å hindre at ikke bedriftens konkurransekraft svekkes?»

BEGRUNNELSE:

Millba as er et av Nordens mest moderne bakeri for amerikanske muffins og donuts og holder til i Skien i Grenland. Bedriften ble startet i 1999, og i 2000 lanserte Millba amerikanske muffins og donuts i det norske markedet under Millbas varemerke "Aunt Mabel's". Siden lanseringen av "Aunt Mabel's" har Millba hatt en kraftig vekst både i Norge og i utlandet. Millba eksporterer i dag kaker til Sverige, Danmark, Island, Nederland, Tyskland, Latvia, Litauen, Saudi Arabia og Færøyene. Millba vant i 2005 Innovasjon Norges Kommersialiseringspris.

Millba forventer et salg av 35 millioner amerikanske kaker i 2007, og eksportandelen er sterkt økende.

Millba importerer en rekke kakemikser fra EU og betaler en toll på kr. 2,27 per kilo importert kakemiks i tollkode 1901.2091. Som følge av økte kornpriser i EU er tollene på korn/mel inn til Norge fjernet, mens tollene på melbaserte kakemikser ikke er endret, dette er forhold som både er konkurransevridende og som bidrar til å svekke bedriftens konkurransekraft.

Svar:

Mitt svar er utarbeidet i samarbeid med Landbruks- og matdepartementet. Tollsatsen for import av kakemikser under tolltariffens varenummer 19.01.2091 fastsettes på grunnlag av en standardresept. Gjeldende tollsats fra EU er 2,27 kroner pr. kg. Tollsatsen for hvetemel som inngår i denne varen, er

1,96 kroner pr. kg., som tilsvarer den satsen man i dag må betale for import av rent hvetemel. Det er altså ikke slik at tollsatsen for mel inn til Norge er fjernet.

Kakemiks inngår i Protokoll 3 til EØS-avtalen. Gjeldende Protokoll 3-avtale ble iverksatt 1. november 2004. Tollsatsene er faste og påvirkes ikke av eventuelle prissvingninger i det norske markedet eller EU-markedet. Dette gjelder for øvrig også for Protokoll 3-tollsatsene inn til EU-markedet.

For bakervarer som kakemiks innebærer dette i praksis økt konkurransekraft for norskproduserte varer dersom internasjonale råvarepriser øker uten tilsvarende prisøkning på det norske markedet. I motsatt tilfelle vil konkurransekraften for norskproduserte varer reduseres når internasjonale råvarepriser går ned. Som en konsekvens av at tollsatsene i Protokoll

3-avtalen er faste, vil en måtte forvente slike endringer i konkurransekraften over tid i takt med svingninger i internasjonale råvarepriser. Den siste tiden har internasjonale råvarepriser økt og importen av ferdigvarer således blitt dyrere. Dette har forbedret konkurransesituasjonen for tilsvarende norskproduserte ferdigvarer, ettersom råvareprisnivået i Norge har vært mer stabilt.

Som nevnt ovenfor ligger tollsatsene i protokoll 3-avtalen fast. Endringer vil skje i forhandlinger med EU der også Island og Liechtenstein er med. Tollsatsene innenfor Protokoll 3 kan ikke administreres ned i henhold til forskrift om administrative tollnedsettelse for landbruksvarer. Innenfor gjeldende avtale må bedriftene tilpasse seg nasjonale og internasjonale prissvingninger ved planlegging av sin virksomhet.

SPØRSMÅL NR. 1388

Innlevert 17. september 2007 av stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal

Besvart 26. september 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hinna Fotball har fått brev fra Stavanger likningskontor om at klubben må betale skatt av en inntekt på ca 300000 kr i året som klubben får for dugnadsarbeid under hjemmekampene til Viking. Til tross for at hver krone av inntektene blir brukt til arbeid med barn og unge i Hinna bydel begrunner likningskontoret skatteleggingen av dugnadsaktiviteten med at den ikke er en del av "institusjonens ideelle formål".

Er statsråden enig i Stavanger likningskontors tolkning av skatteloven?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Stavanger Aftenblad 7. september 2007 ble det i 2005 sendt ut et brev fra Skatteavdelingen på Stavanger Likningskontor hvor det står at "Hinna fotball har hatt inntekter fra parkering på Viking stadion på 310214 kroner i 2004. Likningskontoret er av den oppfatning at disse inntektene er å anse som økonomisk virksomhet, som ikke kommer inn under skattefritaket." Begrunnelsen var at virksomheten ikke ble definert som en del av institusjonens ideelle formål og at inntektene oversteg taket som er satt på 140000 kroner. Kristelig Folkeparti mener det bør finnes en løsning som gjør at frivillig dugnadsarbeid ikke skattelegges på denne måten.

Svar:

Jeg kan ikke gå inn og foreta en fortolkning av skattelovens bestemmelser i den konkrete saken vedrørende Hinna fotball, men kan generelt bemerke følgende:

En organisasjon e.l. som ikke har erverv til formål, er fritatt fra plikten til å betale formues- og inntektsskatt, jf. skatteloven § 2-32 første ledd. Driver organisasjonen virksomhet, vil den delen av virksomheten som går ut på å gjennomføre organisasjonens formål, være skattefri.

Dersom organisasjonen driver økonomisk virksomhet som ikke går ut på å gjennomføre det ideelle formålet, og denne er av et visst omfang og har en viss varighet, vil et eventuelt overskudd fra denne virksomheten være gjenstand for inntekts- og formuesskatt, jf. skatteloven § 2-32 annet ledd. Ett eller noen få enkeltstående arrangementer, f. eks. bingo-aktivitet eller loppemarked, vil ha et så tilfeldig preg at det ikke regnes som økonomisk virksomhet. Det samme vil normalt gjelde for enkeltstående flytteoppdrag, basarer, lotterier o.l. Hvis organisasjonen får oppdrag som følge av aktiv markedsføring eller aktiviteten av andre årsaker mister sitt tilfeldige preg, vil aktiviteten etter sikker skatterett regnes som økonomisk virksomhet. Veldedige og allmenntilgittige organisasjoner vil likevel kunne drive slik virksomhet

med en bruttoomsætning på inntil kr 140 000 uten at inntekten blir skattepliktig.

Regjeringen har gitt uttrykk for sterk støtte til frivillig sektor, og vi har et ansvar for at frivillig sektor har gode rammebetingelser.

Medlemmers gratisarbeid for sin forening er selvsagt normalt skattefrit for medlemmene selv, allerede av den grunn at det er gratisarbeid. Det saken gjelder, er skattereglene for overskudd av dugnadsarbeid som mange foreninger driver i et marked for å skaffe midler til sin ideelle virksomhet. Flytte- og transportoppdrag, vaktjenester m.v. er typiske eksempler. Det konkrete tilfellet gjelder parkeringstjenester ved en annen forenings idrettsarrangementer. At skattemyndighetene anser slik inntektsgivende tjenesteyting som næringsvirksomhet, ikke som utøvelse av tjenesteyterens egen ideelle aktivitet, er utslag av en konkret vurdering, som vi må ta til etterretning. Det fritar som kjent ikke fra næringsklassifisering at overskudd brukes til finansiering av den ideelle aktiviteten.

Det er også et viktig hensyn at ikke reglene for frivillige organisasjoners næringsvirksomhet skal undergrave livsgrunnlaget for små bedrifter og næringsdrivende som opererer innenfor samme virksomhetsområde.

Hvis det konstateres at en frivillig organisasjon driver næringsvirksomhet, vil organisasjonen være skattepliktig på lik linje med andre virksomhetsutøvere, men bare dersom omsetningen overstiger 140 000 kroner. Også slik næring i foreningsregi er gjerne drevet gjennom medlemmenes gratisarbeid, og fra-

været av lønnskostnader for denne innsatsen kan øke næringsoverskuddet. Fraværet av lønnskostnader kan også gjøre det lettere for foreningene å underby mer kommersielle konkurrenter for å få oppdrag. At medlemmene yter slik gratisinnsats, og at overskuddet går til finansiering av ideelle aktiviteter, gir imidlertid ikke tilstrekkelig grunnlag for skattefritak for næringsvirksomhet i foreningsregi. Det gjeldende grensebeløpet på kr 140 000 er fastsatt ut fra en avveining av hensynet til å støtte ideelle foreninger og hensynet til å unngå skattefrie nisjer for næringsvirksomhet.

I forbindelse med fremleggelsen av stortingsmeldingen om frivillighet varslet jeg for øvrig at regjeringen i statsbudsjettet for 2008 vil foreslå å øke grensene for frivillige organisasjoners plikt å svare arbeidsgiveravgift. Økning skal gjelde både for samlet lønnsutbetaling per arbeidsgiver til kr 450 000 og beløpsgrensen per ansatt til kr 45 000.

Regjeringen vil dessuten for de frivillige organisasjonene foreslå økning av beløpsgrensen for lønnsoppgaveplikt og forskuddstrekk fra 2 000 til 4 000 kroner.

Dersom frivillige organisasjoners inntekter fra virksomhet, drevet på samme måte og i samme marked som andre virksomhetsutøvere, skulle være skattefrie i sin helhet, ville det innebære en urimelig skattemessig forskjellsbehandling. Etter gjeldende skatteregler er frivillige organisasjoner gitt et konkurransefortrinn i næringsvirksomhet i forhold til ordinære næringsdrivende.

SPØRSMÅL NR. 1389

Innlevert 17. september 2007 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 26. september 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Vil statsråden legge til rette for at kiropraktorer kan arbeide i tverrfaglige poliklinikker i offentlige sykehus, ved å åpne for at takster innen fysikalsk medisin og rehabilitering kan benyttes av kiropraktor på lik linje med legespesialister?»

BEGRUNNELSE:

Tradisjonelt har kiropraktorer i Norge arbeidet i privat praksis enten alene eller i kontorfellesskap med andre kiropraktorer. Flere har etter hvert sett

viktigheten av en tverrfaglig tilnærming, og det er en utvikling i retning av at kiropraktorer etablerer seg i kontorfellesskap med andre yrkesgrupper som leger og fysioterapeuter. Også de statlige sykehusene tar nå initiativ til å organisere tverrfaglige miljøer for å kunne gi et best mulig utrednings- og behandlingstilbud til pasienter med lidelser i muskel- og skjelettsystemet. Ullevål universitetssykehus åpnet 1. september en ny nakke- og ryggklinikk, der sykehuset har samlet alle spesialister som er involvert i utredning og behandling av pasienter med nakke-, rygg- og bekkenplager. Det tverrfaglige samarbeidet styr-

kes ved at all ekspertise samles ett sted. Samarbeidet omkring de vanskelige tilstandene bedres, og pasientene slipper å henvises internt mellom ulike avdelinger som bidrar i nakke- og ryggomsorgen. Det fremgår av en pressemelding i forbindelse med åpningen av klinikken at Ullevål universitetssykehus har som målsetting at nakke- og ryggpoliklinikken skal være Skandinavias fremste utredningspoliklinikk og et nasjonalt kunnskapssenter for pasienter med lidelser i nakke, rygg og bekken.

De regionale helseforetakene får inntekter ved at de offentlige poliklinikkene utløser takster fastsatt i "Forskrift om godtgjørelse av utgifter til legehjelp som utføres poliklinisk ved statlige helseinstitusjoner og ved helseinstitusjoner som mottar driftstilskudd fra regionale helseforetak." Takster utløses som hovedregel når kontroll eller behandling er utført av legespesialist, men det er også åpnet for at andre yrkesgrupper kan utløse takster innenfor særskilte fagområder. Takster innen oral kirurgi og oral medisin kan både benyttes av legespesialister og tannlegespesialister.

Ullevål Universitetssykehus har siden 2002 hatt kiropraktor knyttet til ryggpoliklinikken.

Fordi kiropraktor ikke utløser takst på selvstendig grunnlag, har UUS måttet engasjere kiropraktoren som konsulent på timebasis. Denne avtalen videreføres nå i den nye nakke- og ryggpoliklinikken, men oppfattes som problematisk både med tanke på kiropraktorens plass i det tverrfaglige miljøet og med

tanke på finansiering. Flere sykehus ønsker å ansette kiropraktor i ryggpoliklinikk, ortopediske avdelinger eller ved fysikalsk-medisinske avdelinger, men kan ikke gjøre dette blant annet på grunn av manglende takster.

Svar:

Ved polikliniske konsultasjoner kan det kreves refusjon etter et fastsatt takstsystem. Som representanten Giltun korrekt påpeker, sier hovedregelen i dette takstsystemet at takst kun kan kreves når kontroll/behandling er utført av legespesialist med mindre annet følger av merknadene til den enkelte takst. Det er i takstenes merknader innrømmet enkelte unntak fra denne hovedregelen; takster innen oral kirurgi og oral medisin er allerede nevnt i spørsmålets begrunnelse. I tillegg kan jordmødre kreve takst ved ultralydsundersøkelser i forbindelse med svangerskap.

Kiropraktorer er en av mange yrkesgrupper som er representert ved landets sykehus. I 2006 ble det tatt i bruk et nyutviklet kodeverk ved sykehusene. Aktivitetsregistreringen fra disse kodeverkene vil gi bedre mulighet enn i dag til å danne et bilde av den aktiviteten som utføres ved sykehusene, uten å ta stilling til hvilken yrkesgruppe som utfører den. Det vil være naturlig at kunnskapen fra den nye aktivitetsregistreringen gradvis tas i bruk i den aktivitetsbaserte finansieringen av spesialisthelsetjenesten i løpet av de nærmeste årene.

SPØRSMÅL NR. 1390

Innlevert 17. september 2007 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 24. september 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Ifølge NAV er det slik at en enslig mor, som er norsk statsborger og som jobber og skatter til Norge, ikke skal ha trygderettigheter som stønad til enslig mor når hun og barnet bor i Sverige.

Finnes det unntak som ivaretar dette grenseproblemet som jeg beskriver i begrunnelsen, eller hva mener statsråden om denne saken?»

BEGRUNNELSE:

En enslig mor med en 9 måneder gammel datter valgte etter samlivsbruddet for 2 måneder siden å flytte fra Østfold til Sverige. Før hun flyttet, hadde hun vært i dialog med NAV hvor hun fikk opplyst at så lenge hun var yrkesaktiv og skattet til Norge, ville hun fortsatt ha alle trygderettigheter i Norge selv om

hun flyttet til Sverige. Så snart papirene om utvandring var i orden, sendte hun inn søknaden om stønad til enslig forsørger til NAV utland da det var dette kontoret hun hadde fått beskjed om at hun skulle forholde seg til. Etter 4 uker kom søknaden i retur med beskjed om at siden hun fikk lønn fra Norge, skulle denne saken sendes til siste bostedskommune i Norge. Saken ble da sendt denne kommunen, som igjen oversendte saken til Sarpsborg som har ansvaret i denne type saker.

Hun fikk avslag på sin søknad med følgende begrunnelse:

Bestemmelsen setter som vilkår at forsørgeren må være medlem av trygden, og barnet må oppholde seg i Norge for å få rett til ytelser etter dette kapitlet, jfr. §15-3 første ledd i folketrygdloven.

Barnet bor nå med sin mor i Sverige, men går i norsk barnehage i Norge da moren dagpendler til sin jobb i Østfold. Moren er norsk statsborger, hun jobber, skatter og gjennomfører sin utdannelse i Norge. Hun er pliktig medlem av folketrygden da hennes arbeidsgiver betaler trygdeavgift til Norge, men har ifølge NAV-kontoret ingen trygderettigheter som enslig mor så lenge hun og barnet bor i Sverige.

Hun har fått skriftlig bekreftet at hvis hun hadde hatt bostedsadresse i Norge, ville hun, med sin lave inntekt, hatt rett på kr. 150 000 i stønad som enslig mor. Denne kvinnen har fått oppgitt at hun heller ikke har rett til å få tilsvarende trygderettigheter i Sverige. Der vil hun ikke få noen form for stønad så lenge hun ikke må ha sosialhjelp på grunn av mangel på jobb. Årsaken til at hun ikke får andre rettigheter som enslig mor der hun bor nå, er at hun ikke jobber og skatter til Sverige.

Hun har allerede fullført 2 år på skole og 1 år som lærling, og har litt over 1 år igjen av læretiden i Norge. Hun har nå tatt opp igjen jobben som lærling etter endt svangerskapspermisjon, men har dårlige forutsetninger til å klare å forsørge seg selv og barnet med en lærlinglønn på ca 9700 kr før skatt. Uten fagbrev vil denne kvinnen også ha dårlige forutsetninger for å kunne klare å forsørge seg selv og datteren i fremtiden. Slik saken har utviklet seg, ser det håpløst ut for henne å klare å gjennomføre utdanningen hvis hun ikke kan få stønad som enslig mor. Hvis trygdekontoret har rett i sin tolkning, ser det ut til at loven er så uheldig utformet at de som er i en slik situasjon faktisk blir gjort trygderettsløse på grunn av bosted. Hvis det ikke finnes unntak som ivaretar de som er i en slik situasjon jeg her beskriver, vil situasjonen kunne føre til at denne kvinnen må gi opp å fullføre sin utdannelse og isteden søke sosialtrygd for å klare seg.

Svar:

Folketrygdloven § 15-3 setter som vilkår for stønad til enslig mor eller far (overgangsstonad) at forsørgeren og barnet oppholder seg i Norge. Kravet til opphold innebærer at man må bo i Norge. Det er to unntak fra kravet til opphold i Norge. For det første gjøres unntak dersom utenlandsoppholdet ikke er ment å vare mer enn seks måneder regnet fra utreisedagen. For det andre gjøres unntak dersom oppholdet i utlandet skyldes arbeid for en norsk arbeidsgiver. Det er ellers ikke adgang til å gjøre unntak.

Bakgrunnen for disse reglene er et ønske om å forbeholde ytelsene til enslige forsørgere for personer som oppholder seg i Norge. Svært få andre land har slike ytelser - blant annet finnes ikke paralleller i de øvrige nordiske land. Det vanlige er at disse stønadsbehovene dekkes som ordinær sosialhjelp. I forarbeidene til de bestemmelsene som dagens regler i

folketrygdloven bygger på, går det fram at departementet ikke fant det rimelig å yte overgangsstonad til personer som skulle oppholde seg i lengre tid i utlandet, jf Ot.prp. nr. 53 (1971-72). Denne forutsetningen er opprettholdt i senere lovgivning. Etter min oppfatning kan det i utgangspunktet ikke være folketrygdens oppgave å gi ytelser til enslige forsørgere som er bosatt og oppholder seg i utlandet i andre tilfelle enn de som dagens regler faktisk åpner for.

Når overgangsstonad ikke har vært gitt til personer som bor i utlandet, har det som nevnt hovedsakelig å gjøre med denne ytelsens karakter. Overgangsstonaden er ment som et sosialt sikkerhetsnett for denne vanskeligstilte gruppen. Det kreves ingen annen opptjening enn at vedkommende har vært medlem av folketrygden som bosatt i Norge i de siste tre årene før stønad gis. For eksempel kreves ikke tidligere arbeidsinntekt, og tidligere arbeidsinntekt har ingen betydning for ytelsens størrelse. Ytelsen skiller seg klart fra folketrygdens pensjoner og øvrige langtidsytelser til livsopphold.

Overgangsstonadens spesielle karakter har også ført til at den faller utenfor den internasjonale trygdekoordineringen. EØS-avtalen omfatter således ikke ytelsene til enslige forsørgere (se St.prp. nr. 100 (1991-92) pkt. 6.4.3) og dermed heller ikke av den nordiske trygdekonvensjonen, som knytter seg tett opp til EØS-avtalens virkeområde. Dette er imidlertid forhold som vil påvirkes av hvordan Norge selv behandler disse ytelsene. Et økt antall tilfelle med utbetaling i utlandet vil trekke i retning av at koordineringsreglene over tid får anvendelse.

I den konkrete saken har den enslige forsørgeren flyttet til Sverige, og avslaget på ytelser er i samsvar med lovens ordlyd. Jeg forstår at dette i den aktuelle situasjonen kan oppleves som tilfeldig og urimelig. Jeg er imidlertid betenkt i forhold til å gjøre tilpasninger i lovens krav om opphold/bosted i Norge. Konsekvensene, spesielt på lengre sikt, er vanskelige å overskue. Etter min oppfatning bør ytelsene til enslige forsørgere fortsatt ha til formål å være et sosialt sikkerhetsnett innenfor Norges grenser. I forhold til den konkrete saken kan det også pekes på at det vil foreligge rett til økonomisk sosialhjelp etter svenske regler, i tillegg til de rettigheter som følger av arbeidsforholdet i Norge. Jeg mener derfor at det ikke er treffende å si at forsørgeren er gjort rettløs på grunn av bosted.

Når dette er sagt, mener jeg at omstendighetene i saken er så vidt spesielle og ligger så vidt nær de unntak fra oppholdskravet som allerede er gjort i loven at det kan være grunn til å se på mulighetene for en utvidende tolkning. Jeg vil derfor tilrå den enslige forsørgeren i spørsmålet å sørge for at saksdokumentene sendes Arbeids- og inkluderingsdepartementet for en nærmere vurdering av dette.

SPØRSMÅL NR. 1391**Innlevert 17. september 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 26. september 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Under sentralbankssjefens innlegg på CME-seminaret i dag mandag 17/9-07 ble det foretatt en drøftelse om hvordan den løpende inflasjon kan måles. Sentralbanksjefen viste i denne forbindelse til at EU nå vurderer å legge anskaffelsesprinsippet til grunn når kostnaden ved å bo i egen bolig skal beregnes. Han sa videre at dersom EU foretok denne endringen, ville det være naturlig å vurdere dette i Norge også.

Kan finansministeren gi et anslag på hvordan en slik endring i dagens situasjon vil påvirke KPI og rente?»

Svar:

Statistisk sentralbyrå utarbeider og publiserer to prisindekser for private husholdninger - konsumprisindeksen (KPI) og den harmoniserte konsumprisindeks (HKPI). Begge prisindeksene er offisiell norsk statistikk.

Det viktigste formålet med HKPI er å ha internasjonalt sammenliknbare indekser for prisutviklingen på varer og tjenester som etterspørres av private husholdninger. Det utarbeides nasjonale tall for alle EU-land, samt Norge, Island og Sveits. Gjennom EØS-avtalen er Norge forpliktet til å følge lovforordningene for HKPI. Det er så langt ikke oppnådd enighet om

hvordan selveiers boligkostnader eventuelt skal inngå i HKPI. Et forslag som blir drøftet, er å måle selveiers boligkostnader ved utviklingen i omsetningsprisen for nye boliger, eksklusive tomteknader (anskaffelsesprinsippet). Hvis en slik løsning blir gjort gjeldende gjennom en lovforordning, vil SSB innarbeide metoden i HKPI. Finansdepartementet har ikke tilgang til beregninger av virkninger en eventuell slik omlegging av HKPI.

KPI er den offisielle norske konsumprisindeksen når ikke annet er presisert. På enkelte områder avviker KPI noe fra HKPI. KPI er ikke regulert gjennom EUs lovforordninger, og den vil dermed ikke bli berørt av EUs omlegginger av HKPI. SSB gjennomfører imidlertid på selvstendig grunnlag en løpende kvalitetsvurdering av KPI og legger stor vekt på å følge internasjonale anbefalinger. Dessuten legges det vekt på at løsningene for KPI skal være konsistente med nasjonalregnskapet. Når kjøp av bolig betraktes som en investering og boligjenester inngår i konsumet, som i nasjonalregnskapet, er den internasjonale anbefalingen å beregne selveierens boligkostnader basert på brukerpris eller prinsippet om leieekvivalens. SSB benytter metoden med leieekvivalens i KPI.

SPØRSMÅL NR. 1392**Innlevert 17. september 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 21. september 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Arbeiderpartiets partisekretær, Martin Kolberg, uttaler i VG 17. september at han vil stoppe veksten i norsk økonomi. En slik politikk vil føre til at den norske velstanden stagnerer, og vil også begrense statens inntekter.

Er finansministeren enig med Kolberg i at dette er en fornuftig politikk?»

Svar:

Regjeringens mål og innretning av den økonomiske politikk kommer tydelig til uttrykk i en rekke stortingsdokumenter, se bl.a. Nasjonalbudsjettet 2007 og i Revidert nasjonalbudsjett 2007. Nasjonalbudsjettet 2008 legges fram 5. oktober.

SPØRSMÅL NR. 1393**Innlevert 17. september 2007 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 26. september 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre et betryggende alarmsystem ved Oslo fengsel?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har blitt gjort kjent med at Oslo fengsel siden mai ikke har hatt et fungerende alarmsystem. Dette utgjør sammen med et ansattefravær på nærmere 30 pst. et betydelig sikkerhetsproblem.

Svar:

Oslo fengsel er landets største fengsel med 392 fengselsplasser. Fengslet har høyt sikkerhetsnivå og ble bygget på 1800-tallet. Den gamle bygningsmassen medfører spesielle utfordringer og det blir lagt ned betydelig arbeid og ressurser for å opprettholde fengslet i en god stand og å opprettholde den sikkerheten som forventes av et fengsel med høyt sikkerhetsnivå.

Det er gjennomført betydelige oppgraderingsarbeider ved Oslo fengsel i de senere år for å opprettholde og forsterke sikkerheten. Det er blant annet bygget ny ringmur rundt deler av fengslet, belysningen er oppgradert og det er installert ITV-anlegg med videodeteksjon.

Av sikkerhetsmessige årsaker kan jeg ikke kom-

mentere detaljer for hvordan alarmsystemene ved Oslo fengsel eller andre fengsler i Norge er bygget opp. På generelt grunnlag kan jeg nevne at alarmsystemet fortløpende vurderes og overvåkes, herunder behovet for oppgraderinger. Eventuelle mangler på alarmsystemer vil bli rettet opp i løpet av kort tid. Ved utbedring av mangler vil fengslet i den grad det er nødvendig endre rutiner slik at det kan opprettholdes et høyt sikkerhetsnivå.

Sikkerhet i kriminalomsorgen er summen av de virkemidlene som tar sikte på å forebygge og håndtere situasjoner der tryggheten kan være truet.

Det er ikke riktig at sykefraværet for deansatte er 30 % ved Oslo fengsel og at dette er en sikkerhetsmessig risiko. Sykefraværet i Oslo fengsel for tiden er på rundt 10 %. Fraværet dekkes opp av vikarer ut fra en konkret vurdering, slik at sikkerheten ved fengslet blir ivaretatt. Fengslet har som IA-bedrift, flere tiltak for å redusere sykefraværet. Jeg er opptatt av å redusere sykefraværet i Oslo fengsel og i kriminalomsorgen for øvrig. Kriminalomsorgens sentrale forvaltningsarbeider aktivt med tiltak for å kartlegge årsaker til sykefravær, spesielt ved fengsler som har spesielt høyt sykefravær. Dette er viktig for å kunne sette inn mest mulig målrettede tiltak som bidrar til å redusere sykefraværet.

SPØRSMÅL NR. 1394**Innlevert 18. september 2007 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 26. september 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hvorledes vurderer statsråden spørsmålet om hvorvidt Statsbygg skal overta forvaltningen av kriminalomsorgens bygningsmasse?»

BEGRUNNELSE:

Norske fengsler sliter med et betydelig vedlikeholdsetterslep, og det er behov for større grad av profesjonalisert eiendomsforvaltning. Tanken om at Statsbygg skal overta eiendomsforvaltningen i for-

hold til kriminalomsorgen har tidligere blitt luftet, men det har så vidt undertegnede kjenner til, ikke blitt foretatt noen skikkelig vurdering av dette spørsmålet.

Svar:

Kriminalomsorgens eiendomsmasse består av fengsler og kontorlokaler til friomsorgskontorene, regionadministrasjonene, Kriminalomsorgens IT-tjeneste og Kriminalomsorgens utdanningscenter. Jeg

antar at stortingsrepresentanten sikter til forvaltningen av fengslene og mitt svar er derfor relatert til dette.

Det er i dag 50 fengsler i Norge med en samlet eiendomsmasse på i overkant av 350 000 kvadratmeter. Om lag 90 % av bygningsmassen eies av Justisdepartementet, mens enkelte fengsler leies fra Statsbygg og andre eiendomsbesittere. Fengselsmassen som er i eget eie forvaltes av tilsatte i kriminalomsorgen.

De tilsatte i kriminalomsorgen gjør etter min mening en god jobb for å forvalte eiendomsmassen i fengslene. Det er utarbeidet felles vedlikeholdsplaner i kriminalomsorgen og dette fører til at vedlikeholdet blir mer systematisk og målrettet. Jeg vil også trekke frem den innsatsen kriminalomsorgens tilsatte legger ned for å involvere de innsatte i vedlikeholdsarbeider. Dette bidrar til å aktivisere de innsatte og øke kvaliteten i straffegjennomføringen.

Jeg er kjent med at et interdepartementalt utvalg, der Justisdepartementet var med, i 2005 vurderte spørsmålet om innlemming av fengslene i Statens

husleieordning. I sin rapport "Mer effektiv statlig bygge- og eiendomsforvaltning" mente utvalget prinsipielt at eiendomsforvaltningen av alle fengslene bør overføres til Statsbygg. Utvalgets begrunnelse var at dette vil bidra til å profesjonalisere eiendomsforvaltningen og legge til rette for et godt og verdibevarende vedlikehold.

Ved en eventuell innlemming av alle fengslene i Statsbyggs husleieordning er det viktig med tydelige ansvarsforhold mellom Statsbygg og kriminalomsorgen i de oppgaver som ligger under eiendomsforvaltningen. Det må også avklares hvordan vedlikeholdsetterslepet i fengslene, som har bygget seg opp over flere år skal håndteres. I tillegg er det en forutsetning at de innsatte fortsatt skal ta del i vedlikeholdsarbeidet som en del av straffegjennomføringen selv om fengslene innlemmes i statens husleieordning.

En innlemming av alle fengslene i den statlige husleieordningen under Statsbygg er under vurdering. Justisdepartementet vil komme tilbake til en eventuell innlemming av alle fengsler i statens husleieordning på egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 1395

Innlevert 18. september 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 26. september 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Mener finansministeren det er et riktig prinsipp at en persons inntektsstørrelse blir bestemmende for hvor stort tap på aksjehandel som skal gi fremtidig fradrag i skatten, og mener finansministeren det er riktig at fremførbart aksjetap skal reduseres med personfradrag i forbindelse med fremføring av underskuddet til senere år?»

BEGRUNNELSE:

Dersom det er slik, favoriseres personer med høyere inntekter. Dersom man har underskudd på aksjehandel, men ikke stor nok inntekt for øvrig i samme år, praktiserer ligningsmyndighetene regelverket slik at underskuddet fremføres til neste inntektsår, men redusert for personfradrag. Dette innebærer forskjellsbehandling ut fra inntektens størrelse, slik at de med lavere inntekt kommer dårligere ut. Det ønskes redegjort for om dette er en riktig fortolkning av regelverket, og om finansministeren mener dette er et rettferdig regelverk.

Svar:

Retten til personfradrag er hjemlet i skatteloven § 15-4 i kapitlet om skattesatser, og ble tidligere kalt klassefradrag. Personfradraget skiller seg prinsipielt sett fra de øvrige fradragene etter skatteloven, og må ses som en del av den generelle satsstrukturen i skattesystemet. Personfradraget representerer ikke en bestemt kostnad skattyter har hatt, og trekkes ikke fra ved fastsetting av skattegrunnlaget alminnelig inntekt (nettoinntekten). Dette betyr at den ordinære skattesats på 28 pst. på alminnelig inntekt ikke inntreffer før inntekten passerer personfradragets størrelse. Fradraget fungerer dermed som en 0-sats på denne første del av alminnelig inntekt, og gjør inntektsbeskatningen mer progressiv. Begrunnelsen ligger i skatteevnehensyn. Fradraget fastsettes årlig av Stortinget til et bestemt beløp, og er uavhengig av størrelsen på skattyters inntekt.

Andre fradrag, herunder fradrag for tap på aksjer, kan lede til at alminnelig inntekt (nettoinntekten) blir lavere enn personfradraget, evt. negativ. Da blir det

ingen skatt på alminnelig inntekt, og personfradraget blir ikke fullt utnyttet, evt. ikke utnyttet i det hele tatt. Ubenyttet personfradrag kan imidlertid ikke fremføres til særskilt fradrag (med økt 0-skattevirkning) neste år. Fremføringsadgangen gjelder underskudd i form av negativ, alminnelig inntekt, uten hensyn til personfradraget. Begrunnelsen for dette er at personfradraget som nevnt tilhører satsstrukturen for skatt på alminnelig inntekt, og at det ikke er behov for utnyttelse av personfradraget for et år, selv når skatten på alminnelig inntekt blir 0 dette året av andre grunner.

Det er ingen grunn til at løsningen bør bli en annen fordi om det er fradragstypen aksjetap som leder til at alminnelig inntekt blir negativ, og personfradra-

get dermed blir helt utnyttet. Også i et slikt tilfelle fremføres underskuddet (den negative, alminnelige inntekten) til fradrag neste år, upåvirket av personfradraget.

Det blir ikke riktig å si at fremføringsadgangen for underskudd er redusert med personfradraget. Noe faktisk underskudd et år er det ikke før alminnelig inntekt blir negativ, og dette påvirkes som nevnt ikke av personfradraget. Det forhold at årets personfradrag ikke utnyttes når alminnelig inntekt er negativ, innebærer ikke noen reduksjon av retten til fremføring av det faktiske underskudd som denne negative inntekten representerer. Fremføringsadgangen for underskudd har ikke som formål å sikre utnyttelse av ellers utnyttet personfradrag.

SPØRSMÅL NR. 1396

Innlevert 18. september 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 26. september 2007 av kommunal- og regionalminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Ved kommunestyre- og fylkestingsvalget 2007 ble det fra Kommunal- og regionaldepartementet utsendt informasjon til de som skal stemme. På de to siste sidene (6 og 7) er det også informasjon til de som ikke kan forstå norsk. Men som allikevel skal få stemme.

Hvorfor står dette på engelsk, tyrkisk, russisk, somali, vietnamesisk, arabisk, farsi og urdu, men ikke på språk som f.eks. spansk, fransk, italiensk, polsk, ungarsk, thailandsk, filippinsk, serbisk, albansk, osv.?»

Svar:

Kommunal- og regionaldepartementet har det overordnede ansvaret for valgavviklingen, herunder ansvaret for den generelle informasjonsvirksomheten i forbindelse med valg.

Ved kommunestyre- og fylkestingsvalg har personer som ikke er norske statsborgere, stemmerett dersom de har stått innført i folkeregisteret som bosatt i Norge de tre siste årene før valgdagen. Nordiske

statsborgere har stemmerett dersom de har stått registrert som bosatt i Norge siden 30. juni i valgåret.

Det er en utfordring for departementet å nå ut med forståelig informasjon til velgere som kanskje ikke forstår norsk. Det ble derfor i år besluttet å bruke et par sider i husstandsbrosjyren, som ble distribuert til alle husstander i Norge, til å informere kort om valget på noen minoritetsspråk. Antall språk ble satt til åtte, blant annet av plasshensyn. Det ble også laget egne utgaver av husstandsbrosjyren på disse språkene. Brosjyrene ble distribuert via kommuner og organisasjoner som bestilte brosjyren fra departementet.

Departementet tok kontakt med Integrerings- og mangfoldsdirektoratet for å få råd om hvilke nasjonaliteter som etter direktoratets oppfatning hadde størst behov for å motta informasjon om valgordningen på eget språk. Integrerings- og mangfoldsdirektoratet anbefalte, basert blant annet på statistikk fra SSB, at departementet burde informere på de åtte språkene som ble benyttet i brosjyren.

Departementet baserte således sitt valg av hvilke språk som ble benyttet på en anbefaling fra Integrerings- og mangfoldsdirektoratet.

SPØRSMÅL NR. 1397**Innlevert 19. september 2007 av stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund****Besvart 27. september 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Ser statsråden en mulig konflikt mellom regelverket for forsørgerplikt i henholdsvis Statens lånekasse sitt regelverk for utdanningsstøtte og i NAVs regelverk for bidragsplikt, og er det i så fall aktuelt for statsråden å vurdere en endring i Lånekassens regelverk?»

BEGRUNNELSE:

I et konkret tilfelle blir en skoleelevs stipend redusert med 3000 kr på grunn av stefars inntekt. Dette skyldes § 7 i utdanningsloven som sier at steforeldre sidestilles med biologiske foreldre når det gjelder forsørgelse. Lånekassen vil med andre ord iht. loven forholde seg til at stefar har forsørgerplikt. Samtidig gir ikke NAV fradrag i bidrag for slikt forsørgeransvar ved beregning av bidragsplikt.

Svar:

Som representanten Woie Duesund påpeker, går det fram av utdanningsstøtteloven § 7 at steforeldre likestilles med biologiske foreldre når det gjelder forsørgelse. Ny lov om utdanningsstøtte ble behandlet av Stortinget sommeren 2005 og ble vedtatt med denne presiseringen av likestillingen mellom biologiske foreldre og steforeldre. I forskriftene til utdanningsstøtteloven har departementet fastsatt unntak fra behovsprøving mot steforeldres inntekt og formue. Det ses bort fra deres inntekt og formue når eleven bor utenfor foreldrehjemmet og det er lagt fram opplysninger som gjør at det er rimelig.

Ifølge barneloven skal foreldrene etter evne bære utgiftene til forsørgelse og utdanning fram til barnet er 18 år. Barn har også krav på pengetilskudd etter fylte 18 år når de fortsetter med videregående opplæring og foreldrene har økonomisk evne til å yte støtte, jf. § 68. Utdanningsstøtte fra det offentlige gjennom Lånekassen til unge elever i videregående opplæring, må således ses som et supplement til familieøkonomien. Når foreldrene ikke bor sammen, har den av foreldrene som ikke bor sammen med barnet, plikt til å betale barnebidrag, jf. barneloven § 67. Bidragsplikt etter barneloven gjelder ikke overfor barnets sosiale foreldre.

Behovsprøving mot steforeldres inntekt og formue har tidligere vært vurdert av Justisdepartementets lovavdeling, som har uttalt at det ikke er i strid med lov eller anerkjente rettsprinsipper å ta stemors/stefars økonomi i betraktning ved tildeling av behovsprøvd støtte.

Det å leve sammen som en familie medfører normalt en deling av felles utgifter, herunder kost og løsjø for hele familien. Det vil være vanskelig å skille ut den delen av familiens utgifter som knytter seg til barnet. Etter ekteskapsloven § 38 har ektefeller sammen ansvaret for de utgifter og det arbeidet som den felles husholdningen krever.

Jeg mener vi i forskriftene til loven tar hensyn til at steforeldre kan ha særlige forpliktelser i og med at det er gitt en rimelig åpning for å se bort fra deres økonomi når eleven må bo utenfor hjemmet under skolegangen.

SPØRSMÅL NR. 1398**Innlevert 19. september 2007 av stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn****Besvart 26. september 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Kva er årsaken til at barnebidrag og ektefellebidrag vert handsama ulikt i forhold til skatteplikt, og vil finansministeren ta initiativ til ei endring til gunst for den økonomisk svakstilte parten?»

GRUNNGJEVING:

Ifylgje skattelova § 5-43 bokstav h vert ikkje barnebidrag m.m. etter barnelova rekna som skattbar inntekt. Ektefellebidrag etter ekteskapslova § 79, andre og tredje ledd vert imidlertid rekna som alminne-

leg inntekt med 28 prosent skatt. Samstundes vert det gjeve frådrag i alminneleg inntekt for bidragsytar. Mottakarar av ektefellebidrag vil ofte vera i ei svak økonomisk stilling, jf. vilkåra i ekteskapslova for å ha rett til slike bidrag frå tidlegare ektefelle.

Svar:

Mottakarar av barnebidrag var tidlegare skattepliktig for slike beløp. Disse reglane blei endra i juni 2001, med verknad frå 1. oktober 2003. Endringa vart gjennomført ved ei endring av skattelova § 5-43 første ledd, som blant anna inneheld reglar om unntak frå skatteplikt for barnebidrag, særskilt tilskott etter barnelova, oppfostringstilskott etter lova om barnevern og forskott på barnebidrag etter lova om bidragsforskott. Føremålet med lovendringa var først og fremst omsynet til å forenkle regelverket knytt til fastsetjing av barnebidrag. Partane kan avtale storleiken på barnebidraget. Dersom barnebidrag blir fastsett av bidragsstyresmaktene, vert det teke utgangspunkt i fostringskostnadene for barnet, inntekta til dei som har fostringsplikt for barnet og talet på barn dei har slik fostringsplikt for. Fastsettinga er relativt standardisert.

Reglane for slikt bidrag til tidlegare ektefelle er gitt i ekteskapslova del III. Vilkåra for å tilkjenne un-

derhaldsbidrag går fram av ekteskapslova § 79, 2. og 3. ledd, som har slik ordlyd:

"Er en ektefelles evne til og mulighet for å sørge for et passende underhold blitt dårligere som følge av omsorgen for felles barn eller fordelingen av felles oppgaver under samlivet, kan den andre ektefellen pålegges å betale bidrag.

I andre tilfeller kan bidrag pålegges dersom særlige grunner taler for det".

Når det gjeld bidrag til tidlegare ektefelle, er det såleis ikkje like standardiserte reglar for å fastsetje dette bidraget som for barnebidrag. Det vil difor ikkje vere like store gevinstar knytt til å fjerne frådragsretten for den som betaler bidrag og gjere det skattefritt for mottakaren, som det var i høve til barnebidrag. Ei fjerning av frådragsretten for betalaren og skatteplikta for mottakaren utan at det skjer ein gjennomgang av regelverket for å fastsetje størrelsen på bidrag, kan ha uheldige konsekvensar. Partane vil ofte heller ikkje ha dei same interesser i høve til å revidere avtala om bidrag dersom skattereglane vert endra. Ein mogleg revisjon av reglane for å fastsetje bidrag til tidlegare ektefelle bør ikkje ta utgangspunkt i skattereglane, men i ektefellelovas reglar knytt til slike bidrag. Dette høyrer under barne- og likestillingsministeren sitt ansvarsområde.

SPØRSMÅL NR. 1399

Innlevert 20. september 2007 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 1. oktober 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Ifølge Kragerø Blad Vestmar vil dagrehabiliteringsplassene ved Kragerø Sykehus forsvinne fordi Helse Sør-Øst har redusert tilskuddet pr. pasient fra 1 600 kr til 300 kr. 60 pasienter mister et tilbud som mange av dem har hatt i årevis. Dette kan føre til en betydelig dårligere helsesituasjon for brukerne og til en forverring av kommunens økonomi. Kommunen vil måtte sørge for hjemmetjenester til erstatning for tilbudet med rehabilitering.

Vil statsråden bidra til at tilbudet til de 60 brukerne kan opprettholdes?»

BEGRUNNELSE:

For mange av de brukerne som rammes av at rehabiliteringstilbudet blir fjernet, kan dette bety en forverring av helsetilstanden. En slik utvikling kan

føre til økte helseutgifter for denne gruppen på lengre sikt, noe som ikke kan være i tråd med fornuftig bruk av samfunnets ressurser. Det vil også bidra til en ekstra belastning på de berørte kommuners budsjetter og på kapasiteten i omsorgstjenestene. For de brukerne som berøres, vil tap av dette tilbudet etter all sannsynlighet føre til en dårligere livssituasjon.

Svar:

Kragerø sykehus er en del av Sykehuset Telemark HF. Helseforetaket får sine budsjettmidler fra Helse Sør-Øst RHF gjennom en kombinasjon av et aktivitetsuavhengig rammetilskudd og aktivitetsbaserte ordninger. Etter det jeg har fått opplyst fra Helse Sør-Øst RHF, har ikke det regionale helseforetaket redusert det aktivitetsuavhengige rammetilskuddet til Sykehuset Telemark HF. De aktivitetsbaserte til-

skuddene er imidlertid blitt redusert. Årsaken til dette er at de tidligere aktivitetsbaserte tilskuddene for deler av virksomheten i Kragerø var basert på feil registreringspraksis. Denne registreringspraksisen er nå rettet opp.

Sykehuset Telemark HF, avdeling Kragerø sykehus, arbeider nå med å legge om driften. Omleggingen innebærer endring av innholdet i dagtilbudet, slik at tilbudet blir av høyere kvalitet, men med et redusert antall plasser. I tillegg tar helseforetaket sikte på å etablere et døgntilbud med 10 plasser som en 5-dagers post for tyngre pasienter som trenger overvåking. Målet med denne omleggingen er at det etable-

res et kvalitativt bedre tilbud. Tilbudet forutsettes å ivareta befolkningen i området sitt behov for rehabiliteringstjenester på spesialisert nivå. Pasienter som tidligere har fått tilbud ved Sykehuset Telemark HF, avdeling Kragerø, men som ikke har behov for tjenester på spesialisert nivå, vil få nødvendige tjenester i kommunen.

Det er viktig at personer som har behov for rehabilitering, får relevante tilbud og tilbud av god kvalitet. Om tilbudet skal ytes i kommunen eller innenfor spesialisthelse-tjenesten må vurderes ut fra den enkelte behov.

SPØRSMÅL NR. 1400

Innlevert 21. september 2007 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos

Besvart 28. september 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Ifølge Eidsvoll Ullensaker Blad kan en funksjonshemmet mann spare staten for 40 000 kr hvis han får bruke leiebil istedenfor drosje til jobben mens han venter på at hans Mercedes Vito blir bygget om. Han er i full jobb, til tross for sin funksjonshemming, og får dekket drosje frem og tilbake hver dag for 1 400 kr pr. dag, ca. 60 000 kr for to måneder. Han har fått prutet prisen på leiebil ned fra 23 000 til 17 500 kr for to måneder.

Vil statsråden bidra til at han får leie bil og spare staten for 40 000 kr?»

BEGRUNNELSE:

Det er et viktig mål å bidra til at flest mulig av de mange funksjonshemmede som har en restarbeidsevne og et sterkt ønske om å være yrkesaktive, får anledning til å bidra i samfunnet og delta i sosialt fellesskap. NN er en av dem som klarer dette og som også forsøker å spare samfunnet for unødvendige utgifter. Han har en sjelden sykdom som heter nevrofibromatose type 1. Han er avhengig av rullestol både hjemme og på jobben hvor han er kvalitetskontrollør hos DHL Express AS i Skedsmo. Han får anledning til å bruke drosje frem og tilbake til arbeidet og gjør det til hans egen bil er klar til bruk. Når han har klart å skaffe mulighet til en betydelig billigere løsning, må det være fullstendig uakseptabelt at han skal være nødt til å bruke det mest kostnadskrevede tilbudet. Det finnes nok mange flere eksempler på at et lite fleksi-

belt regelverk fører til unødvendig pengebruk og at det dyreste tilbudet ikke alltid er det beste. Denne problemstillingen bør tas opp til vurdering med sikte på å komme frem til mer fleksible løsninger som er bedre for den enkelte bruker og billigere for samfunnet.

Svar:

Den omtalte saken ser ut til å gjelde arbeids- og utdanningsreiser for personer med nedsatt funksjonsevne i Akershus. Arbeids- og utdanningsreiser er i om lag halvparten av landets fylker etablert som en forsøksordning som en utvidelse av den fylkeskommunale transporttjenesten for funksjonshemmede (TT). Dette gjelder også Akershus fylkeskommune. Samferdselsdepartementet har ansvaret for TT-ordningen, og derfor svarer jeg på spørsmål nr. 1400 fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos.

Hovedintensjonen med forsøket med arbeids- og utdanningsreiser er å dekke hullene i de øvrige transportordningene for funksjonshemmede. Vi ønsker å sikre at funksjonshemmede ikke må takke nei til utdannelse eller arbeid på grunn av manglende transporttilbud. Dette betyr at forsøket ikke erstatter eksisterende ordninger, men skal være et supplement. Personer som har bil fra folketrygden for kjøring til og fra arbeid/utdanning, og som har denne på reparasjon lenger enn en uke, kan komme inn under ordningen.

Det er en forutsetning for å omfattes av ordningen at forflytningssvanskene er så store at man ikke

kan bruke offentlige kommunikasjonsmidler. Transporten skal samordnes med andre dersom det er hensiktsmessig og det ikke fører til for store ulemper for brukeren. Etter det Samferdselsdepartementet kjenner til, utføres tilrettelagt transport i all hovedsak med drosje. Det vil kun i svært sjeldne tilfeller kunne la seg oppdrive en leiebil som er tilpasset behovene til en bruker av tilrettelagt transport.

Forsøket med arbeids- og utdanningsreiser ble startet opp i 2001 med to hovedmodeller. I om lag halvparten av fylkene er forsøket knyttet opp mot arbeids- og velferdsetaten, mens forsøket er lagt til den fylkeskommunale TT-ordningen i øvrige fylker. Oslo og enkelte andre kommuner er utenfor ordningen. I statsbudsjettet for 2007 ble forsøket forlenget ut 2007.

Samferdselsdepartementet har vært i kontakt med Akershus fylkeskommune om den aktuelle saken som stortingsrepresentant Kjos nevner i sitt spørsmål. Det kan synes som om brukeren faktisk

ikke har søkt fylkeskommunen om leiebil i stedet for drosjetransport, men vært i telefonisk kontakt med både fylkeskommunen og Samferdselsdepartementet. Det er vanskelig å ta stilling til den konkrete saken før det foreligger en formell søknad. Spørsmålet vil bli nærmere vurdert dersom det kommer en konkret søknad, og Akershus fylkeskommune tar opp spørsmålet med departementet. Utgangspunktet for forsøksordningen med arbeids- og utdanningsreiser er likevel bruk av offentlig transport, det vil i praksis vanligvis bety drosje.

Det er imidlertid viktig at man finner så rimelige og gode løsninger som mulig. Dersom det er sider ved dagens regelverk som gjør dette vanskelig, er jeg derfor åpen for å vurdere saken nærmere.

Forsøket med arbeids- og utdanningsreiser er under vurdering. I den forbindelse legger jeg stor vekt på at personer med nedsatt funksjonsevne skal få et best mulig transporttilbud, slik at de kan sikres en livskvalitet på linje med den øvrige befolkningen.

SPØRSMÅL NR. 1401

Innlevert 21. september 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 28. september 2007 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem

Spørsmål:

«Jeg viser til Innst. S. nr. 217 (2004-2005) vedr. St.meld. nr. 24 (2004-2005) Om erstatningsordninger for barn i barnehjem og spesialskoler for barn med adferdsvansker.

Hva gjør statsråden for å sikre at barnehjemsbarn som har lidd vanskjøtsel under offentlig omsorg i barnehjem - og som går til erstatningsrettslig søksmål mot staten - ikke avvises i rettssystemet med at saken er foreldet?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til Innst. S. nr. 217 (2004-2005):

"I juni 2003 slo eit granskingsutval fast at det skjeddde fysiske og seksuelle overgrep ved barneheimar i Bergen i perioden 1954-1980. Det var sviakt både i det kommunale tilsynet og i det statlege overtilsynet. Granskingsutvalet konkluderte med at ansvaret for forholda i hovudsak måtte plasserast hos Bergen kommune som systemansvarleg. Bergen kommune vedtok å etablere ei kommunal rettferdsvederlagsordning med erstatning på opptil 725000 kroner."

I komiteens innstilling heter det:

"Komiteen vil understreke at dei tidlegare barneheims- og spesialskulebarna utmerker seg spesielt når det gjeld graden av statleg ansvar, i og med at det her var snakk om barn som det offentlege tok på seg omsorgsansvaret for ved å plassere dei på institusjon. Komiteen meiner dette tilseier at ein gjennom ei tilpassa og utvida rettferdsvederlagsordning for denne gruppa går ut over den øvre grensa på 200.000 kroner som i dag gjeld for Stortinget si rettferdsvederlagsordning, og som òg har vore lagt til grunn i særordningar." Videre heter det: "Komiteen har, etter ei heilskapleg vurdering, likevel komme fram til at ei løysing med individuelle erstatningar vil vere den mest rettvise løysinga. Utmålinga av erstatningsbeløp må baserast på skjønnsvurderingar av kva som er rimeleg i kvart enkelt tilfelle."

Og vidare:

"Komiteen deler vidare utvalet sitt syn om at det ved alvorlege fysiske og seksuelle overgrep i mindre grad enn i dag bør leggjast vekt på kva for følgjer desse overgrepa har hatt for den enkelte. Dette for å understreke det uakseptable i sjølve det å bli utsett for overgrep når ein som barn var plassert på institusjon av det offentlege. Komiteen vil, som utvalet, peike på

at det kan vere vanskeleg å dokumentere omsorgssvikt og fysiske og seksuelle overgrep. Årsakene er mellom anna at arkivmaterialet har vesentlege manglar, dels som følgje av dårlege rutinar, dels fordi det er blitt sletta. Komiteen er derfor samd i at krava til bevis for alvorlege fysiske og seksuelle overgrep må kunne senkast noko, ved at ei egenerklæring om slike forhold blir tillagd stor vekt. Komiteen finn det rimeleg at krava til bevis blir senka, ikkje berre når det gjeld overgrep, men òg når det gjeld alvorleg omsorgssvikt."

I brev fra Familiedepartementet v/statsråden til familie-, kultur- og administrasjonskomiteen, datert 24. april 2005, som er vedlagt innstillingen; heter det;

"Jeg mener for øvrig at det er svært viktig og nødvendig at relevante opplysninger fra institusjonsopphold oppbevares, både med tanke på videre oppfølging av barnet etter institusjonsopphold og med tanke på ettertiden. Dette har også departementet gitt uttrykk for overfor Datatilsynet i forbindelse med utarbeidelse av retningslinjene."

Endelig:

"Forholdet til den alminnelige erstatningsretten. Komiteen vil understreke at erstatning etter ei tilpassa rettsfærdsvederlagsordning for tidlegare barneheims- og spesialskulebarn ikkje vil avskjere moglegheten personar frå denne gruppa har til å gå til erstatningsrettsleg søksmål på bakgrunn av dei same forholda."

Etter mitt syn er det et politisk ansvar for statsråden å sikre at tidligere barnehjemsbarn ikke avskjæres muligheten av å gå til erstatningsrettslig søksmål enten pga. påstått foreldelse eller manglende økonomisk evne til å dekke evt. tilkjente saksomkostninger ved et evt. tap i retten. Statsråden må sørge for at Stortingets konklusjoner følges opp.

Svar:

I begrunnelsen for spørsmålet uttales det avslutningsvis:

"Etter mitt syn er det et politisk ansvar for statsråden å sikre at tidligere barnehjemsbarn ikke avskjæres muligheten av å gå til erstatningsrettslig søksmål enten pga påstått foreldelse eller manglende økonomisk evne til å dekke evt. tilkjente saksomkostninger ved et evt. tap i retten. Statsråden må sørge for at Stortingets konklusjoner følges opp."

Når det gjelder foreldelsesspørsmålet viser jeg til mine svar av 21. februar d.å. til spørsmål nr. 600 fra stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal og spørsmål nr. 604 fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth.

I ovennevnte svar ble det gjort rede for at staten har tatt et særlig ansvar for tidligere barnehjems- og

spesialskulebarn ved å oppnevne et nasjonalt kartleggingsutvalg, og ved å følge opp utvalgets utredning med en egen stortingsmelding, jf. Stortingsmelding nr. 24 (2004-2005). Som det også fremgår av stortingsrepresentanten Sorteviks sitat fra komiteehandlingen ble det på bakgrunn av stortingsmeldingen gjort tilpasninger i Stortingets billighetserstatningsordning. Tilpasningene består i at det ved alvorlige fysiske og seksuelle overgrep skal legges mindre vekt på hvilke følger overgrepene har fått for den enkelte, kravene til bevis skal senkes, det skal legges avgjørende vekt på en egenerklæring og en bekreftelse på hvor og når vedkommende bodde på barnehjemmet. Den øvre grensen for billighetserstatning til denne gruppen ble også hevet fra 200 000 til 300 000 kroner. Den enkelte i denne gruppen kan søke om Stortingets billighetserstatning selv om vedkommende er tilkjent erstatning fra en kommunal vederlagsordning for tidligere barnehjemsbarn.

Om foreldelsesspørsmålet svarte jeg videre stortingsrepresentanten Woldseth og Tørresdal blant annet følgende: "En av funksjonene til Stortingets billighetserstatningsordning er nettopp å avhjelpe at erstatningssøker kommer særlig uheldig ut som følge av foreldelse. En praksis med frafall av alle foreldelsesinnsigelser vil dermed kunne komme i et vanskelig forhold til Stortingets billighetserstatningsordning. Spørsmålet om foreldelse skal påberopes vil kunne ha store konsekvenser for om det er rettssystemet eller Stortingets billighetserstatningsutvalg som vil behandle disse sakene.

De fleste hensyn som foreldelsesreglene hviler på gjør seg gjeldende i saker som dette. Dokumentbevis kan være tapt og vitner døde. Eventuelle vitneutsagn vil være preget av at faktum ligger mer enn 40 år tilbake i tid. De bevisproblemene domstolene vil stå overfor i barnehjemssakene underbygges av at Stortinget foretok en særskilt tilpasning av sin billighetserstatningsordning for denne gruppen.

Jeg presiserte avslutningsvis at foreldelsesspørsmålet vil bli konkret vurdert i hver enkelt sak, og at de omtalte føringene fra Stortinget alltid vil inngå som et sentralt moment i beslutningsgrunnlaget.

Når det gjelder saksomkostninger ved eventuelt tap i retten, vil jeg vise til at lovens hovedregel er at den part som taper en sak, pålegges å erstatte motpartens saksomkostninger. I den ene saken som har vært behandlet i tingretten, frafalt staten krav om dekning av saksomkostninger. Staten har ikke tatt stilling til om det skal kreves saksomkostninger for lagmannsretten.

SPØRSMÅL NR. 1402**Innlevert 21. september 2007 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 1. oktober 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Det tyske skipsvraket "Nordvard" har med ujevne mellomrom lekket olje siden det i 1944 havnet på 35 meters dyp i Mossesundet. Dette utgjør et stort miljøproblem.

Hva vil statsråden gjøre for å følge opp saken, og hvilke tiltak vil være aktuelle å iverksette for å snarest få gjort noe med dette miljøproblemet?»

Svar:

Kystverket mottok 18. september i år en melding fra Moss brannvesen om oljelekkasje fra fartøyet "Nordvard". Moss brannvesen iverksatte opprydningstiltak på sjøen og langs land i Moss, og opprettholder inntil videre en beredskap for å håndtere eventuelle nye utslipp. Etter utslippet har Østfold IUA (Interkommunale utvalg mot akutt forurensning) og Kystverket bistått Moss brannvesen med faglige råd og materiell, og vil fortsette å støtte Moss brannvesen med ressurser ved behov. Kystverket har også informert politiet i Moss og Forsvaret om anslagene over ammunisjon og eksplosiver i vraket.

"Nordvard" ble senket av britiske fly 29. desember 1944 i Mossesundet. Skipet ble benyttet som flytende verksted og forsyningskip for tyske ubåter og overflatefartøyer, og det var lagret diverse oljeprodukter i tanker og i oljefat i lasterommene. Det utviklet seg kraftige branner om bord før skipet sank og det antas derfor at et stort antall av disse enhetene ble ødelagt under angrepet.

Vraket ligger på styrbord side, er sterkt nedgravd i mudder og har kraftig begroing og korrosjon. Det har vært anslått at skipet kunne ha mellom 200 og 1200 tonn olje om bord da det ble senket og Kystverket har estimert gjenværende oljemengde i vraket til ca. 175 tonn. Det må understrekes at det er usikkerhet knyttet til disse anslagene. Det er også en sikkerhetsmessig utfordring ved at vraket kan inneholde opptil 180 tonn med torpedoer, dypvannsbomber og diverse ammunisjon.

Det er gjennomført undersøkelser av vraket i 1993, 2002 og i september i år som bakgrunn for å vurdere eventuelle tiltak. I 1993 gjennomførte Det norske Veritas på oppdrag fra Statens forurensningstilsyn (SFT) en tilstandskontroll av skroget. Selve

skroget ble ansett for å være i god forfatning, men det ble antatt at det innenfor en tidshorisont på 1 -10 år kunne oppstå oljelekkasjer gjennom naglehull. Høsten 1993 ble det også gjennomført en prøvetømming av vraket som ledd i utvikling av ny tømmeteknologi for skipsvrak. Under denne operasjonen ble det tatt opp ca 5 tonn olje.

I 2002 gjennomførte Dacon Subsea AS på oppdrag fra SFT en visuell inspeksjon av vraket hvor det ble observert moderate oljelekkasjer. Selve vraket ble ansett å være i god forfatning.

Med bakgrunn i undersøkelsene som ble gjennomført i 1993 og 2002, samt vrakets plassering ved et tett befolket område anbefalte Kystverket i brev av 12. desember 2006 til Fiskeri- og kystdepartementet at nærmere undersøkelser av "Nordvard" bør iverksettes i 2008. Formålet er å få bedre oversikt over gjenværende oljemengde og plassering av denne i vraket. Dersom disse undersøkelsene skulle bekrefte oljemengder i tråd med de foreliggende estimatene, anbefaler Kystverket at det som en direkte oppfølging av undersøkelsen iverksettes tiltak for å tømme vraket så langt dette kan lar seg gjøre på en sikker måte.

Den 20. september i år ble det, etter at Moss brannvesen den 18. september varslet Kystverket om utslipp fra vraket, foretatt en enkel visuell undervannsinnspeksjon. Denne viser oljelekkasje fra naglehull flere steder på vraket.

Med bakgrunn i den siste utviklingen opprettholder Kystverket anbefalingen fra 2006. I tillegg anbefaler Kystverket at en utvidet visuell inspeksjon iverksettes så snart som mulig slik at vrakets tilstand nå kan vurderes opp mot tilstanden som ble dokumentert ved undersøkelsene av vraket i 2002. Under denne inspeksjonen vil også muligheten for midlertidig plugging av lekkasjene kunne bli vurdert. Kystverket anser at denne inspeksjonen bør kunne gjennomføres i løpet av de nærmeste ukene. Basert på denne inspeksjonen vil Kystverket foreta en snarlig vurdering av videre tiltak.

Jeg er opptatt av at vi raskt kan finne fram til mulige tiltak i forholdt til vraket av "Nordvard". Dette arbeider Kystverket med.

SPØRSMÅL NR. 1403**Innlevert 21. september 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 27. september 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I arbeidet med Hardangerbroen fremkommer kostnadssprekk. Endelige reguleringsplaner for prosjektet foreligger heller ikke, slik Riksrevisjonen og Stortingets kontroll- og konstitusjonskomité har presisert at det skal for prosjekter Stortinget godkjenner. På bakgrunn av prosjektets forhistorie og omfang - og det faktum at finansieringsrisikoen i hovedsak er plassert hos brukerne - er det viktig med god oppfølging.

Hvordan vil statsråden sikre at Stortinget blir informert om prosjektet på en korrekt og forsvarlig måte?»

Svar:

Jeg er orientert om at det er innhentet tilbud på bygging av tilførselsveger til Hardangerbrua, et prosjekt som Frp og representanten Sortevik stemte for i Stortinget. Tilførselsvegene omfatter i stor grad tunneler. I forhold til totalkostnadene for prosjektet Hardangerbrua omfatter byggingen av tilførselsvegene en mindre andel. Prisene i tilbudene er høyere enn det som er lagt til grunn i kostnadsoverslaget. Økte tilbudspriser ser nå ut til å være en generell tendens. Tilbudsinnstilling i saken er sendt fra Statens vegvesen Region vest til Vegdirektoratet for avgjørelse.

Som det framgår av St. prp. nr. 2 (2005-2006) forelå det godkjente reguleringsplaner da proposisjonen ble lagt fram for Stortinget. For større vegprosjekter er det vanlig å foreta enkelte justeringer i reguleringsplanene etter Stortingets behandling. Dette innebærer ikke at prosjektene dermed må legges fram for Stortinget på nytt. For Hardangerbrua er det lagt til grunn at dersom reguleringsendringene ikke godkjennes, vil prosjektet bli gjennomført etter tidligere godkjente reguleringsplaner. Jeg viser i denne forbindelse til mine svar om samme spørsmål på spørsmålene nr. 176 og 1032 fra stortingsrepresentant Sortevik.

Fylkeskommunen hadde noen merknader til Statens vegvesens forslag om å utvide deponiområdene i Ullensvang og til fylling i sjøen ved fundamentene. Disse forholdene er klarert etter at områdene er blitt undersøkt av henholdsvis fylkeskommunens kulturavdeling og Sjøfartsmuséet. Jeg har fått opplyst at Ullensvang kommune legger opp til å behandle reguleringsaken i kommunestyret 3. oktober i år.

Samferdselsdepartementet vurderer løpende informasjon som må gis til Stortinget, slik at Stortinget til enhver tid er tilstrekkelig informert om de aktuelle saker. Dette gjelder også for Hardangerbrua.

SPØRSMÅL NR. 1404**Innlevert 21. september 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 28. september 2007 av olje- og energiminister Åslaug Haga****Spørsmål:**

«Statkraft og SCA satser mer enn 14 milliarder kroner på vindkraft i Sverige, tilsvarende 2,8 TWH ny energi. Norge nedprioriteres fordi svenskene har langt gunstigere støtteordninger. I februar/mars 2006 gav Regjeringen inntrykk av at Norge ville få en av Europas beste støtteordninger for fornybar energi. Resultatene viser at det motsatte er tilfellet. Tilbakemeldingene sier også at det er støttesystemet som er feil, og ikke nødvendigvis mangelen på penger i fondet.

Vil Regjeringen gjøre endringer i støttesystemet utover å øke fondet?»

Svar:

Det arbeides med mange vindkraftprosjekter i Norge. Flere anlegg har fått konsesjon og mange prosjekter ligger til konsesjonsbehandling. Enova har i år gitt tilsagn om støtte til ett vindkraftprosjekt av betydelig størrelse.

Regjeringen har vedtatt å innføre en støtteordning for fornybar elektrisitet, jf. St.meld. nr. 11

(2006-2007) om støtteordningen for elektrisitetsproduksjon fra fornybare energikilder. Støtteordningen er forutsigbar og gir investorene sikkerhet for at prosjekter som inngår kontrakt med Enova får støtte for produksjonen over 15 år.

Det tas sikte på at ordningen skal tre i kraft 1. januar 2008. Olje- og energidepartementet vil vurdere

ordningen i lys av utviklingen i markedet, jf. St.meld. nr. 11 (2006-2007). Eventuelle justeringer i ordningen vil da gjelde for kraftproduksjon fra anlegg som bygges etter at endringer i ordningen er vedtatt. Olje- og energidepartementet vil følge nøye med på hvilken effekt ordningen har.

SPØRSMÅL NR. 1405

Innlevert 21. september 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 28. september 2007 av olje- og energiminister Åslaug Haga

Spørsmål:

«Regjeringen nedsatte i vår et thoriumutvalg. Når kan man forvente at utvalgets arbeid er ferdig, og vil Regjeringen følge opp utvalgets rapport gjennom en stortingsmelding?»

Svar:

Thoriumutvalget ble nedsatt for å etablere et best mulig faktagrunnlag rundt muligheter og risiko ved

bruk av thorium til energiproduksjon. Utvalget var opprinnelig bedt om å avlevere rapport innen utgangen av 2007. Olje- og energidepartementet har imidlertid utsatt fristen til månedsskiftet januar-februar 2008. Dette skyldes utstrakt møtevirksomhet og krevende koordinering med blant annet internasjonal deltakelse i utvalget. Departementet avventer utvalgets rapport og konklusjoner før det tas en beslutning, og hvordan utvalgets arbeid skal følges opp.

SPØRSMÅL NR. 1406

Innlevert 24. september 2007 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 3. oktober 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Kan helseministeren redegjøre for om det foreligger planer for å skjerme behandlingstrengende grupper med muskel/skjelettlidelser slik at de kan få dekket nødvendig hjelp hos kiropraktor i større grad en tilfellet er i dag?»

BEGRUNNELSE:

I forslaget til statsbudsjettet for 2006 foretok Regjeringen en gjennomgang av egenandelssystemet. I den forbindelse hadde Regjeringspartiene en felles merknad i budsjettinnstillingen, der det fremgår at det blir lagt til grunn at Regjeringen løpende vurderer behovet for ytterligere tiltak når det gjelder egenan-

delene. Dette ble sett i sammenheng med Soria Moria-erklæringens målsetting og at egenandelene fortsatt representerer en økonomisk byrde for enkelte pasienter.

Regjeringen har bare i begrenset grad fulgt opp Soria Moria-erklæringen, der det står at Regjeringen ønsker å "reduere egenandeler på helsetjenester og holde dem på et lavt nivå."

Kiropraktorhjelp er kostbart sammenlignet med andre helsetjenester og til hinder for at mange pasienter med behov for kiropraktorbehandling oppsøker slik hjelp. Etter dagens ordning dekker det offentlige kostnadene til helsehjelp fullt ut hos enkelte grupper privatpraktiserende helsepersonell på grunnlag av di-

agnose. Dette gjelder bl.a. fysioterapi og tannhelse-tjenester. Undersøkelse og behandling hos fysioterapeut er også omfattet av ordningen med "egenandels-tak-2". Den store forskjellen i pasientenes egenandel gjør at mange pasienter som ville hatt mest nytte av kiropraktorbehandling, velger eller blir henvist til annen behandling fordi det andre alternativet er vesentlig rimeligere eller gratis. Et eksempel på en slik gruppe er kvinner med rygg- og bekkenplager som har rett til gratis fysioterapibehandling under og etter svangerskap. Dersom de velger kiropraktorbehandling, blir de belastet med store egenandeler. Ved kiropraktorhjelp kunne mange i denne pasientgruppen stått lenger i arbeidslivet under svangerskap. Sentrale myndigheter har i flere sammenhenger likestilt kiropraktor med andre helsetilbud innen de diagnoser det henvises til. Det fremstår som urimelig at kvinner med bekkenløsning ikke kan oppsøke den helsehjelp de ville hatt best nytte av, som følge av manglende offentlige støtte.

Svar:

Jeg vil innledningsvis påpeke at jeg ikke deler stortingsrepresentant Giltuns oppfatning om at regjeringen i begrenset grad har fulgt opp Soria Moria erklæringen om å redusere egenandeler på helsetjenester og holde dem på et lavt nivå. Samlet sett er egenandelsnivået netto mer enn 200 mill. kroner lavere i 2007 enn i Bondevik II regjeringens budsjettforslag for 2006. Dette er knyttet til senking av egenandelstak 2 fra kr. 3500 til kr. 2500, reversering av de nye egenandelene på fysioterapi for diagnosepasienter, senking av prisnivået på legemidler og prisjustering av egenandelene i 2007.

Jeg er fullt klar over de forskjeller i egenandeler/egenbetaling som gjelder for behandling hos henholdsvis fysioterapeut og kiropraktor. Dette skyldes

dels at den offentlige finansiering av kiropraktorbehandling i form av stønad fra folketrygden er lavere enn for fysioterapibehandling. Det skyldes også at kiropraktorene har fri prissetting for sine tjenester.

Folketrygden yter stønad for inntil 14 behandlinger hos kiropraktor per behandlingsår. I inneværende år er stønaden på 100 kroner ved undersøkelse og 50 kroner ved behandling. Stønadsordningen ble forbedret fra 1. januar 2006 da det fra dette tidspunktet ikke lenger er krav om henvisning fra lege for å få stønad til behandling hos kiropraktor. Dette innebærer at samtlige pasienter som oppsøker kiropraktor i privat praksis har rett til stønad til dekning av utgifter uten å først måtte oppsøke lege. Pasienten sparer således tid og penger og kommer raskere til kiropraktor.

Mange pasienter har utbytte av behandling hos kiropraktor og kiropraktorer er en viktig gruppe når det gjelder diagnostisering og behandling av muskel- og skjelettlidelser. Departementet er kjent med at anslagsvis 180 000 - 200 000 pasienter og antatt ca. syv prosent av den voksne befolkningen behandles årlig hos kiropraktor. De fleste av disse pasientene er yrkesaktive. Mange pasienter antas å få 6-10 behandlinger per år.

En eventuell innlemming av kiropraktorbehandling i egenandelstakordning forutsetter at staten etablerer offentlige honorartakster og egenandel slik det er gjort for tannbehandling. Både spørsmålet om økning av trygdens refusjoner til kiropraktorbehandling og eventuell etablering av skjermingsordning for slik behandling inngår i de ordinære budsjettprosesser.

Når det gjelder pasienter som på grunnlag av diagnoser får dekket egenandel ved behandling hos fysioterapeut med driftsavtale med kommunen, viser jeg til mitt svar av 12. juni d.å. til representant Giltuns spørsmål nr. 1143 til skriftlig besvarelse.

SPØRSMÅL NR. 1407

Innlevert 24. september 2007 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum

Besvart 27. september 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Gjelder noen av de 25 overtredelsene av personopplysningsloven som er blitt avgjort ved påtalevedtak siden loven trådte i kraft, overtredelse av lovens § 13?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til spørsmål nr. 1367 datert 10. 09 .2007 og takker for svar fra justisministeren av 17. 09. 2007. I svaret fremkommer det at totalt 25 overtredelser av personopplysningsloven er blitt avgjort ved påtalevedtak siden loven trådte i kraft 1. januar 2005.

Mitt spørsmål er om noen av disse sakene, eventuelt hvor mange, som gjelder overtredelse av lovens § 13.

Svar:

Innledningsvis viser jeg til mitt brev av 14. september 2007 der jeg besvarte et annet spørsmål om overtredelse av personopplysningsloven. I etterkant av dette brevet er det registrert to nye saker på området slik at det nå er totalt 27 saker om overtredelse av personopplysningsloven som er blitt avgjort med påtalevedtak. Av disse ble 16 avgjort ved forelegg, 3

ved tilståelsesdom og 8 ved at tiltalebeslutning ble tatt ut.

En gjennomgang av disse sakene viser at det er ingen av sakene som gjelder overtredelse av lovens § 48 første ledd bokstav e jf. § 13 om informasjonssikkerhet.

Et flertall av sakene gjelder overtredelse av lovens 48 første ledd bokstav f jf. § 40 som rammer unnlattelse av å gi opplysninger om at overvåking finner sted.

SPØRSMÅL NR. 1408

Innlevert 24. september 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 3. oktober 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I Revidert nasjonalbudsjett 2007 ble anslaget for oljeprisen nedjustert til 390 kroner pr fat. I markedet er nå prisen på olje ca 10 prosent høyere enn dette.

Dersom oljeprisen holder seg på dagens nivå ut 2007, kan finansministeren anslå hvor mye ekstrainntekter dette da vil innbringe til staten?»

Svar:

I Revidert nasjonalbudsjett 2007 ble oljeprisen for 2007 anslått til 370 kroner pr. fat, mens gjennomsnittlig oljepris hittil i år er 400 kroner pr. fat. Den 26. september var oljeprisen 425 kroner. Dersom prisen holder seg på dette nivået ut året, blir gjennomsnittlig

oljepris i 2007 om lag 407 kroner pr. fat. Dette er 37 kroner pr. fat høyere enn lagt til grunn i Revidert nasjonalbudsjett 2007.

Med de forutsetningene som ble lagt til grunn i Revidert nasjonalbudsjett 2007, vil en gjennomsnittlig økning i oljeprisen i 2007 på 37 kroner pr. fat isolert sett medføre en økning i statens netto kontantstrøm fra petroleumsvirksomheten i 2007 på om lag 22 mrd. kroner. Jeg vil understreke at slike følsomhetsberegninger er usikre.

Jeg vil for øvrig gjøre oppmerksom på at oppdaterte anslag for inntekter fra petroleumsvirksomheten presenteres i forbindelse med statsbudsjettet for 2008, som legges fram 5. oktober.

SPØRSMÅL NR. 1409

Innlevert 24. september 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 3. oktober 2007 av kommunal- og regionalminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Vil og kan kommunal- og regionalministeren ta initiativ til omvalg i Drammen, og hvis dette ikke er mulig i henhold til dagens valglov, vil ministeren endre dagens valglov og retningslinjer, slik at personer ikke kan bli valgt inn og sitte i kommunestyre på urettmessig grunnlag?»

BEGRUNNELSE:

De siste dagene har det fremkommet en rekke uregelmessigheter ved lokalvalget i Drammen. Noe som høyst sannsynlig har medført at personer har kommet inn i bystyret ved hjelp av juks. Jeg antar at ministeren er enig i at det er uholdbart at det kan sitte personer i et bystyre i 4 år som har havnet der pga. valgjuks.

Vedrørende valgjuks i Drammen har det bl.a. fremkommet:

- kjøp og salg av stemmer
- påvirkning inne i stemmelokalet.

Det har også kommet frem at man ikke blir anmeldt til politiet dersom man forsøker å stemme med falskt id-kort.

Svar:

Som ansvarlig statsråd for valg gjennomføringen i Norge, er jeg svært opptatt av at folk skal ha tillit til valgordningen. Drammen bystyre godkjente i møte 25. september 2007 kommunestyrevalget for kommunen. Påstander om valgfusk er imidlertid et nytt fenomen i Norge. Departementet sendte derfor 26. september brev til Drammen kommune der departementet gjorde rede for at det på selvstendig grunnlag ønsket å foreta lovlighetskontroll, jf. kommuneloven § 59, av Drammen kommunes vedtak om å godkjenne valget i kommunen.

Betingelsene for å kjenne et kommunestyrevalg ugyldig, fremgår av valgloven § 13-4 tredje ledd. Det følger av denne bestemmelsen at kommunestyret skal kjenne kommunestyrevalget i kommunen ugyldig dersom det er begått feil som antas å ha hatt innflytelse på fordelingen av mandatene mellom listene.

Det ser ut til å ha oppstått noe tvil om valgfusk er forhold som kan føre til omvalg. Valgloven bruker betegnelsen "begått feil" om hvilke forhold som kan føre til omvalg. Ut fra ordlyden er det ikke åpenbart at dette også omfatter valgfusk. På bakgrunn av forarbeidene til den nye valgloven fra 2002, NOU 2001: 3 og Ot.prp. nr. 45 (2001-2002), legger jeg imidlertid til grunn at det ikke har vært meningen å foreta noen endringer i det som var gjeldende rett før den nye valgloven. Dette innebærer at valgfusk er et forhold som kan føre til omvalg også etter den nye valgloven, dersom vilkårene for øvrig er til stede.

Det følger således av valgloven at et valg skal kjennes ugyldig dersom valgfusk har ført til at mandatfordelingen i kommunestyret har blitt annerledes enn den ellers ville ha blitt. Det er særlig dette spørsmålet departementet skal vurdere ved lovlighetskon-

trollen av vedtaket til Drammen kommune om å godkjenne valget.

Kommuneloven § 15 nr. 3 inneholder i dag en hjemmel for suspensjon av folkevalgte dersom disse er siktet eller tiltalt for visse straffbare forhold. Det er et vilkår at siktelsen eller tiltalen knytter seg til utøving av verv eller tjeneste for kommunen. Bestemmelsen åpner imidlertid ikke for suspensjon i tilfeller hvor noen er tiltalt eller siktet for forhold som rammes av straffeloven kapittel 10. Dette kapitlet rammes ulike former for fusk og uregelmessigheter i forbindelse med valg.

Jeg er av den oppfatning at kapittel 10 i straffeloven bør inn som en del av det som kan danne grunnlag for suspensjon av folkevalgte. At dette ikke har vært rettstilstanden til nå, må bero på at denne type forhold har vært så å si ukjent i norsk valgtradisjon. Jeg vil derfor gå inn for å justere kommuneloven § 15 nr. 3, slik at folkevalgte som er siktet eller tiltalt for valgfusk kan suspenderes fra vervet sitt.

I bestemmelsen slik den lyder i dag, er det et vilkår for suspensjon at de aktuelle forhold knytter seg til utøving av verv eller tjeneste for kommunen. Dette bør ikke stilles opp som et vilkår for så vidt gjelder suspensjon for overtredelse av de forhold som rammes av kapittel 10 i straffeloven. Valgfusk er etter min mening uforenlig med verv som folkevalgt uansett i hvilken sammenheng forholdet er begått.

Det er også slik at i henhold til straffeloven § 29 kan, når allmenne hensyn tilsier det, den som har begått en straffbar handling som viser at vedkommende er uskikket til eller kan misbruke en stilling, virksomhet eller aktivitet, fratras stillingen eller fratras retten til for fremtiden å ha en stilling eller utøve en virksomhet eller aktivitet. Denne bestemmelsen kan benyttes til å fradømme folkevalgte som blir dømt for valgfusk, vervet sitt.

For øvrig vil departementet i lys av de hendelser som er avdekket i forbindelse med høstens valg, foreta en kartlegging av regelverket. Alle sider knyttet til valgfusk, hva enten det er regulert i straffeloven, valgloven eller kommuneloven, vil bli gjennomgått, for å se om det er behov for oppdateringer og justeringer.

SPØRSMÅL NR. 1410**Innlevert 25. september 2007 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 9. oktober 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Rapporten fra NOROD viser at de fleste legene ved de 28 donorsykehusene har en arbeidssituasjon hvor de mangler både tid og penger, og i mange tilfeller også en arbeidsbeskrivelse over hvordan de skal ivareta oppgaven. Dette er situasjonen til tross for pålegg fra myndighetene, og 10,4 mill. i øremerkede midler til organdonasjon i budsjettet for 2007.

Hva mener statsråden nå må gjøres for at tapet av potensielle donorer ikke fortsetter, og at man kan få en økning på friske, livreddende organer?»

Svar:

Det er et viktig mål for meg å gi flest mulig som trenger det et tilbud om livreddende transplantasjon.

Jeg er ikke tilfreds med resultatene av de siste års satsing på å øke tilgangen på organer. Det er derfor nødvendig med fornyet innsats for at flere mennesker som trenger det skal få tilbud om en livreddende transplantasjon. Regjeringen har som mål å øke antall donasjoner til 30 per million innbyggere årlig. For å oppnå målet på 30 donasjoner per million innbyggere vil jeg satse på flere tiltak.

Donoransvarlige leger i landets donorsykehus har bl.a. som oppgave å identifisere potensielle organdonorer i intensivavdelingene. For å styrke donasjonsarbeidet vil det fra 2008 bli etablert en frikjøpsordning i deltid for donoransvarlige leger ved landets seks universitetssykehus. Disse seks sykehusene bidrar med om lag 75 prosent av de organer som doneres fra avdøde.

For å bidra til at organdonasjon blir et prioritert oppgave i sykehusene, skal det fra 2008 også etableres en egen DRG refusjon for organdonasjon.

I 2005 ble det etablert en funksjon som nasjonal koordinator for organdonasjon i Sosial- og helsedirektoratet. Denne funksjonen skal nå styrkes og organiseringen av funksjonen skal vurderes nærmere.

Faglig opplæring av helsepersonell i spørsmål om organdonasjon skal styrkes i årene fremover, spesielt i det vanskelige arbeidet med kommunikasjon

med pårørende. Dette i tråd med Stortingets anmodningsvedtak nr. 364 (2006-2007) og EU-kommisjonens melding på området.

Opplysningsarbeidet overfor befolkningen om muligheten for å donere sine organer skal styrkes. Samarbeid med Stiftelsen Organdonasjon vil være viktig her. Stiftelsen Organdonasjon blir styrket allerede i inneværende år med 250 000 kroner.

En arbeidsgruppe har avgitt rapport til Sosial- og helsedirektoratet om økning i forekomst av nyresvikt i befolkningen. Årsakene til økningen er arvelige sykdommer og livsstilssykdommer som høyt blodtrykk og diabetes, samt en økende andel eldre i befolkningen. Behovet for dialysebehandling (livsnødvendig behandling med kunstig nyre) vil øke med mellom 5 til 15 prosent per år i årene fremover. Dialyse er en svært kostbar behandlingsform, behandling alene koster om lag 750.000 kroner per pasient per år. Inkludert transport, trygd og manglende skattebidrag anslås en dialysepasient å koste 1,1 mill. kroner årlig. For å forebygge en slik utvikling skal det nå utarbeides en handlingsplan for nyresvikt, der både forebygging og behandling inngår. Flest mulig dialysepasienter skal tilbys en nyretransplantasjon. Levende giver av nyre (familiemedlem) skal opprettholdes på 40 prosent av det totale antall nyretransplantasjoner.

For å møte regjeringens mål om en økning i antall donasjoner til 30 per million innbyggere, og samtidig opprettholde en 40 prosentandel levende givere av nyre, skal transplantasjonskapasiteten ved Rikshospitalet utredes nærmere.

Regjeringen ønsker å satse på et felles europeisk donorkort når dette standardiseres i EU.

Det er viktig å understreke at selv med systematiske og målrettede tiltak vil det ta noen år å nå målet. For å sikre at tiltakene kommer på plass så raskt som mulig, vil jeg i regi av departementet nedsette en hurtigarbeidende gruppe, med deltakelse fra tjeneste- og myndighetsnivå og fra berørte organisasjoner, som også skal sikre at mål og tiltak realiseres på en god måte.

SPØRSMÅL NR. 1411**Innlevert 27. september 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 4. oktober 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Tromsø kommune har mottatt en brannbåt, "Wanny Woldstad" som er 39 cm for lang til å kunne føres med fritidsbåtsertifikat. Sjøfartsdirektoratet vil ikke gi dispensasjon i regelverket når det gjelder lengde for fartøyet, noe som medfører at brannbåten må føres av personell med kystskippersertifikat. I dag har 16 ansatte ved brann og redning i Tromsø kommune fritidsbåtsertifikat.

Vil statsråden bidra til dispensasjon i regelverket slik at brannbåten "Wanny Woldstad" kan føres av personell med fritidsbåtsetifikat?»

Svar:

Tromsø kommune har påklaget Sjøfartsdirektoratets vedtak om ikke å gi dispensasjon for brannbåten "Wanny Woldstad". I brev av 21. september 2007 har direktoratet redegjort for saken, opprettholdt sitt vedtak og oversendt saken til Nærings- og handelsdepartementet for endelig avgjørelse. Departementet har nå saken under vanlig forvaltningsmessig behandling i henhold til forvaltningslovens regler. Jeg finner det derfor på det nåværende tidspunkt ikke riktig å kommentere saken ytterligere.

SPØRSMÅL NR. 1412**Innlevert 27. september 2007 av stortingsrepresentant Inge Lønning****Besvart 5. oktober 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Bioteknologinemnda oversendte den 13. juni 2007 sin vurdering av prediktive genetiske undersøkelser av barn for diabetes, i forbindelse med Folkehelsas MIDIA-prosjekt, til Den norske legeforenings råd for legeetikk.

Hva er statsrådets vurdering av denne redegjørelsen?»

BEGRUNNELSE:

På bakgrunn av en henvendelse fra Den norske legeforenings råd for legeetikk, har Bioteknologinemnda foretatt en vurdering av prediktive genetisk undersøkelser av barn for diabetes, som utføres av Folkehelsa, i forbindelse med mor-barn-undersøkelsen. Det fremkommer at livstidsrisikoen for diabetes oppgis å være 20 prosent. Ca 80 prosent av de testede barna skal derfor leve et liv i visshet om at de er i risikogruppen uten at de noen gang vil utvikle diabetes.

Bioteknologinemndas vurdering er svært grundig, og den diskuterer flere viktige og interessante problemstillinger. I vurderingen fremkommer det også klart at denne type undersøkelser omfattes av bioteknologilovens bestemmelser, som innebærer at prosjektet må godkjennes på bakgrunn av denne lovens

bestemmelser. Videre sier Bioteknologinemnda at MIDIA-prosjektet i sin nåværende form er i strid med § 5-7, første ledd fordi de genetiske undersøkelsene av barna er prediktive og ikke påviser forhold som ved behandling kan forhindre eller redusere helseskade i tilstrekkelig grad. Nemndas etiske vurdering av prosjektet er at prosjektet skaper etiske problemer selv om intensjonen i det er god. Nemnda mener videre at hensynet til barnet ikke er godt nok ivaretatt, barnas rett til ikke å vite er ikke ivaretatt, og barna risikerer unødig "sykeliggjøring" fra tidlig alder.

Nemnda mener også at informasjonen som barnas foreldre får ikke er god nok, og at den heller ikke problematiserer hensynet til barnet dersom det har risikogene. Avslutningsvis nevnes også problemstillinger knyttet til adgang til helseforsikringer.

Nemndas vurderinger er etter mitt skjønn svært grundige og klargjørende i forhold til de problemstillinger som er reist. Jeg ser derfor frem til å motta en redegjørelse fra statsråden om prosjektet og de vurderinger som Bioteknologinemnda har presentert.

Svar:

Stortingsrepresentant Inge Lønning referer til Bioteknologinemndas vurdering av prediktive genetis-

ke undersøkelser i forbindelse med Folkehelseinstituttets MIDIA-prosjekt, datert 13. september 2007. Dette er en samlet besvarelse av henvendelsen fra Den norske lægeforenings råd for legeetik og en henvendelse fra Sosial- og helsedirektoratet.

I brev av 6. juli 2007 konkluderte Sosial- og helsedirektoratet med at Folkehelseinstituttet måtte søke om godkjenning etter bioteknologiloven for å kunne rekvirere prediktive genetiske undersøkelser i forbindelse med MIDIA-prosjektet, jf. bioteknologiloven § 7-1, jf. § 5-3 første ledd. Etter bioteknologiloven skal en søknad om godkjenning av sykdom for prediktive

genetiske undersøkelser forelegges Bioteknologinemnda før avgjørelse om godkjenning tas, jf. § 5-3 annet ledd. Direktoratet oversendte følgelig saken for vurdering i nemnda.

Bioteknologinemndas vurdering av prosjektet er nå til behandling i direktoratet. Jeg vil avvete direktoratets vurdering av søknaden fra Folkehelseinstituttet. Helse- og omsorgsdepartementet vil være klageinstans ved en eventuell klage over direktoratets vedtak. Jeg finner det også av den grunn ikke riktig å uttale meg om nemndas vurdering på nåværende tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 1413

Innlevert 27. september 2007 av stortingsrepresentant Finn Martin Vallersnes

Besvart 4. oktober 2007 av utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Hvilke kriterier legger Utenriksdepartementet til grunn for å gi pengestøtte til skoler i utlandet, og er det riktig at UD har gitt pengestøtte til 118 koranskoler i Pakistan, uten å stille krav til undervisningen?»

BEGRUNNELSE:

Flere medier har den siste tiden meldt at UD gir pengestøtte til 118 koranskoler i Pakistan, uten å stille krav til undervisningen. Flere Pakistan-eksperter er kritiske og frykter at Norge risikerer å støtte fundamentalistiske grupper. Ifølge Dagsavisen dreier det seg om 5-6 millioner kroner som går til koranskoler i Nordvest-Pakistan. Forsker Karin Ask ved Christian Michelsens institutt mener Norge risikerer å gi penger til skoler som fremmer jihadistiske holdninger. Ifølge forskningsinstitusjonen International Crisis Group (ICG) utgjør koranskolene i Pakistan en betydelig fare for internasjonal sikkerhet. Blant annet har koranskoler i Karachi bidratt med trening og utsendelse av jihad-krigere til både Afghanistan og Kashmir. Selv skolene uten direkte tilknytning til vold fremmer en ideologi som gir en rettferdiggjøring av slike angrep ifølge ICG.

Svar:

Generelt sett er støtte til utdanningssektoren en av de viktigste pilarene i Norges utviklingssamarbeid. Støtten til enkelte land innenfor denne sektoren er et resultat av en felles forståelse mellom Norge og

mottakerlandet om at samarbeid for å styrke utdanningssektoren bør prioriteres. Viktige elementer i et slikt samarbeid er blant annet etterutdanning av lærere, utvikling av undervisningsmateriell og tiltak for å lette jenters tilgang til utdanning.

Norges støtte til utdanningssektoren i Pakistan har de siste årene vært et av de viktigste samarbeidsområdene. For tiden støttes tre utdanningsprosjekter til en samlet verdi av 162,6 mill. kroner over 5 år. Det finansielle bidraget kanaliseres gjennom det ordinære utdanningssystemet innenfor rammer av avtaler med pakistanske sentralmyndigheter. Formålet er å bidra til styrking av det offentlige grunnskoletilbudet. Det offentlige skolesystemet i Pakistan er dårlig utbygd og den undervisning som gis, har svært ujevn kvalitet. En av årsakene til den senere tids økning av såkalte koranskoler er nettopp den dårlige tilgangen på offentlige tilbud. Dette bekymrer pakistanske myndigheter.

Mange barn bor i områder der koranskoler er eneste tilbud. Parallelt med utbygging av offentlig skole ønsker myndighetene å bidra til at koranskolene kan gi et mer relevant og moderne undervisningstilbud.

Det er riktig at 118 slike skoler tar tilgang til økonomiske ressurser gjennom den norske støtten til et grunnskoleprosjekt i regi av pakistanske myndigheter i grenseprovinsen North West Frontier Province. Prosjektet har et totalbudsjett på 72,6 mill. kroner fordelt på 5 år. Det ble initiert under Bondevik-regjeringen, men vi har videreført det. I prosjektet er det lagt inn en komponent øremerket koranskoler som ønsker videreutvikling

av sitt undervisningstilbud. Denne komponenten til koranskolene utgjør ca. 4,1 mill. kroner fordelt på 5 år. Det er pakistanske myndigheter som håndterer også denne støtten.

Myndighetene har invitert disse skolene til samarbeid ved å tilby en "pakke" med støtte til renovering av vann- og sanitæranlegg ved skolene (som er en forutsetning for at jenter kan innrulleres), samt gratis læremateriell i sekulære fag samt opplæring av koranskolens lærere i bruk av materialet. Bøkene som tilbys er de samme som anvendes i det ordinære skolesystemet. De skoler som melder sin interesse må gjennomgå en meget nøye siling av forvaltnings-

messig og teknisk art, og skolenes ledelse må også demonstrere åpenhet i forhold til samarbeid og vilje til å følge myndighetenes undervisningsplaner (elev-enes skal ta standard, offentlig eksamen i alle relevante fag). Av de 118 skolene som får støtte tilbyr 22 allerede undervisning i sekulære fag og 16 skoler har jenteavdelinger.

Konklusjonen er at det stilles relevante krav til undervisningen i de skolene som blir inkludert i det aktuelle prosjektet. Jeg vil likevel ta initiativ til en fornyet gjennomgang av dette tiltaket slik at vi kan være helt sikre på at prosjektet bidrar til å motvirke ekstremisme og fundamentalisme i Pakistan.

SPØRSMÅL NR. 1414

Innlevert 27. september 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 5. oktober 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«På bakgrunn av bl.a. forhold som er avdekket innenfor taxinæringen i Oslo, ønsker næringen selv sterkere innflytelse i utøvelsen av egen virksomhet. Mer ansvar til taxisentralene kan bidra til å stoppe juks innenfor næringen. Løyvetildeling fra politisk myndighet og bruk av anbud kan gi misforhold mellom tilbud og etterspørsel. Kravspesifikasjon til taksameterutrustning kan også gjøre kontroll med næringen lettere.

Vil statsråden ta initiativ til modernisering av taxinæringens rammebetingelser, ev. fjerning av løyveordning?»

Svar:

Jeg kan forsikre om at de forholdene som er avdekket innenfor drosjenæringen i Oslo vil bli fulgt opp av departementet med sikte på å unngå lignende i fremtiden, både i Oslo og andre steder. Jeg vil likevel understreke at i denne saken har en regnskapsfører aktivt medvirket til ulovligheter og bidratt til det store omfanget saken har fått. Ligningsmyndighetene har til nå nedlagt store ressurser i denne saken, og jeg legger til grunn at et ikke ubetydelig antall av de sakene som vil bli behandlet i rettsapparatet i kjølvannet av saken vil føre til tilbakekalling av løyve.

Drosjenæringen har tradisjonelt vært organisert som enkeltmannsforetak der rettigheter og plikter er knyttet til den enkelte løyvehaver. Sentralenes oppgave i dette systemet er å formidle drosjetransport, og

jeg har inntrykk av at de fleste sentraler gjør en god jobb på det området. Det er løyvemyndigheten, dvs. fylkeskommunene/Oslo kommune som utøver forvaltningsoppgaver knyttet til løyveordningen. Det vil være svært problematisk å overføre formell forvaltningsmyndighet fra løyvemyndigheten til sentralene. Derimot har det i dialogen med næringen vært diskutert om det kan finnes måter å utvikle samarbeidet mellom næring og løyvemyndighet slik at utøvelsen av løyvemyndighet kan bli mer effektiv. Det er viktig å understreke at løyvehaverne ikke har noe ansettelsesforhold til sentralen. Det vises og til at sentraler stort sett er eiet og drevet av de tilknyttede løyvehavere, som og er pålagt plikt til å betale innskudd til finansiering av sentralens infrastruktur og avgift til drift. Det vil således kunne oppstå interessekonflikter om sentralen og skulle forutsettes å opptre som myndighetsorgan. Dermed ikke sagt at sentralene ikke kan bidra til å utvikle næringen i positiv retning.

Det påligger fylkeskommunale myndigheter å regulere utdeling av antall drosjeløyver slik at det er et rimelig forhold mellom tilbud og etterspørsel i markedet. Jeg er kjent med at bruken av anbud kan føre til ytterligere utfordringer for håndteringen av denne oppgaven. Det helhetlige ansvaret for å balansere tilbud og etterspørsel er like fullt løyvemyndighetenes ansvar. Jeg er kjent med at man i Oslo kommune, i samarbeid med bl.a. drosjenæringen selv, har hatt en arbeidsgruppe for å vurdere bl.a. om man kan finne bedre måter å administrere denne myndighetsutøvelsen og samhandlingen med næringen, også med sikte

på å få en god balanse mellom tilbud og etterspørsel. Jeg er svært positiv til dette initiativet og vil ha en dialog med både næringen og Oslo kommune om hvordan det kan være aktuelt å følge opp dette.

Det er for øvrig, som tidligere omtalt i media, satt

i gang et arbeid mellom flere departement for å styrke og samordne innsatsen slik at uregelmessigheter i næringen mer effektivt kan forebygges, avdekkes og sanksjoneres mot.

SPØRSMÅL NR. 1415

Innlevert 27. september 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 4. oktober 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Da staten overtok konfliktrådene i 2004, ble det samtidig lagt føringer for lokalisering i tilknytning til administrasjonen i politidistriktet. I Midtre Hålogaland har stillingene i konfliktrådet vært delt mellom Svolvær og Harstad, men fra nyttår legges det opp til flytting og to hele stillinger i Svolvær.

Har departementet godkjent en slik omorganisering, og mener i så fall justisministeren det er forenlig med målsettingen om aktiv bruk av konfliktråd at kontakten med det tyngste politimiljøet i distriktet svekkes?»

BEGRUNNELSE:

Konfliktråd som metode er blitt stadig mer utbredt. Lokale tilbakemeldinger tyder på at nær kontakt mellom politiet og konfliktråd er avgjørende for raskere avklaring av hvilke saker som egner seg, for deretter å få enda flere saker frem til konfliktrådsmedling.

Dette var trolig også bakgrunnen for at konfliktrådernes lokalisering ved statlig overtagelse i 2004 ble koblet opp mot politidistriktene. Konfliktrådene ble som hovedregel geografisk plassert der politidistriktene hadde sitt sete. Dette var tilfellet også i Midtre Hålogaland (jf. brev fra Justisdepartementet av 26. 06. 2003), men her ble det lagt opp til at det også skulle være et underkontor i Svolvær. For Midtre Hålogaland har dette sikret konfliktrådets tilstedeværelse to steder.

Uten at noen lokalt er blitt hørt, verken politi eller berørte kommuner så vidt jeg har bragt på det rene, legger departementet nå opp til en omorganisering som bryter med tidligere føringer og som vil ha som konsekvens at konfliktrådet ikke lenger vil være til stede i Harstad der politidistriktet har sitt hovedsete. Dette skjer til tross for at Harstad representerer det største befolkningsmessige tyngdepunktet i distrik-

tet, og til tross for at politimiljøet her nå advarer mot at dette vil få negative konsekvenser og svekke samhandlingen mellom politi og konfliktråd i det daglige.

Endring i lokalisering av konfliktrådet innebærer samtidig at den halve stillingen som i dag er i Harstad, utvides til en hel stilling og at det blir to ansatte i Svolvær fra nyttår. Fra å være definert som underkontor ved statlig overtagelse i 2004, vil Svolvær fra 2008 overta som hovedkontor uten at departementet har tatt de lokale partene med på råd. Det skaper naturligvis reaksjoner og krever en forklaring fra Justisdepartementets side. Dette er ingen kamp om arbeidsplasser, men et spørsmål om hvordan man kan sikre en best mulig tilrettelegging for mer aktiv bruk av konfliktråd når sakens art tillater det.

Svar:

Det ble i 2003 besluttet å prøve ut en midlertidig ordning med to kontorer i Midtre Hålogaland, Harstad og Svolvær. Hovedkontoret skulle ligge i Harstad. Dette var en midlertidig ordning og en evaluering skulle avgjøre en eventuell forlengelse. Inndelingen av konfliktrådene følger i hovedsak politidistriktene, men det er ingen forutsetning at lokaliseringen av konfliktrådene skal følge politidistriktene.

Jeg er opptatt av at det skal være en nær og god kontakt mellom politi og konfliktråd, og dette underlettes bl.a. ved en lokalisering i tilknytning til administrasjonen i politidistriktet. Det er likevel eksempler på at konfliktrådet ligger et annet sted enn der hovedkvarteret for politidistriktet er lokalisert. Jeg anser det for svært viktig at meglernes lokal forankring, da kjennskap og forankring i lokalmiljøene er viktige faktorer for å få til vellykkede meglinger. Justisdepartementet har ikke tidligere vært kjent med at det foregikk en slik prosess som representanten Al-

saker beskriver, men vil nå gå i dialog med Sekretariatet for konfliktrådene for å vurdere nærmere hva som er en hensiktsmessig lokalisering for konfliktrå-

det i Midtre Hålogaland, slik at det kan treffes en endelig beslutning om lokalisering av hovedkontoret i Midtre Hålogaland.

SPØRSMÅL NR. 1416

Innlevert 27. september 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 4. oktober 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Forsvaret har avhendet Nes fort i Lødingen til private som ønsker å utvikle området med ferie- og fritidsbebyggelse. Prosjektet er blitt godt mottatt, og lokale reineiere har akseptert begrensninger på beiteareal, slik man også hadde avtale med Forsvaret om. Områdestyret for reindrift i Troms har imidlertid anket saken som skal til megling hos Fylkesmannen i Nordland.

Mener landbruksministeren det er riktig at Områdestyret skal kunne overprøve og stoppe et prosjekt det lokalt er full tilslutning til?»

BEGRUNNELSE:

Lødingen kommune har tapt en rekke statlige arbeidsplasser og har arbeidet aktivt for å trekke til seg nyetableringer som kan kompensere for de arbeidsplassene som har forsvunnet. Salget av Nes Fort til private gav grunnlag for ny optimisme fordi de nye eierne har presentert planer for ferie- og fritidsbebyggelse med tilhørende fasiliteter som vil kunne gi betydelige ringvirkninger i form av arbeidsplasser både direkte og indirekte.

Ifølge de private eierne har Forsvaret tidligere inngått avtaler med reindriftsinteressene i området slik at arealene fritt kunne disponeres.

I arbeidet med reguleringsplan for Nes Fort har det vært god dialog mellom planhaver og de lokale reineierne, og det er inngått konkret avtale mellom Kanstadvjord og Vestre Hinnøy reinbeitedistrikt og Nes Utvikling AS som regulerer bruken også i fremtiden. Planene for utvikling av Nes Fort er vedtatt av Lødingen kommune, men saken har nå stoppet helt opp. Realiteten er at hele prosjektet står i fare fordi Områdestyret for reindriften i Troms har anket saken.

Det er avtalt megling hos Fylkesmannen i Nordland i disse dager, og lokalt er man svært bekymret for prosjektets fremtid. Det vil ha store negative konsekvenser næringsmessig for Lødingen dersom Nes Fort ikke kan utvikles som forutsatt.

Svar:

Innledningsvis vil jeg gjøre oppmerksom på at ifølge Lov om reindrift skal det i hvert reinbeiteområde oppnevnes et områdestyre. Områdestyret er et politisk organ som oppnevnes i fellesskap mellom fylkestinget og Sametinget. Områdestyret oppnevnes for fire år av gangen.

Områdestyret skal være faglig rådgiver og premissgiver overfor offentlig forvaltning og andre i saker som angår reindriften i vedkommende reinbeiteområde. Områdestyret har en rekke oppgaver som er gitt i eller med hjemmel i Lov om reindrift. En av oppgavene er å være innsigelsesmyndighet i saker etter plan- og bygningsloven. Det er i tilknytning til denne oppgaven at områdestyret har kommet med innsigelser til den planlagte utbyggingen i Lødingen kommune.

Reindriften er en arealavhengig næring. Inngrep og forstyrrelser innenfor reindriften arealer har økt betydelig de siste årene. Dette har ført til permanent tap av beiteland, økt merarbeid for reineier, samt økt stress for reinen. Fokuset mot tiltak som kan bedre reindriften arealsituasjon har derfor blitt sterkere. I den forbindelse kan det nevnes at i den nye reindriftsloven som ble vedtatt av Stortinget i vår, er det tatt inn en ny bestemmelse i formålsparagrafen som sier at "loven skal bidra til sikring av reindriftsarealene i det samiske reinbeiteområdet som reindriften viktigste ressursgrunnlag".

Et overordnet mål for områdestyrets arbeid er å bidra til at reindriften er bærekraftig over tid. Til dette arbeidet hører også saker knyttet til arealsituasjonen. Som innsigelsesmyndighet i saker etter plan- og bygningsloven, vil områdestyret måtte gjøre sine selvstendige vurderinger av hvilken betydning tiltaket vil ha for en fremtidig bærekraftig reindrift. Det vil i et slikt perspektiv kunne oppleves at den lokale reindriften kan ha en annen oppfatning enn områdestyret i konkrete utbyggingssaker.

Den konkrete saken i Lødingen er i prosess. Som

det nevnes i oversendelsen fra stortingsrepresentant Aspaker, vil saken gå til meglings hos fylkesmannen i Nordland. Jeg finner det derfor ikke riktig å komme med noen nærmere vurdering verken av sakens innhold eller om eventuelle konsekvenser av alternative

utfall av meglingsen. Saken vil imidlertid bli oversendt sentrale myndigheter for avgjørelse dersom partene ikke kommer til enighet. I den forbindelse vil det bli foretatt en grundig vurdering av tiltaket både i forhold til reindriften og andre samfunnsinteresser.

SPØRSMÅL NR. 1417

Innlevert 27. september 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 4. oktober 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Gjennom media er det i dag 27. september 2007 blitt kjent at Bybanen i Bergen blir langt dyrere enn regnet med. I hovedsak finansieres byggingen av Bybanen av bilistene gjennom bompengeringen i Bergen, en finansieringsform som Stortinget har godkjent.

Hvordan vil statsråden informere Stortinget om endringer i kostnader ved bygging av Bybanen i Bergen og konsekvensene av dette?»

Svar:

Onsdag den 26.09.2007 ble Samferdselsdepartementet orientert av Bergen kommune og Hordaland fylkeskommune om at det ville bli kostnadsoverskridelser på bybaneprojektet. Bakgrunnen for denne orienteringen var at Bergen kommune hadde fått inn tilbud på om lag 70 pst. av entreprisene på prosjektet,

og at en gjennomgang av de innkomne tilbudene viste at kostnadene ved bygging av Bybanen ville bli betydelig høyere enn forutsatt. De resterende 30 pst. av entreprisene er i all hovedsak lagt ut med frist for innlevering av tilbud senere i høst.

Gjennomgangen viser en økning i kostnader som gjør at de vil ligge over styringsrammen for prosjektet. Bergen kommune foretar nå kontrollregning av tilbudene. Kostnadsoverslaget må gjennomgås på nytt og det må lages en ny finansieringsplan. Arbeidet må på vanlig måte skje i samarbeid mellom lokale myndigheter og Statens vegvesen.

Jeg avventer nå resultatet av gjennomgangen og Statens vegvesens behandling av saken. Dersom kostnadsoverslaget viser seg å ligge over kostnadsrammen, må saken legges fram for Stortinget. Jeg vil i tilfelle legge den fram så snart som mulig etter at den er forelagt Samferdselsdepartementet.